

КОНИ БРОКУЕЙ ЕГИПЕТСКИ НОЩИ

Част 1 от „Бракстън“

Превод от английски: Ангел Христов, 1999

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Признавам, че се влюбих в Египет от викторианската епоха и бях очарована от историята на археологията. Прототип на Хауърд Картър бяха обирджии на гробове от античността, римски нашественици и модерни грабителите от ранга на един Наполеон Бонапарт, един Белцони и един Жан-Жак Рифо (предтечата на модерната архитектура). Когато моят Хари Бракстън излиза на сцената, сериозните учени вече са започнали да изместват обикновените иманяри, а Флиндърс Петри вече е наложил на нововъзникналата научна дисциплина строга методология.

Хари балансира на ръба между учения и търговеца — само така, въпреки дислексията си, може да остане в играта, която обича.

Дислексията не е болест. За нея няма лечение. Дислексията е затруднение в обработката на езика. Хората с дислексия имат проблеми с трансформирането на езика в мисли (например при слушане или четене), или с превеждането на мислите в слова (например при писане или говорене). Дислексията е твърде индивидуална както що се отнася до степента на тези затруднения, така и на формата, в която се проявяват.

Дислексията е открита едва в края на XIX-и век и първоначално е наречена „словесна слепота“. Хората, страдащи от дислексия, били считани за умствено изостанали и категоризирани като душевноболни.

Хари Бракстън страда от визуална дислексия. Той няма проблеми с преработването на изреченото слово. Напротив, той е майстор в това. Той успява да се научи да чете йероглифи с помощта на техника, която днес се нарича мултисензорно научаване — нещо, което мнозина биха сметнали за невероятно и което изисква голям скок във вярата. От друга страна обаче аз съм авторка на романи и подобни „скокове във вярата“ са, така да се каже, моят насъщен хляб.

Благодаря, че скочихте с мен.

Кони Брокуей

1

1890

„Ясно и звездно среднощно небе висеше над огромната египетска пустош. Надлъж и шир, докъдето поглед стига, се простираше пустиня, която не бе отбелязана на никоя карта. Ако някой искаше да се скрие, идваше тук, на това място, което му предлагаше така желаната забрава.

Сгушен в подножието на една пясъчна дюна, лагерът на търговците на роби бе подслонил точно такива хора — мъже, които искаха да се скрият.

Беше малък лагер — оградено пасище за камилите, половин дузина скупчени около един огън шатри и около двайсетина отворени сандъци, струпани в осветеното от огъня пространство.

Две-три дузини мъже оглеждаха съдържанието на сандъците. Някои от тях без съмнение бяха търговци, дошли в пустинята от разположени на десетки мили градове, за да купят предлаганата контрабанда стока. Това бяха араби, на които в Египет все още гледаха като на пришълци. Защото какво бяха четиринадесет века за тази древна земя? Другите — забулени дори по това време на деня — бяха туареги, истинските наследници на старите египтяни. Те бяха продавачите. А там, където светлината на огъня едва достигаше, криеха рядка и скъпоценна стока: млада, руса англичанка.

Робиня.

Бледата горда жена седеше срещу похитителите си и не си правеше труда да скрие изпълнения си с презрение поглед. Непосредствено след отвличането ѝ от пазара в Кайро обикновено толкова живата ѝ интелигентност бе парализирана от страх, а борческият ѝ дух — парализиран от ужасната мисъл, че съвсем скоро ще се превърне в играчка в ръцете на някой жесток пустинен шейх.

Но оттогава бяха изминали четири дена, а още никой не бе дошъл за нея, така че сладкото нежно създание установи, че първоначалният ужас — притъпен от силната напитка, която я

принуждаваха да пие — бавно е отстъпил място на... на известно... отегчение?“

Замаяна, Дездемона Карлисъл се облегна на един топ персийски килими и остави тази дума да отеква в съзнанието ѝ. При нейното положение тя ѝ се струваше малко неуместна, но би било пресилено да каже, че се чувства особено застрашена от нещо. Тя пъхна пръст под мръсното фередже, което не биваше да сваля и се почеса.

Нетърпелива? Да!

Горда и смела, каквато си бе, младата жена нямаше търпение да срещне съдбата си.

Но преди това, мислеше си Дездемона, щеше да отпие още глътка от онова необикновено — но в никакъв случай неприятно — подобно на мляко питие, което вечно намръщеният Раби постоянно ѝ наливаше.

И наистина, освен да седи отегчена, да си води бележки в един въображаем дневник и непрестанно да отпива от питието, нямаше много какво да се прави. Фалшивият папирус, който Раби ѝ бе дал, за да се намира на работа, наистина бе очарователен, но... прекалено увлекателен, за да може в момента да му обърне подобаващо внимание. Това бе по-скоро четиво за лични покои.

Беше убедена, че из струпаните около огъня сандъци можеха да се намерят и други интересни неща. Но всеки път, когато се приближеше към тях, пазачите ѝ я извикваха обратно. Опиташе ли се да избяга, я залавяха и връщаха в лагера, а понечеше ли да завърже учтив разговор с похитителите си, получаваше в отговор само нямо презрение.

Единственото обяснение, което ѝ хрумваше, бе, че искаха да я запазят недокосната, за да получат по-добра цена. Тя потрепери и потърси опипом в пясъка тенекиеното си канче.

След като го намери и вдигна поглед, видя Раби да я зяпа. Забелязал, че го гледа, той извърна поглед и се отдалечи крадешком като кученце. „Умно момче“ — мрачно си помисли тя.

Раби бе онзи, който я отвлече. Тъкмо разглеждаше една красива урна, която изглеждаше почти автентична, когато неочаквано устата ѝ бе запушена с някакъв противен парцал, на главата ѝ бе надянат не по-малко противен чувал и тя се оказа на нечие кокалесто рамо. След миг

похитителят ѝ я бе стоварил върху нещо, което — съдейки по миризмата — можеше да бъде само камила.

Бе се наложило цял ден да лежи праметната пред него на гърба на камилата и да се поти в дебелия чувал, при което освен всичко друго бе порядъчно поразтърсена. Едва пристигнали, той грубо я бе свалил на земята и с преливащ от гордост глас бе извикал нещо на арабски, събирайки около себе си целия лагер. След това с един замах смъкна чувала от главата ѝ.

Объркана, уплашена и замаяна от пътуването върху поклащация се гръб на камилата, Дездемона дълго бе мижала срещу ослепителната светлина, взирайки се в мълчаливите, скрити в сянка лица на мъжете около себе си. Някой бе казал нещо, което ѝ прозвуча като арабската версия на „опа“. В последвалата суматоха мъжете трескаво бяха забулили лицата си. Оттогава не бе видяла нито един незабулен мъж.

Малко по-късно мъжете бяха отвели Раби настрана и му бяха метнали хубав пердах. Предполагаше, че той се бе опитал да предяви претенции към нея. При тази мисъл устните ѝ се разтеглиха в усмивка. Един петнадесетгодишен хлапак не бе идеалът ѝ за... за какво всъщност?

Поднесе канчето към устните си, но то бе празно.

— Хей, Раби! — извика тя. — Бих пийнала още малко от... е, ти знаеш от какво. — Сякаш с магическа пръчица думите ѝ в миг накараха всички разговори да секнат. Мъжете — търговците от града преди всички останали — се извърнаха към нея и я зяпнаха. Само след пет минути от арабите не бе останала и следа. Похитителите ѝ я стрелкаха сърдито с очи и изглеждаха всичко друго, освен развеселени. — Какво ме зяпате така? *Тези* и без това нямаше да ме купят. Обзалагам се, че сред тях няма нито един истински шейх — заключи тя с окрилено от алкохола остроумие. И наистина, току-що избягалите мъже приличаха повече на търговци на средна възраст — при това не особено преуспяващи — отколкото на бели търговци на роби. Тя се огледа и направи опит да установи в каква посока бяха поели и дали не би могла да тръгне с тях. Може би всичко онова, което бе чувала за белите робини...

Тогава го видя.

„Един ездач, който така се бе слял с коня си, че приличаше повече на кентавър, отколкото на човек, изкачваше посребрения от

лунната светлина връх на една дюна. Наметалото му се вееше на вятъра като голямо черно крило. Той се приближаваше все повече, това оживяло божество, галопираше по обляния от среднощна светлина пясък, насочвайки се право към нея.

Нейната съдба!“

Тя се изправи, олюлявайки се. Раби пусна козия мех, от който тъкмо пълнеше чашата ѝ, улови я над лакътя и се опита да ѝ помогне да се задържи на крака.

— Кой е той? — изхриптя тя, неспособна да откъсне поглед от силуета, който вече почти бе достигнал лагера.

— Дошъл е за теб — отвърна Раби.

Тя се извърна така рязко, че едва не падна — толкова голяма бе изненадата ѝ. През цялото време си бе мислела, че „пий, само пий“ е всичко, което Раби бе в състояние да каже на английски.

— Искаш да кажеш... тази нощ... той ще ме вземе... със себе си?

— Да, да — каза Раби и я побутна напред. — Тази нощ ще тръгнеш с него. И всички ще бъдат доволни. — След това я дръпна към лагерния огън, при което тя се спъна и падна на колене.

— Стани, хайде, мърдай — изрева един от забулените мъже и спря на крачка от нея.

Тя дръзко вирна брадичка.

— Защо пък?

Мъжът се опита да я улови, но тя го изпревари и побърза да се изправи. Нямаше да позволи повече да я подмятат като чувал с картофи и да я държат в горещата, задушна шатра, както досега бяха наказвали непокорството ѝ.

Тя беше англичанка, имаше своята гордост. С предизвикателен жест отметна коса назад и се втурна в осветения от огъня кръг.

— Ето я *сит* — промърмори стоящият пред нея мъж, посочвайки я. Той посегна припряно към козия мех на Раби и отпи голяма глътка, от която изглежда имаше нужда.

Дездемона се огледа и впери поглед в непознатия. Сърцето ѝ заблъска лудо, а дъхът ѝ секна. Не се усъмни нито за миг. Просто го знаеше — един ден този мъж щеше да я *притежава*.

Непознатият бе останал извън светлината на огъня и сега я оглеждаше щателно. След това пристъпи напред с гъвкавата, сигурна

походка на пантера. Приблужи се, наклонил глава на една страна, и продължи да я наблюдава. Дездемона успя да издържи острия му, изпитателен поглед.

Сега той отметна наметката си, придържаната си от инкрустирана със скъпоценни камъни тока, и подпря юмрук на хълбок. Виждаха се единствено очите му. Лицето му бе скрито зад було с цвят на индиго, което той бе подпъхнал под тюрбана си.

„Още един туарег“ — затаила дъх, си помисли Дездемона. Това бяха най-дивите пустинни номади.

Очите над булото бяха присвити и проблясваха опасно на неспокойната светлина на огъня. Сега мъжът пристъпи към нея. Тя нервно преглътна и при вида на хищническата му походка изгуби самообладание и отстъпи назад. Мъжът се засмя. Жесток и варварски смях, който накара кръвта във вените ѝ да замръзне. Гордостта на поколения доблестни британци се пробуди в нея и тя предизвикателно отвърна на погледа му. Със смъртоносната бързина на кобра мъжът протегна ръка, сграбчи я за китката и я дръпна към себе си. Тя се бранеше отчаяно с ясното съзнание, че търговците на роби не биха помръднали и пръста си, за да ѝ помогнат. Опърничавостта ѝ сега бе заменена от страх.

Мъжът я задържа почти без усилие и с грубия си, гърлен арабски извика нещо над главата ѝ към шушукащите търговци на роби. Защо, защо, по дяволите, най-сетне не се бе научила да говори този проклет език, вместо само да *чете* на него?

Единият от мъжете, някакъв мърляв негодник с килнат на една страна тюрбан, махна с ръка към шатрата, в която бе пренощувала последните две нощи. След още една широка усмивка непознатият я сграбчи и дръпна в полутъмната вътрешност на шатрата.

Внезапната сериозност на ситуацията я изтръгна от апатията и почти я отрезви. Това не бе някой романтичен принц на пустинята, а безскрупулен дивак, който възнамеряваше да използва тялото ѝ така, както някой англичанин използваше салфетката си, за да я захвърли веднага след това.

Тя извика. Голямата му длан запуши устата ѝ. След това мъжът я обърна към себе си и — без изобщо да се впечатли от съпротивата ѝ — и я придърпа на гърдите си. Просъска нещо в ухото ѝ, но тя не можа да

разбере нито дума. Задушните викове отекваха твърде силно в главата ѝ. Тя се мятеше отчаяно и диво удряше около себе си.

— По дяволите, няма ли да престанеш най-сетне с това? — изрева в ухото ѝ той.

Дездемона се вкамени. Изненадата ѝ от факта, че я бе заговорил на английски, при това с този акцент, бе толкова голяма, че напълно я парализира. Мъжът свали ръка от устата ѝ и я извърна към себе си. По време на боричкането булото му се бе свлякло и откриваше част от лицето му.

Тя се взираше в него — отначало невярващо, след това смутено, а накрая гневно:

— Хари Бракстън, ако *ти* си онзи, който ме е купил, ще те убия!

2

— Това ли е обичайното ти държание? — Хари Бракстън се наведе, за да избегне удара ѝ и успя, докато тя замахваше отново, да я сграбчи за китката. Цъкайки с език, той я завъртя в импровизиран пирует, обви ръка около кръста ѝ и я притегли към себе си. — И то след като съм те избавил от ужасна съдба? — Топлият му дъх гъделичкаше ухото ѝ. — Какво всъщност си си представяла в развинтената си фантазия?

— Каквото и да е било, по-лошо от това, да съм твое притежание, не би могло да бъде — отвърна Дездемона и престана да се съпротивлява.

Просто нямаше никакъв шанс. Можеше да усети мускулите на гърдите на Хари и да чуе ударите на сърцето му. За миг дори зърна златистия мъх, който покриваше жилавата му ръка и гъвкавата му китка. Дяволите да го вземат, той беше мъж до мозъка на костите си. При това със своята граничеца с високомерие наивност дори не осъзнаваше обаянието си. Тази ненадейна мисъл ѝ върна разсъдъка. Без Хари нямаше да може да се измъкне оттук. Добре, той ѝ се смееше, но не беше ли дошъл заради нея? Мъжката сила си имаше и своите добри страни.

Тя се отпусна и ѝ се стори, че сега ръката му още по-плътно се уви около кръста ѝ в прегръдка, която изразяваше нещо настойчиво и могъщо...

О, не! Нямаше да повтори тази грешка. Макар и да не бе готова така лесно да се откаже от навика си да измисля романтични връзки, Хари никога повече нямаше да бъде героят на някой неин блян. Веднъж вече му бе дала шанс, но отрезвяването се бе оказало прекалено болезнено.

— Защо не ми даде да разбера, че си ти? — остро попита тя и се освободи от прегръдката му. Макар сега да си даваше сметка, че е трябвало да се досети и сама. Никой, бил той принц на пустинята, индианец или дори капитан на оксфордския отбор по поло (каквото,

ако не я лъжеше паметта, Хари някога е бил) не можеше да язди кон така добре, както Хари Бракстън.

— Не исках да ти развалям удоволствието да се вживяваш в ролята на опърничава пленница. Освен това — добави той, — от време на време имам работа с тези мъже.

— Така ли?

— Трябваше да мисля за името си. В Египет властват мъжете. Държах се авторитарно, тъй като не исках да изгубя уважението им.

— Никой не те уважава, Хари.

След като тази въпиешо несправедлива обида не оказа видимо въздействие, Дездемона се свлече на колене и започна да рови под дебелия килим, с който бе постлана шатрата.

— Какво правиш? — попита той.

— Събирам си нещата — отвърна тя. Доловила тихото му мърморене, тя попита с пресилена вежливост: — Надявам се ще ме върнеш в Кайро? Не виждам причина да удължавам излишно престоя си тук, колкото и очарователни да са домакините ми...

— Неца? — повтори като ехо Хари. — Какви „неца“? Абдул каза, че Раби те отмъкнал направо от пазара. Не си имала никакви „неца“.

— Сега обаче имам.

В погледа на Хари се появи познатият алчен блясък. Това вече бе Хари, такъв, какъвто го познаваше.

— Какво имаш?

— Само един ст... — Успя да стисне устни, преди да е станало късно. Дори само мисълта, че Хари би могъл да узнае какво е чела, накара кръвта да нахлуе в главата ѝ. — А, няма значение.

— Ти си забележителна жена, Диззи. Седиш си тук, наливаш се с това ферментирало козе мляко и отгоре на всичко успяваш да купиш...

— Когато забеляза виновната ѝ гримаса, очите му се разшириха. — Надявам се, не сте *откраднала* тези неща, скъпа госпожице Карлисъл? Това би било голяма грешка. Ще направи лошо впечатление, а освен това би било и неморално. Един образец на английска добродетелност като теб...

— Не съм го откраднала — възрази тя. — Онова момче, Раби, ми го даде.

— Успяла си да накараш похитителите си да ти правят *подаръци*?
— Сега в погледа му имаше неприкрито възхищение. — Омъжи се за мен.

— Престани — срязва го тя. Бе открила и измъкнала свитъка изпод килима. Сега трескаво го напъха в колана на роклята си и пусна широката блуза отгоре.

Той наистина бе казал: „Омъжи се за мен“. Хари не пропускаше нито една възможност да ѝ напомни за някогашното ѝ увлечение. Ако поне веднъж след думите му бяха последвали дела... Тя се отърси от тези опасни мисли.

— И престани да ме наричаш Дизи. Никой не ме нарича Дизи. Освен това изобщо не се чувствам замаяна^[1].

Каква лъжкия бе само. Във вътрешността на шатрата бе необикновено тихо и топло, а самата тя се чувстваше отпусната и немощна.

— Тъкмо иронията прави обръщението толкова находчиво. Между другото, ще те наричам така, както пожелаея. Защото според законите на много народи, сред които и туарегите, сега ти ми принадлежиш.

Тя го погледна невъзмутимо. Странно, въпреки че ѝ се виеше свят, го виждаше съвсем ясно — можеше да различи интересните сенки, които лунната светлина хвърляше под скулите му, тънките бръчици около очите, дори порите на кожата му. И все пак трябва да беше пияна, защото въпреки безразличния тон на гласа му ѝ се бе сторило, че в израза на лицето му има нещо остро и настойчиво. Нещо повече от желание, макар без съмнение да имаше и желание. Желание и... Тя тръсна глава, за да подреди мислите си. Без съмнение бе прекалила с пиенето.

„Да — помисли си тя и обви ръце около свитите си колене, — това е заради проклетото ферментирало козе мляко.“ Това бе единственото обяснение за особения израз, който ѝ се бе сторило, че забелязва на продълговатото лице на Хари — да, би могла да се закълне, че го видя.

Тя затвори очи и притисна пръсти към слепоочията си. Когато отново ги отвори, на лицето на Хари нямаше нищо друго, освен обичайната иронична самоувереност. Точно както и бе предполагала, тъжно кимна тя.

— Що за подарък е това? — попита Хари.

— Фараонски саркофаг — отвърна тя, но гласът ѝ не бе толкова непринуден, колкото трябваше да прозвучи. — И какво значи, че ти принадлежа? — Тя се изправи с усилие.

— Принадлежиш ли ми или не? — тихо попита той. — Аз те спасих. А ти още дори не си ми благодарила.

Тя занемая, схванала пълното значение на дилемата, пред която се намираше. Той бе прав, дяволите го взели. Беше я спасил, може би дори ѝ бе спасил живота и затова вероятно му дължеше нещо.

Тя му хвърли един поглед. Хари я погледна с предизвикващ състрадание израз, който не успя да я заблуди нито за миг. Нищо в Хари Брактън не бе такова, каквото изглеждаше. Той бе чакал и като всеки чакал — роден опортюнист. При все това, бог знае колко дълго я бе търсил, скитайки сред дюните под палещото слънце на пустинята, и колко често бе спал под открито небе сред тази нечовешка природа.

Тя усети как омеква.

Неимоверно глупаво. И неизбежно. За съжаление.

— Навярно е трябвало доста да се поизръсиш за мен — сломено каза тя.

— О, да.

Какво ли му бе струвало да я откупи от тези търговци на роби? Очевидно цяло състояние. Допускаше, че руси бели робини не се намираха лесно.

— Ще намеря начин да ти се издължа, Хари. Може би дори ще намеря време да преведа папирусите, които си измъкнал от онзи американски археолог. Така поне ще знаеш колко да искаш на... своите клиенти.

Тя се изправи, залитайки, и застана лице в лице с красноречивото му мълчание. Не биваше да подема този разговор. Тя бе толкова уязвима в момента, че той не би се посвенил да използва предимството си.

— Хари — жално рече тя, — знаеш, че нямаме пари. Счетоводството на дядо е в ужасно състояние. Винаги съм подозирала... — Тя се приближи и се огледа на всички страни, за да се увери, че никой не може да ги чуе, като при това едва не политна напред.

Хари я улови над лакътя и ѝ помогна да се задържи на крака. Прокара ръка по бузата ѝ, отмятайки един кичур от лицето ѝ. Тя потрепери, почувствала топлото пулсиране, което докосването му събуди у нея. Устните на Хари леко се разтвориха и тя можеше да види блещукането на зъбите му.

Дъхът му нежно галеше челото ѝ, сякаш Хари умишлено се опитваше да я замае. Той се наведе към нея, така че сега поглъщаше дъха ѝ. Неволната реакция на тялото ѝ я уплаши. Той веднага отстъпи назад и макар да бе само на няколко сантиметра, на Дездемона ѝ се стори, че се е отдалечил на мили.

— Тъкмо се канеше да кажеш нещо...? — помогна ѝ той да излезе от неловката ситуация. Между веждите му се бе образувала дълбока бръчка, а в гласа му имаше болка.

Миглите ѝ пърхаха смутено. Нещо за дядо ѝ... Ах, да!

— Винаги съм подозирала, че една от решаващите причини дядо да приеме този пост, бе желанието му да се изплъзне от кредиторите си.

Не че Хари не знаеше това. Всеки в Кайро знаеше, че сър Робърт Карлисъл, шеф на античния отдел на Британския исторически музей, забележителен археолог и сносен администратор, във финансовите дела бе неумел като дете.

— Никога не можа да разбере всичките тези загуби и печалби.

— За разлика от теб.

— Да. Когато събере достатъчно пари, дядо ще може да заеме поста, който музеят му предложи в Лондон.

— А това вече е важно. Триумфалното завръщане на дядо ти.

Дездемона кимна усърдно.

— Вече двадесет години той пропилява тук своя талант, Хари. Когато се върнем в Англия най-сетне ще получи признанието, което заслужава. Можеш ли да си представиш колко болезнено е за него да вижда археолози-любители, които ровят наоколо едно-две лета, а след това се връщат в Англия и веднага получават международно признание.

— Мисля, че да.

— Но той не би се върнал, ако това би означавало да живея при по-лоши условия. Само да можехме да се отървем от тези дългове.

Сигурна съм, че би могъл да живее доста добре от заплатата от музея и от лекциите...

— Да, да — прекъсна я Хари, — а какви са твоите желания?

— Моите? — Миглите ѝ трепнаха. — Там ще ми хареса. Разбира се. Ще имаме малка къщичка със сламен покрив, обвита със слез и птичи дрян и...

— ... покрив, който тече и някоя стара мома в съседство, която да цъка с език всеки път, когато се появиш на вратата със своите шалвари.

— О — спокойно отвърна Дездемона, — само щом се върнем в къщи — край на шалварите.

Хари поклати глава.

— Наистина ли искаш да се върнеш в Англия?

— Каква алтернатива предлагаш? — Тя се опита да прикрие безнадеждността на този въпрос, като изпуфтя презрително. — Наистина ли мислиш, че възнамерявам да прекарам остатъка от дните си тук като мишена на хорското любопитство? Много благодаря, до гуша ми дойде. — След това припряно добави: — Искам най-сетне нормален живот. Бих искала да се срещам с хора, които се интересуват от нещо различно от мъртви култури, мъртви хора и мъртви езици. Бих искала да се запознавам с млади мъже и при това да мога да се надявам интересът им към мен да се дължи на нещо различно от желанието да им преведа някой мръсен папирус, който, разбира се, „случайно им е попаднал“. Тук това със сигурност няма да ми се случи.

— Е, добре, но преди да си започнала да плетеш дантелени перденца, ще трябва да ми преведеш онзи папирус — невъзмутимо рече Хари, който очевидно ни най-малко не бе трогнат от патетичните ѝ думи. — Това е цената, която сама определи за положените от мен усилия.

Тя долови упрека в гласа му и веднага реагира.

— Ще са ми нужни седмици — рече тя и за момент напълно забрави Англия. — Не смяташ ли, че това е достатъчно обезщетение?

Той кимна колебливо.

— О, разбира се. Какво са за мен четири дена ужасен пек и жажда? Да не говорим за разходите, които ми коства тази малка спасителна акция. Това е кръстът на обикновените смъртни, Диз. Усмивката на една девойка... — лицето му помръкна и той погали бузата ѝ с opakото на дланта си, — ... колкото и ощастливяваща да е

усмивката, тя не може да нахрани никого. Дребни грижи, наистина, но какво да се прави.

Когато я докосна, тя остана като парализирана. Странно. Хари я бе докосвал и друг път — по един познат, почти братски начин. Но *това* докосване по странен начин се различаваше от братска ласка — примесено с мъчително прозрение, колебливо обожание или... признание.

Тя чувстваше необходимост да потъне в прегръдката му, но убедена, че това желание е било пробудено от алкохола и от шокиращата форма на устата му, направи точно обратното. Ядосана на собственото си лековерие и наивност, тя му се тросна:

— Хари, не можеш ли поне веднъж да направиш нещо достойно за възхищение, без веднага след това... — тя дълго търси подходящ израз — да се опиташ да извлечеш изгода и за себе си. Защо поне веднъж не постъпиш благородно?

— Защото ще си помислиш, че наистина съм *благороден*. — Думите излязоха дълбоко от сърцето му и прозвучаха по-грубо, отколкото вероятно бе възнамерявал, защото той сведе поглед и незабележимо тръсна глава. — Не бих искал да си създадеш погрешна представа за мен. — Той вдигна очи, а устните му се разтеглиха в самоиронична усмивка. — Е, Диз, какво ще правим сега? Героят ще си остане без възнаграждение въпреки значителните разходи на средства и усилия?

Колкото и голям да е бил откупът, Хари със сигурност можеше да си го позволи. Той бе на път да се превърне в един от най-преуспяващите авантюристи в Египет.

Дездемона въздъхна, по странен начин облекчена и същевременно ядосана, че напрежението на последните няколко мига бе изчезнало.

— Ще видя дали Хамад няма да се съгласи да ти продаде онази огърлица от деветнадесетата династия — предложи тя. — Хари, наистина бе много доблестно от твоя страна да тръгнеш да ме търсиш и да направиш всичко това... макар и с користна цел.

— Забрави за това — каза той.

— Ще ми се да можех — промърмори тя под носа си, съзнавайки колко неискрено трябва да бе прозвучала благодарността ѝ. — Просто мразя да се чувствам задължена на някого, още по-малко пък на теб.

Хари оказваше странно въздействие върху нея. С всички останали хора тя можеше да общува сдържано, зряло и изключително любезно.

Той, напротив, изваждаше на бял свят най-лошите ѝ черти — сарказъм, импулсивност, желание да упорства. Винаги правеше на пух и прах опитите ѝ да се държи като добре възпитана млада англичанка.

„Добре тогава, Хари“ — помисли си тя и докосна с пръсти свития на руло папирус, който бе пъхнала под колана на полата си. Макар да бе противно на природата ѝ, можеше да се опита да извлече някаква изгода и за себе си. Все някъде трябваше да има купувач за онова, което криеше под блузата си. Щеше да бъде трудно да го открие, но все пак...

В този момент египтянинът с килнатия тюрбан вдигна чергилото на шатрата и нетърпеливо им даде знак да излязат. Хари се наведе, за да се провре през отвора, а Дездемона го последва. Египтянинът жестикулираше по неин адрес и очевидно сипеше проклетия, на които Хари реагира остро.

Нещо не бе наред. Може би търговецът на роби бе решил да я задържи или бе намерил някой по-заможен купувач.

— Какво се е случило? — Тя посегна към ръката на Хари. — Какво казва той?

— Нищо. Абсолютно нищо. Върви при коня ми и ме чакай там — отвърна Хари. Старият египтянин продължаваше да вдига врява. — Хайде, тръгвай най-сетне.

Тя тъкмо се канеше да се шмугне покрай мъжете, когато египтянинът неочаквано бръкна под одеждите си. Дездемона изтръпна от ужас, сигурна, че мъжът ще извади нож. Вместо това обаче в ръката му се появи една препълнена копринена кесия, с която той замери Хари. Когато Хари я улови, от нея се изтърколиха няколко златни монети.

— Вземи ги! — извика египтянинът. — Вземи и *си*! Вземи ги за труда си, но *си* я вземи обратно!

Дездемона настръхна. Трябваше да се досети. От всички хора на тази земя *тя* трябваше да се досети първа. *Страст и нещо необяснимо!* Боже мой, колко глупава бе! Тя опря ръце на кръста, след което се спусна към него.

— Дездемона — рече Хари и отстъпи назад, — сега нямаме време за това. Абдул наистина е много сърдит, задето все още сме тук. Той иска да си тръгнем... да си тръгнеш... веднага.

— Ха! — Тя спря и хвърли поглед към Абдул. Египтянинът изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи удар.

— Честно, Диз — умоляващо рече Хари. — Казва, че имало няколко купувачи, които го чакали от два дена. Няма да чакат още дълго... а докато ти си тук, едва ли ще припарят до лагера.

— А, така ли? — сухо отвърна тя. — Защо пък не? А ти, Абдул... — Тя прониза търговеца на роби с гневен поглед. — Затваряй си устата... Няма да тръгна с Хари, преди да съм получила няколко разумни отговора. — Абдул трябва да я бе разбрал, защото ругатните му преминаха в тихо мънкане. — Обясни ми всичко това, Хари!

— Ти си една неверница, Ди... Дездемона. Скъпият ни сър Баринг може и да не е законен владетел на Египет, но все пак в момента управлява страната. Мислиш ли, че Абдул би рискувал да предизвика международен скандал за няколко жалки фунта?

Няколко жалки фунта. Значи това бе нейният кралски откуп. Радваше се, че бе тъмно и Хари не можеше да види как бе пламнало лицето ѝ.

— Помисли — продължи Хари. — Ако се разчуе, че си била отвлечена, срещу Абдул ще се обърне не само всеки порядъчен английски джентълмен — саркастично рече Хари, — но и собствените му сънародници. Отвлечането на млади английски госпожици вреди на търговията. Така че той изпрати да ме повикат. Тези пари са просто нещо като „Бог да ви възнагради“.

— Защо тогава му е притрябвало да ме отвлеча? — хладно попита Дездемона.

— Не е бил Абдул, а Раби. Направил е грешка. Освен това ти е много ядосан, задето така си го водила за нос.

— Аз съм го водила за нос...?

Хари кимна, докато зад тях Абдул продължаваше да мънка.

— Раби казва, че си го подвела да мисли, че си някоя бедна, изплъзнала се от надзор робиня. Чувствал се като благороден рицар, който те е измъкнал от ноктите на някой немарлив собственик. А когато те метнал на рамо, подозрението му се потвърдило. Толкова кльошава, кокалеста и изпосталяла...

— Достатъчно...

— Това са думи на Раби, не мои. Той се чувства използван. Имал, казва, само най-добри намерения.

— Двамата с него да не сте роднини?

— Как ти хрумна? — Хари наклони глава на една страна.

— Просто така. — Тя отново погледна към Абдул. С издутите си бузи и придобило пепеляв цвят лице, той изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се пръсне. — Цяла нощ ли ще стоим тук?

Хари изпусна въздишка на облекчение.

— Не, разбира се, че не...

Без да удостои Абдул дори и с поглед, той се запъти към арабската си кобила. Метна се на гърба ѝ и Дездемона трябваше да признае, че изглеждаше доста внушителен. Хари сръга коня с пети и ѝ подаде ръка. Тя я пое и, без много да се церемони, той я вдигна и я сложи странично на седлото пред себе си.

След това обви ръка около кръста ѝ и я притисна по-плътно.

— Сигурна ли си, че няма да се почувстваш по-добре, ако ми дадеш онова, което криеш под полата си? — промърмори той току до ухото ѝ, а устните му бяха кадифено-нежни и топли.

Въпреки че кожата ѝ бе настръхнала от допира на устните му, тя поклати глава.

— Напълно съм сигурна, Хари. — Гласът ѝ прозвуча неестествено пискливо. — Благодаря за загрижеността.

Трябва да бе по-изтощена, отколкото искаше да признае, защото сега, когато хладният нощен бриз диплеше косата ѝ, а бедрата на Хари докосваха нейните, тя се почувства много сънена и... доволна. Светът, който през последните дни ѝ се бе струвал нереален и — да, сега можеше да си признае — плашещ, постепенно отново започваше да става сигурен и познат. Тя затвори очи и облегна глава на рамото на Хари. Той може и да бе строен и слаб, но имаше широки — и удобни — рамене. Във всеки случай много по-удобни от прашната, задушна шатра, в която бе прекарала последните три нощи.

— Диз?

— Хм?

— Какво ти даде Раби?

— Любовни писма — прошепна тя.

Той се засмя и пришпори коня.

Когато Дездемона влезе през вратата, сър Робърт Карлисъл вдигна поглед от книгата, която четеше, и надникна над очилата си.

— О! Здравей, Дездемона.

Здравей? Бяха я отвлекли, бе прекарала четири дена и три ноци в една задушна шатра и едва не бе продадена в робство. Беше уморена и мръсна и чувстваше главата си така, сякаш някакъв демон я бе използвал за наковалня. А склеротичният ѝ дядо я посрещаше само с едно „здравей“.

— Дядо, даваш ли си сметка...

— Добър ден.

Дядо ѝ вдигна поглед и присви очи. Лицето му придоби строг израз.

— Ах, вие ли сте, Брактън? Какво правите тук?

— Срегнах Дизи по пътя насам. — Дядо ѝ затвори очи. Прозвището, което Хари ѝ бе дал, му допаднаше също толкова малко, колкото и на нея. — Така че реших да ви засвидетелствам уважението си.

Дядо ѝ изпуфтя презрително, а Дездемона последва примера му.

— Дядо, бях...

— Дизи ми разказа колко чудесно била прекарала при Комптънови.

— Наистина ли? — отвърна дядо ѝ. — Но, моля те, следващия път, когато ходиш някъде, да ми се обадиш лично, вместо да оставяш съобщение на икономката.

Съобщение? Маги? Един скрит поглед към невинното изражение на Хари ѝ даде да разбере кой бе авторът на нейното „съобщение“. Тя въздъхна вътрешно. Колкото и да мразеше това, сега за добро или за зло трябваше да излъже дядо си. Иначе щеше да се наложи да прекара цялата следваща година в стаята си. *Проклятие.* Сега бе задължена на Хари за още нещо.

— Забелязах, че вие, днешните млади, сте по-различни — започна обичайното поучение дядо ѝ, — и се опитах да свикна с това. Но все пак външната форма трябва да бъде спазвана. Като стана дума, що за дрехи са това? — Той неодобрително огледа облеклото ѝ, което се състоеше от широка местна роба в окаяно състояние.

Дездемона трескаво търсеше някакво правдоподобно обяснение.
— Карнавал — каза Хари.

— Ах, така ли? — недоверчиво попита дядо й.

Очите й се присвиха до тесни цепки и тя се взря в Хари, който видимо се забавляваше. Почти можеше да види как прави поредната отметка в графата „Дългове на Дездемона Карлисъл“.

— Карнавал ли, Дездемона?

Тя кимна навъсено.

— Следващия път, когато ходиш на карнавал, сложи нещо по-чисто. Скъпа Дездемона, какво си си въобразявала, че правиш? Воняш като камила.

— Това е от козето мляко... прекипялото козе мляко — обясни Хари.

Поруменелите й страни сега направо пламнаха.

— Отивам да си легна — обяви тя.

— Добра идея. Ще намерите изхода, нали, Бракстън?

Дядо й изчезна в задната част на къщата и отново потъна в книгите си.

Без да дочака излизането на Хари, Дездемона се помъкна нагоре по стълбите. Щеше да се изкъпе, да хапне нещо, и да си легне, а след това... тя опипа свитъка под полата си... след това щеше да препрочете шокиращите, възбуждащи и дори неприлични стихотворения на „Нефертити“.

[1] dizzy (англ.) — замаян. — Б.пр. ↑

3

*„Когато си отида, скъпи,
къде ще пъхнеш сгорещеният си жезъл?
Когато вече не мога да те приема в мен,
кой ще дели със теб насладите на любовта?
Дали тогава твоите пръсти ще спят на нечие бедро,
дали ще следват извивките на нейните гърди...
и нещо повече?
Туй всичко, скъпи, сега е тук за теб
и бързо вехне.“*

Дездемона се въртеше в леглото. Думите не ѝ даваха мира и караха тялото ѝ да излъчва горещина, която идваше някъде много от дълбоко. Бе прекарала цялата вечер над папируса. Той, разбира се, бе фалшив, тъй като гробовете на Ехнатон и Нефертити все още не бяха открити.

Тя можеше да остави върху свитъка няколко отпечатъка от пръсти, които щяха да му придадат по-древен вид. Този тук бе прекалено чист, извлеченото от растения мастило — прекалено свежо, и всичко — прекалено добре запазено. Нещо съвсем друго бе въображението на автора.

Стиховете бяха не просто еротично-чувствени и живописни, не, те говореха не само на сърцето, но възбуждаха също и... е, духа.

Около десет вечерта ръкописът я бе заинтригувал, около полунощ бе запленена, а около един сутринта имаше такова сърцебиене, че почувства известно облекчение едва след като се потопи в студената вода. Сега вече от час лежеше в леглото и не можеше да заспи, тъй като стиховете не ѝ излизаха от главата. Те бяха толкова различни от романтичните книги, които криеше из библиотеката на дядо си, и доста по-живи от всичко, което бе в състояние да ѝ предложи въображението ѝ.

На дванайсет години заедно с родителите си бе гостувала на един професор по древни езици и култури, който имаше дъщеря на нейната възраст на име Мария. В нейно лице Дездемона за пръв път бе намерил истинска приятелка. Под предлог, че си учат уроците, денем двете момичета редовно с часове лежаха в голямото легло на Мария, зяпаха през прозореца и си споделяха детските блянове. Измисляха си истории, които нямаха нищо общо със заниманията им в училище. Вместо това си представяха благородни дела на героични мъже, които обичаха прекрасните си жени повече от всичкото злато и слава на света.

Това бяха невинни забавления, които Дездемона си измисляше, докато родителите ѝ посещаваха безчислени симпозиуми и конференции. Тя вземаше незначителните, отегчителни произшествия от живота си и ги превръщаше в чудни истории.

Когато порасна, просто запази този навик, сигурна, че да си романтичен, не означава непременно да си глупак. Знаеше, че героите на нейните блянове не съществуваха в действителност, но какво лошо имаше в това, че с помощта на няколко цветисти думи успокояваше безименните копнежи, които я измъчваха...

Тя се въртеше неспокойно в леглото. Може да бе романтичка, но не и екзалтирана мечтателка. *Да, да, ще ти се.* Ако продължаваше така, накрая щеше да убеди сама себе си, че Хари е просто един неразбран човек, а не безскрупулният, чаровен мошеник, за какъвто сам се представяше. Тя се опита отново да се съсредоточи върху папируса.

Подобно нещо човек не си купуваше на тротоара пред „Шепърдс хотел“. Това бе по-скоро за една специална категория колекционери. Мъже-колекционери.

Мъжете, Дездемона бе разбрала това, често страдаха от особен вид заслепение. Един мъж, на който нито за миг не би хрумнало да се занимава с подобен род неприлично четиво, докато то се намира между кориците на някоя съвременна книга, без да се поколебае би заплатил за същите стихове десеторно по-висока цена, ако бяха надраскани от древна ръка върху бавно пожълтяващ къс пресована целулоза. И един подобен мъж далеч нямаше да е очарован да научи, че малко ново мастило върху стар свитък като този още не прави антика.

Някъде там навън имаше купувач. Само трябваше да го открие. По дискретен начин, разбира се — не можеше просто да застане на ъгъла и да започне да предлага египетски порнографски стихове. Една подобна постъпка би унищожила всичките ѝ шансове за успех в обществото. Поне в обществото, в което желаше да намери място, когато се завърнеха в Лондон.

Тази мисъл извика у нея полъх на раздразнение, който тя веднага потисна. Бе просто безсмислено да желае един мъж, без ни най-малка надежда да го има някога. А откакто се бе научила да цени усета към практичното, бе решена, ако съдбата ѝ я отведе в Англия, да намери някого, в когото би могла да се влюби.

Без дядо си не можеше да остане в Египет, а той си бе наумил да се върне в Англия. Вече бе прехвърлил петдесетте и заслужаваше през остатъка от земните си дни да се наслади на плодовете от дългогодишния си труд.

Дездемона въздъхна и притисна лице към възглавницата, облечена в калъфка от най-фин египетски памук — толкова фин, че човек почти би го взел за коприна. Египетският памук щеше да ѝ липсва.

„Можеше да усети как устните на Хари, които сякаш бяха създадени за екстаз и грях, обсипаха шията ѝ със забранени нежности, спуснаха се по ключицата, проследиха нежните извивки на гърдите ѝ, докато накрая...“

Галена от лекия, топъл бриз, проникващ през опънатата над леглото ѝ мрежа против комари Дездемона бавно се събуждаше. Прекрасно чувство, макар съвсем ясно да помнеше, че вечерта Маги бе затворила капациите на прозореца. Вниманието ѝ бе привлечено от някакъв съвсем тих шум.

Без да помръдва глава, тя отвори очи.

През тънкото було на мрежата видя някакъв мъж безшумно да се движи из стаята. Беше Хари Бракстън, който тайно — и както изглежда, с рутина — ровеше из скрина ѝ.

Беше време, когато Хари можеше да намери нещо из бельото ѝ. Това време обаче отдавна бе отминало. Петте години, откакто се бе запознала с Хари, я бяха научили на някои неща за него, които, независимо от това колко прекипяло козе мляко бе изпила, никога не би пренебрегнала.

Един от първите уроци бе никога да не оставя ценни неща на леснодостъпни места. Като например в шкафа за бельо. „Така, добре“ — помисли си Дездемона, когато Хари се изправи, подпря ръце на кръста и се огледа из стаята. Първият урок обаче, който бе научила на времето, гласеше: външният вид лъже.

Преди пет години, непосредствено след пристигането си в Египет, без много да му мисли страстно и безнадеждно се бе влюбила в Хари. Току-що бе попаднала в непозната страна, при един дядо, когото никога преди не бе виждала. Бе толкова лековерна, колкото можеше да бъде само едно дете на професори — с други думи: ужасяващо лековерна. Хари Бракстън, млад, чаровен и атлетичен, ѝ се бе сторил някой оживял герой.

Днес, обръщайки поглед назад, обогатена с опита от последните пет години, осъзнаваше, че всеки друг би бил по-подходящ за тази роля, по-добре казано, че *всичко друго* — дори един крокодил в Нил — повече би подходило за ролята на герой, отколкото Хари Бракстън. „Той дори не е чак толкова хубав“ — мислеше си тя, наблюдавайки го през полуспуснатите си клепачи.

Преди време би го сравнила с някой гръцки или римски бог. Едва успя да потисне едно иронично изпуктяване. Единственото класическо нещо във външния му вид бе носът — един наистина внушителен, достолепен екземпляр. Остатъкът от лицето му бе решително северноевропейско, без нищо средиземноморско. Имаше високи скули и изсечена челюст. Освен това лешниковокафяви коси и бледосини очи, обрамчени от гъсти мигли с цвят на бронз. Понякога Дездемона се съмняваше дори в това, че Хари изобщо притежаваше нещо като душа. „Не, не — помисли си тя доволно, когато Хари изчезна в гардероба ѝ, а след няколко секунди отново се появи, — с това детинско увлечение отдавна е свършено.“ Какво от това, че сънищата ѝ погаждаха номера и пренебрегваха уроците, които бе научила през деня. Не стигаше ли, че по цял ден бе достатъчно разумна, за да прави разлика между фантазия и действителност.

Можеше да си признае дори нещата, в които Хари почти не отстъпваше на някой гръцки бог...

Устата например. Хари имаше хубава уста. Не, честността изискваше да признае, че той имаше дори изключително *красива* уста — широка, с твърди чувствени устни.

Усмивката му бе също толкова обезоръжаващо прелъстителна. Наистина, миналата нощ Дездемона бе пияна, но нима и най-беглата му усмивка не бе достатъчна, за да я прелъсти и да я накара да почувства топлина и близост, каквито между тях всъщност не съществуваха. Жалко, че той не само знаеше това, но и безсрамно го използваше. Ако за всяка жена, запленена от небрежната усмивка на Хари, бе получавала по един фунт, три живота би могла да яде само хайвер, вместо да трябва да предлага услугите си като преводачка и секретарка.

Накрая трябваше да признае също, че Хари имаше добра фигура. При положение, разбира се, че човек си падаше по-скоро по един малко по-модерен вариант на класическия идеал за телесно устройство, какъвто — дяволите я взели — бе случаят с нея. Беше гъвкав, подвижен и силен. „Като дива котка“ — помисли си тя, когато Хари внезапно се наведе и опипа долната страна на писалището ѝ.

Тук Дездемона си позволи една малка триумфална усмивка. „Там няма нищо, стари мошенико.“

Хари се изправи ядосан, скочи пъргаво на един стол, който преди това безшумно бе преместил до стената, и огледа газовите лампи.

— За толкова глупава ли ме мислиш? Ако бях скрила нещо там, то веднага щеше да пламне, щом някой запалеше лампата — спокойно каза Дездемона.

Хари се извърна и изненадано впери поглед в нея.

— Дизи, скъпа, ти си будна — рече той. Радостта в гласа му бе досущ като истинска.

— Какво правиш тук, Хари?

— Наминах да видя как си — увери я той, но думите му звучаха като въпрос. — Идвах днес сутринта, но Маги ми каза, че все още си похърквала. Следващия път, когато посещаваш някой лагер в пустинята, стой настрана от прекипялото козе мляко. Тази пустина може за цяла седмица да извади от строя дори възрастен мъж.

Тя смутено извърна поглед, фактът, че бе пийнала, обясняваше всички онези глупости, които си бе въобразила, преди да схване що за принц бе дошъл за нея — принцът на чакалите.

„Митична фигура, изваяна от мрак и вятър, но всъщност...“

Пийнала? Трябва да е била напълно пияна. Тази мисъл я успокои.

— Е, както сам виждаш, съм добре. Така че би ли могъл да ми обясниш защо тършуваш из нещата ми?

— Тършувам? Каква грозна дума — отвърна Хари. — Просто чаках да се събудиш и междуременно се поогледах наоколо.

— Краденето изглежда интересно занимание.

— Ах — нежно въздъхна той, — някога бе толкова сладко създание. Толкова доверчиво. Какво се е случило с теб?

— Ти ми се случи.

— Дизии, нараняваш ме. Наистина. Всъщност — побърза да каже той, видял заядливи блясък в очите ѝ, — дойдох заради папируса, който обеща да преведеш.

— Обещах, когато все още мислех, че си рискувал живота си, за да ме освободиш от ноктите на ужасни негодници, а не просто си се отзовал на повикване на продажните си съучастници, които са искали да се отърват от мен — срещу огромна сума, забележи... — мрачно завърши тя.

— Абдул си навлече много неприятности, за да се погрижи да бъдеш върната по безопасен и дискретен начин.

— Абдул е вонящ пустинен плъх, който се сдушва само със себеподобни. — Тя присви очи недоверчиво. — Как всъщност се забърка в тази история?

— Не ме гледай така. Не съм заръчвал да те отвлекат.

— Ах, така ли? Но доста бързо ти хрумна как бих могла да ти се отплатя за героичната постъпка.

— Трябва да си доволна, че не настоявам да бъда възнаграден по обичайния начин за заплащане между една жена и мъж, който ѝ е спасил живота. — Сега той стоеше до леглото и като се наведе към нея, придърпа завивката нагоре към брадичката ѝ и се подпря с ръка току до ханша ѝ. Лицето му внезапно помръкна, а изразът му бе станал непроницаем. Един дълъг миг се взираше в нея, докато накрая не промърмори: — Ти, малка свещена котко. — Гласът му бавно се просмукваше в мислите ѝ като мъгла — опасна, топла, опиваща мъгла. — Казах, че ми принадлежиш. — Той се наведе още по-ниско, така че Дездемона можеше да чуе спокойното му дишане.

Възбуда и смущение се бореха в нея. Едва предната нощ си бе въобразявала, че той изглежда някак променен, а ето че днес отношенията им отново бяха излезли от релсите.

— Или аз принадлежа на теб? — прошепна той с хипнотизиращ глас, а в погледа му имаше ирония и желание. *Желание.*

Тя затвори очи. По гърба ѝ премина тръпка. Направи усилие да успокои дъха си и да убеди сама себе си, че реакциите ѝ са последните остатъци от изтощението и махмурлука.

Бавно преброи наум до десет. Мисълта, че трябваше да се наведе само няколко сантиметра, за да докосне устните, които я бяха ласкали в съня ѝ, накара мускулите ѝ да се напрегнат.

Това обаче не бе сън и за нечуваните ѝ мисли — за разлика от предната нощ — нямаше никакво извинение. Тялото си може и да не бе в състояние да контролира, но мислите...

— Дали бих приел възнаграждението, ако ми се предложи? — В иначе небрежно звучащия му глас се долавяше нотка на отчаяние.

Ето какво било. Дездемона направи усилие да се усмихне и отвори очи. Той само си играеше с нея.

— Много добре знаеш, че нямаш никакви шансове за *подобно* възнаграждение.

— Наистина ли? — отвърна той и сянка на самоирония — или може би изтощението? — покри лицето му. Той се изправи неочаквано, опитвайки се да изглежда безразличен. — Е, да. Във всеки случай, не съм поръчвал да те отвличат. Сериозно ли мислиш, че бих прибегнал до подобни средства, да те накарам да ми преведеш няколко драсканици?

— Да.

— Тогава се лъжеш. Ти не си единствената преводачка в Кайро. Тук гъмжи от такива като теб.

— Но аз съм най-добрата.

— Как е възможно човек да бъде толкова самомнителен...? — Той поклати глава. — Това не подхожда на една толкова симпатична, чувствителна и ранима жена като теб.

Забелязала иронията му, Дездемона се изчерви. Хари се ухили.

Тя го прониза с — както се надяваше — хладнокръвен поглед.

— Аз съм най-добрата и ти го знаеш. Бях детето чудо на египтологията. Бяха само на шест години, когато баща ми ме караше да...

— ... превеждам йероглифи. Да, да, зная — отегчено довърши изречението ѝ Хари. — Вече съм го чувал. Не ми се мисли какво би

станало с теб, ако родителите ти бяха довършили започнатото.

— Какво искаш да кажеш? — Тя се изправи и завивката се свлече в скута ѝ.

Погледът на Хари се плъзна по тялото ѝ, след което се отмести.

— За бога, Дизи, нямаш ли поне малко свян? — Той вдигна свляклата се от рамото ѝ презрамка на обшитата с дантела нощница. Когато докоснаха рамото ѝ, пръстите му потрепериха. Или това бе нейната собствена реакция? Мускулите на корема ѝ се напрегнаха. — И изобщо, нямаш ли някоя порядъчна пижама?

„Значи все пак не е толкова недосегаем, колкото би желал да бъде“ — триумфиращо си помисли тя. Дяволите го взели — отначало я провокираше, а след това я мъмреше за някаква мнима непристойност! Е, тя не бе единствената, която имаше своите човешки слабости и бе чувствителна за една необяснима, но несъмнена привлекателна сила. И ако можеше да се вярва на слуховете, Хари бе още по-чувствителен от повечето мъже.

— Позволи ми да ти напомня, че току-що се вмъкна без позволение в спалнята ми. Ако се чувстваш засегнат от липсата на свян от моя страна или от неподходящото ми облекло, просто си върви откъдето си дошъл. — Сега тя се изправи още повече и забеляза гърдите ѝ свободно да се полюляват под тънката, износена нощница. Съзнанието за тази необичайна дързост накара страните ѝ да пламнат.

— Ако благопристойно останеш под завивките си, вместо в тази прозрачна... — Той замълча и се втренчи в някаква въображаема точка над лявото ѝ рамо. — Позволи ми да ти напомня, *Дизи*, че не съм нито някой достопочтен евнух, нито проклетият ти брат, а още по-малко немощният ти дядо. Аз съм мъж — гневно каза Хари, чието дишане вече бе трескаво и неравномерно. — Просто един мъж. Но това понякога е достатъчно.

От тихия му, настойчив тон пулсът ѝ се ускори. Цяло Кайро виждаше в негово лице мъж, с когото човек трябваше да се съобразява, а по-голямата част от женската половина от жителите на града го намираще изключително привлекателен. Включително и самата тя, дяволите я взели.

Но, както ѝ бе обяснила веднъж Маги, да бъдат пробудени низките инстинкти у един мъж, не бе същото, като да се спечели сърцето му. А това бе, за което копнееше Дездемона — един мъж,

който да я обича също толкова, колкото я желае. Този мъж обаче със сигурност не бе Хари.

Отдавна ѝ бе дал да разбере това, затова и толкова лесно можеше да я вбеси.

— Тогава просто не идвай тук, без да си поканен — гневно му се тросна тя. Бе се отказала от намерението си да му отмъщава, събуждайки в него същото желание като онова, което я изгаряше. Каква полза от това? — И престани да ме подиграваш за някогашната ми... лудост. Един ден, скъпи Хари Бракстън, острието ще се обърне и *ти* ще бъдеш поставен на колене от някоя от самото начало обречена на неуспех любовна история.

— Вече няколко пъти си ми го обещавала...

Тя се отпусна върху възглавницата и придърпа завивката чак до брадичката си.

— Един ден ще лазиш на колене заради някоя жена... *на колене*, Хари...

— Звучи наистина болезнено.

— ... а когато това стане, ще бъда там, за да те видя.

— Не се и съмнявам — каза той с неочаквана сериозност, за да се преобрази веднага след това в предишния безогледен и чаровен мошеник и да я обърка и смути. — Ти си наистина очарователна жена, Диз. — Тя изпуфтя презрително. — Говоря сериозно. Погледни се само — отвърна Хари с жест, който с малко повече фантазия можеше да бъде взет за израз на одобрение. — Ти си самоуверена, способна и жизнена. Египет е направил от теб жена. Защо, по дяволите, ти е притрябвало да се връщаш в тази фабрика за мижитурки, наречена Англия? Египет ухае на романтика, а междувременно навярно повече от половината офицери на Нейно Величество са безумно влюбени в теб...

— Боже мой, Хари, сериозно ли мислиш, че можеш да ме въртиш на пръста си, подхвърляйки ми блудкави тиради? Искаш да остана тук, за да разполагаш с евтина преводачка.

— Искам да останеш. — Погледите им се кръстосаха и за миг ѝ се стори, че светлите му очи помръкнаха. — Поне докато свършиш превода, който ми обеща. — Той я улови за брадичката, при което пръстите му докоснаха бузата ѝ. — Да, да, да. А сега не ме гледай така. Сама си си виновна. Защо ти трябваше да се преобличиш в арабски

дрехи и да се мотаеш из пазара, при това с вид на бяла робиня или на жената на някой беден ирландец... — Той се надигна, пъхна ръце в джобовете и се отдалечи от леглото.

— Не съм се мотала. Опитвах се да се смеся с множеството.

— Това казвам и аз — промърмори под носа си той. — Добре знаеш, че в подобно облекло не си защитена от някои рискове, които ще ти бъдат спестени, ако се обличаш като англичанка. Нямах представа колко попарен е бил Абдул, когато открил какво, или по-добре казано *кого*, му е донесъл най-малкият му син. — Той спря до клатушкащото се писалище и се облегна на него.

— Защо не дойде веднага и не ме отведе?

— Аз изобщо не знаех къде си. Едва не се побърках... — За миг в израза на лицето му се появи нещо като болка. Не, беше по-скоро разочарование. Хари мразеше някой да проваля плановете му. — Абдул беше толкова объркан, че забрави да сподели с мен тази немаловажна информация. — За нейна изненада сега той бе този, който избягваше да я погледне в очите, сякаш се чувстваше неловко. — Така че търсих наоколо, докато накрая не те открих.

— Трябваше ти доста време.

— Започнах на север от града, а той те бе отвел на юг. Бедният Абдул...

— Обърни внимание на нещо, Хари. Това са *търговци на роби!*

— Не и Абдул — отвърна Хари. — Предприемчивият Раби е инициаторът на всичко това.

— Учудвам се, че не ти е хрумнало нещо подобно.

— О, напротив — отвърна той.

Дездемона изкриви лице в израз на погнуса.

— Изобщо ли нямаш съвест?

— Имам — рече Хари, — но предпочитам да забравя за нея. Също като теб, когато си използвала бедния Раби и... — Гласът му заглъхна в очакване на отговор.

— Аха — възкликна Дездемона. — Идваме си на думата. Значи това е истинската причина, поради която си се промъкнал тук.

— Какво търси Бракстън тук? — прокълтя откъм вратата нечий строг глас.

Фактът, че, заварвайки Хари в спалнята на внучката си, дядо й само повдигна вежди, красноречиво говореше за доверието, което

хранеше към него. Самият Хари се държеше така, сякаш в някакъв смисъл бе член на семейството.

— Защо сте тук, Бракстън? — повтори дядо й.

— Дойдох, за да се осведомя за здравето на Дездемона и да ви поканя на вечеря в петък вечер в „Шепърдс“.

— Това пък защо? — недоверчиво попита сър Робърт.

— Братовчедът ми пристига от Англия, за да лекува разбитото си сърце — поне така ми писа майка му. Обещах й да го представя на някои изискани дами и господата, каквито тук има в изобилие.

— Братовчед ти? — попита Дездемона.

— Лорд Блейк Рейвънскрофт.

Дездемона го погледна с пробуждащ се интерес. Знаеше, че Хари има семейство в Англия, изключително голямо и любящо семейство. Всяка година около Коледа в продължение на седмици Хари ежедневно се появяваше с нова риза. Не знаеше обаче, че сред роднините му има и лорд.

— Ах, наистина ли?

Хари се засмя подигравателно.

— О, ти ще го обикнеш, Дездемона. Той е англичанин до мозъка на костите си. Няма да се учудя, ако за талисман носи със себе си парченце от Бъкингамския дворец. Освен това е и романтичен! Широкоплещест, тъмнокос... и твърдоглав. Мисля, че прекарва доста голяма част от времето си в бърчене на чело, но ти вероятно ще наречеш това „задълбоченост“. Такъв поне бе като дете. Най-отегчителният, лишен от чувство за хумор човек, с когото е трябвало да прекарам лятото си. Почти не вярвам дузина години да са го променили съществено.

Хари изглежда не можеше да търпи братовчед си, а Дездемона вече бе наполовина влюбена в него.

4

Сър Робърт хвърли поглед към коридора, след което отново се съсредоточи върху цилиндъра от алабастр, над който вече доста си бе блъскал главата, без да успее да го датира точно. Все още ни следа от Хари. Какво толкова, за бога, обсъждаха Хари и Дездемона? Да, да, йероглифи и датирани папируси, това сближава хората.

Той се огледа и въздъхна няколко пъти. Трябваше да признае, че библиотеката му, използвана едновременно за дневна и за работен кабинет, бе отвратителна. Но поне предметите на изкуството и антиките, които препълваха помещението, имаха преимуществото да са истински. Което не можеше да се каже за останалата част от малкото му, тясно жилище.

Тясна, ветровита и плачеща за ремонт, къщата притежаваше по-скоро второразредна мебелировка — странна смесица от английски мебели, които Дездемона купуваше от връщащите се в родината войнишки семейства, и всякакви предмети, които мъкнеше от тукашните пазари. Това не бе най-подходящият дом за една млада английска дама, макар за него да бе предостатъчен. Като се замислеше за това, сър Робърт си даваше сметка, че не би желал да живее никъде другаде, освен тук, където скъпите му съкровища винаги му бяха под ръка и където бе на хвърлей разстояние от онова място, пленило го завинаги още в мига, в който го бе видял преди петдесет години.

Накратко, ако зависеше от него, никога не би напуснал Египет.

Но ако имаше нещо, което му беше по-скъпо от Египет, това бе внучката му. Първите петнадесет години от младия ѝ живот той бе прекарал в неведение за нейното съществуване, без да се броят специализираните вестници, които от време на време се застояваха върху писалището му и в които се споменаваха за нея като за „детето чудо на египтологията“, и редките писма, които получаваше от сина си. Един син, за когото не знаеше много повече, отколкото за внучка си. Когато след смъртта на родителите си тя бе пристигнала тук, сър Робърт бе научил за сина си някои неща, които го разтърсиха до дъното

на душата му. Оттогава той постоянно се опитваше да поправи поне малко от онова, което синът му и снаха му бяха причинили на единствената си дъщеря.

Дездемона почти не знаеше какво е детство. Родителите ѝ я бяха мъкнали из цяла Европа, от град на град, от конференция на конференция. Тя прекарваше младостта си по подиуми и из библиотеки и изумяваше побелели, покрити с прах учени с необикновената си способност да превежда написани на древни езици текстове. След пристигането ѝ в Египет сър Робърт я бе попитал какво би желала да прави. Никога нямаше да забрави отговора ѝ — смутено, сърцераздирателно простодушно и колебливо тя бе отвърнала, че желаела просто да бъде нормално английско момиче.

Той би дал всичко, за да изпълни това желание, което обаче със сигурност не би могло да стане тук, в Кайро, в компанията на изгнаници, вманиачени археолози, наивни новаци, политици и деспоти. Сър Робърт познаваше добре Дездемона — тя би се върнала в Англия само ако бе убедена, че такова е и неговото желание. Дездемона никога нямаше да го изостави.

Сега обаче му бе хрумнало решение — на устните на сър Робърт трепна усмивка — което би удовлетворило желанията и на двамата. Стреснат от шума от стъпки по коридора, той се надигна от писалището си. Колкото и невероятно да звучеше, навярно Хари Бракстън бе онзи, който можеше да реши проблемите им.

— Бракстън! — извика сър Робърт в момента, в който Хари се канеше да мине покрай отворената врата на библиотеката.

Младият мъж се появи в рамката на вратата, бръкнал с ръце в джобовете на панталона си. Изразът на лицето му бе малко недоверчив.

— Да, моля?

— Влезте, момчето ми. Седнете. — Сър Робърт остави парчето алабастър настрана.

Хари влезе, не без да се огледа още веднъж, за да се увери, че зад него в коридора няма някое друго „момче“. Сър Робърт посочи един поставен до някакъв празен саркофаг стол и Хари внимателно седна в него.

— Така. — Сър Робърт потърка брадичка с палеца и показалеца на дясната си ръка и очаквателно погледна Хари.

— Да...

Неловко мълчание.

— Е, Бракстън, момчето ми? Нещо интересно?

— Нищо. — Хари се усмихна любезно, а сър Робърт изруга наум.

Напълно в стила на Хари бе да не казва нищо, когато се възцареше неловко мълчание. В търсене на някакво подходящо встъпление, сър Робърт започна да рови в купчината листа пред себе си, за да спечели време. Той намери една статия за Атон и въпроса за монотеизма и я подаде на Хари.

— Какво мислите за тези брътвежи?

Хари й хвърли бегъл поглед и му я върна с думите:

— Много интересно. За нещо конкретно ли искахте да поговорим?

— Ах, не. Съвсем не. Просто напоследък двамата с вас почти не сме имали случай да си побърбим. Така, като мъж с мъж, ако разбирате какво имам предвид...

Хари придоби необичайно сериозно изражение.

— Ако намекувате за това, дето бях в стаята на Дизи... това не беше...

— Разбира се, че не е било! — прекъсна го сър Робърт. — За какъв ме мислите? Вие и Дездемона. — Той изпуфтя кратко. — Не ме размивайте. Да, зная, че преди време тя имаше нещо към вас. Това, слава богу, вече е минало. Допускам, че и вие сте изпитал известно облекчение.

— О, да.

— Не, не е това, за което исках да поговорим. По-скоро се питах, кой... ъ-ъ... що за човек е този ваш братовчед.

Изражението на Хари се разведри. Той протегна крака, скръсти ръце на гърдите си и очаквателно повдигна вежди.

— Да?

— Лорд казвате?

Хари кимна.

— Мислех, че баща ви е декан или нещо подобно.

— Така си е.

Сър Робърт въртеше един молив из пръстите си и напрегнато изучаваше върха му.

— И провинциален дворянин?

— Не, господине. С Блейк сме братовчеди по линия на майка ми.

— Та той, казвате, страда от любовна мъка? — След като не получи отговор, сър Робърт скръцна със зъби. — Ако смея да попитам, той ли е бил... как да се изразя... виновната страна? Навярно разбирате, че не питам от любопитство. Няма да ми е приятно Дездемона да общува с мъж, чиято компания е неподходяща за едно младо, неопитно момиче.

Хари избухна в звучен смях, който още повече ядоса сър Робърт.

— Вие наистина сте негодник, Хари, нямате ли поне малко чувство за чест?

— Очевидно не — невъзмутимо се ухили Хари.

Всеки път, когато мислеше за това, как Хари Бракстън пропиляваше необикновения си талант, сър Робърт неизбежно кипваше от гняв.

— Бихте могъл да станете първокласен египтолог, Хари — потиснато рече той. — Да оставите след себе си нещо трайно. С вашите способности и знания бихте могъл да си създадете име. Вместо това пропилявате таланта си с... — той се опита да открие някоя подходяща обидна дума и най-накрая успя — ... обири на гробници.

— От това поне мога да живея.

Сър Робърт се изправи, наведе се напред и удари с длан по писалището.

— Не ставайте нахален.

За момент в очите на Хари проблесна опасно пламъче, което обаче веднага изчезна и бе сменено от обичайния безгрижен израз.

— Простете.

— Само ако си направехте труда да се вземете в ръце и да започнете да пишете...

— Напразни усилия. Но вие не ме повикахте тук, за да ми четете отново тези лекция, прав ли съм? — любезно отвърна Хари.

С дълбока въздишка сър Робърт се отпусна обратно в креслото си.

— Прав сте. Нямах подобно намерение. Наистина жалко. Вие ми допадате, Хари. И ако обстоятелствата бяха други...

— Искате да кажете, ако аз бях друг — с приглушен глас го прекъсна Хари.

— Така си е. Ако бяхте друг, аз дори бих насърчил Дездемона в симпатията ѝ към вас. Все още мисля, че с времето бихте могъл да се научите да я цените. Тя е забележителна жена.

— Напълно съм съгласен с вас.

— И заслужава един уважаван и почтен мъж. Някой с име и състояние, с добро образование.

— Зная.

Положението на тялото на Хари странно контрастираше с безразличния тон на гласа му и сър Робърт остана с впечатление, че ако можеше, Хари би избегнал този разпит. Е, добре, макар и да не ставаше за съпруг, той и Дездемона бяха приятели — добри приятели — а приятелството включваше и известна отговорност.

— Не съм останал с впечатлението, че знаете това. Дездемона е заслужила да получи за съпруг най-добрия мъж на света. Заслужила е да види желанията си изпълнени. Бог е свидетел, че родителите ѝ не ги е било много грижа за това. — Сър Робърт нямаше навик да споделя подобни неща, но смехът на Хари бе раздразнил най-болезнената му рана.

Спуснатите мигли на Хари правеха почти невъзможно да се отгатне накъде бе насочен погледът му. Сега той изглеждаше задълбочен в изучаване на дланите си. Скулестото му лице се бе изчервило. „Това е добре — помисли си сър Робърт. — Добре. Той трябва малко да се засрами от безгрижието си.“

— Какво имате предвид, господине? — тихо промърмори Хари.

Сър Робърт се поколеба. Пред никого не бе споменавал за тази страна от детството на Дездемона. Със сигурност не и пред Хари. От друга страна обаче никога не бе имал нужда от помощта му.

— Тя не е била като останалите деца.

— Мога да си представя.

— Още преди да навърши две години е можела да чете. Синът ми се боял да не би необикновеният ѝ талант да бъде пропилян.

— Последиците от това безпокойство могат да бъдат забелязани и днес — отвърна Хари, който сега внимателно наблюдаваше възрастния мъж.

— Безпокойство? — повтори сър Робърт. — *Страх!* Дездемона вдъхвала у родителите си страх. Вместо сами да поемат отговорността за нея, те наемали най-добрите детегледачки и учени, които можели да

си позволят. В по-голямата си част това били възрастни мъже, които се интересували повече от мъртви езици, отколкото от живи деца. А след като били натъпкали главата ѝ с всичките тези езици, започнали да я развеждат из цяла Европа, за да впечатлява света.

— Наистина ли? — сега гласът на Хари бе станал толкова тих, че сър Робърт едва го чуваше.

— Карали я да работи с часове, така че да не бъде пропиляна и нито трошица от необикновения ѝ талант. Но след всеки научен език идвал друг, който трябвало да се научи. Всеки успех бил посрещан с ново предизвикателство. Приятели почти нямала. Дух като нейния не бивало да бъде принизяван от контакти с нормалните деца.

— Тя ли ви е разказвала това? — смутено попита Хари.

— Ден след ден изпускаше неволно по някоя забележка или реплика... и така с години. Това е, Хари. Тя дори не знае в какви гротескни условия е израснала. Не разполага с нищо, с което би могла да сравни живота си. Само своите книги, онези романтични приключенски истории, за които мисли, че изобщо не подозирам. Тя не забелязва колко странен е животът ѝ тук, но копнее за нещо...

— ... нещо, което по странен начин е хем английско, хем романтично.

— Да. — Сър Робърт се облегна на писалището си. Лицето му излъчваше топлина. — Дездемона няма много възможности да срещне някой подходящ млад мъж. Вашият братовчед... подходящ ли е като мъж?

Хари мълча толкова дълго, че сър Робърт се уплаши, че той изобщо няма да му отговори. След това обаче младият мъж се покашля и каза:

— Да. Доколкото познавам Блейк Рейвънскрофт, той е посредствен и типичен представител на своя вид.

— Своя вид? — смутено смръщи чело сър Робърт.

— Почтен и деспотичен досадник.

— В смисъл, че е неинтелигентен?

— Не, в смисъл, че е предвидим. С Блейк човек винаги може да бъде сигурен, че той ще постъпи така, както се очаква от него, както се полага. Винаги.

Сър Робърт се ухили.

— Изглежда е мил млад човек.

— Така ли мислите? — Хари подигравателно наклони глава, а сър Робърт поклати своята.

Хари никога нямаше да разбере притегателната сила, която упражняваха върху повечето хора порядъчността, принципите и почтеността. Въпреки че не можеше да му се отрече известна лоялност и своеобразно чувство за чест, Хари си бе и щеше да си остане един мошеник.

Все едно, сър Робърт бе научил онова, което го интересуваше, и можеше да каже, че новините бяха обнадеждаващи. Той отново се облегна назад, а погледът му попадна върху цилиндъра от алабастър върху писалището.

— Какво мислите за това, Хари?

Хари се надигна и малко вдървено прекоси помещението. Изглежда съвсем се бе схванал от неудобната поза, в която бе седял през цялото време. Сега той пое цилиндъра от ръката на сър Робърт. Около минута погледът му остана прикован върху гладката повърхност, преди да постави предмета обратно върху писалището.

— Старото царство. Орнаментите са се заличили. Вероятно печат.

Сър Робърт гледаше скептично.

— Какво ви кара да мислите така? Не виждам нищо, за което бихте могъл да се заловите... — Той се наведе, за да огледа внимателно почти невидимите орнаменти върху мекия камък.

Хари се извърна. Движенията му бяха автоматични и без грация.

— Ето символът на Озирис, който е бил почитан между 2200-та и 2100-та година преди Христа. Мисля, че става дума за печат, поставен в гроба на някой знатен покойник.

— Моите поздравления, Хари. Възможно е да сте прав!

Сър Робърт вдигна изпълнен с очакване поглед, но забеляза, че е сам. „Какъв дух само бива пропиляван тук“ — помисли си той, преди отново да насочи вниманието си към печата от алабастър, който държеше в ръката си.

Всеки уважаващ себе си човек в Кайро трябваше поне веднъж да е вечерял в „Шепърдс хотел“. Хотелът се намиреше в някогашния дворец на Мухамад бей и привличаше повече посетители, отколкото когато и да било преди. Тук вечеряше всеки, който се радваше на някакво име и социално положение — заможни космополити, каквито в онези дни в Кайро можеха да бъдат срещнати на всяка крачка. На пищно украсената тераса се тълпяха стари и нови богаташи, сановници, учени, дилетанти и авантюристи.

Хари, разбира се, бе успял да резервира маса, при това до самия парапет, откъдето се откриваше чудесна гледка към околните паркове и дворци.

Марта Дъглас, единствената жена на масата тази вечер, обходи с поглед сътрапезниците си: полковник Саймън Честъртън, стълб на египетските войски на Нейно Величество от двадесет години насам, Коул Смит, нейният американски кавалер, и лорд Блейк Рейвънскрофт, симпатичният тъмнокос братовчед на Хари. Марта се питаше за кого бяха двете все още незаети места на масата.

— Бих искал да вдигна тост. — Лорд Рейвънскрофт вдигна чашата си, а останалите го последваха. — Да пием за Ленор Дюкамп.

Марта Дъглас очакваше да научат подробности за жената, за която пиеха, но такива не последваха. Лорд Рейвънскрофт замълча тайнствено, което я накара да изпита облекчение, тъй като за една жена нямаше нищо по-отегчително от това, да трябва да слушаш мъже, които дрънкат за други жени.

Още докато Хари ги представяше един на друг, тя бе прозряла що за човек е лордът — аристократ, който добре съзнаваше предимствата на външността, произхода и общественото си положение. А освен всичко останало — Марта не се съмняваше в това — той бе и бонвиван.

Жалко, че мъжете като него по правило не обичаха истински жените. Те се вкопчваха в своя цинизъм като в талисман.

„Мошениците са нещо друго“ — нежно си помисли тя. Покойният ѝ съпруг се бе радвал на славата на първокласен мошеник. Наистина жалко, че вече не бе сред живите. Някой по-романтично настроен човек — какъвто със сигурност не бе нейният случай — би нарекъл съдбата му, а също и нейната, трагична.

Бе овдовяла по време на един от походите на полковник Икс. Тогава, вместо да се върне в задушавашите обятия на семейството на покойния си съпруг, тя бе решила да остане в Кайро — решение, което завинаги бе променило живота ѝ и понякога дори ѝ се струваше изключително удачно.

Сега обаче бе време да помисли за бъдещето. Скоро щеше да навърши тридесет и две. Не притежаваше особено богатство, а в иначе наистина впечатляващата ѝ външност вече се забелязваха първите предвестници на старостта. За щастие загорелият ѝ от слънцето кавалер изглежда не отдаваше значение на шестте години разлика във възрастта им. Ръката му под масата не я оставяше на мира. Мило момче. Тя тъкмо отпиваше една глътка от виното си, когато Жорж Паже, заместник-директорът на историческия музей в Кайро, изникна край масата им.

— Госпожо Дъглас — поздрави я закръгленичкият французин на средна възраст и се поклони.

— Господине.

— Присъединете се към нас, Паже — покани го Хари и направи знак на един минаващ наблизо келнер да донесе още едни прибори.

— Не преча ли? — попита Паже, който обходи с поглед гостите около масата и прецени, че компанията си заслужава.

Оставил на заден план френските национални интереси, Паже се занимаваше с „осребряване“ на висококаратни реликви от миналото — не без подобаваща комисиона, разбира се. Изглежда бе сметнал, че в лицето на някой от присъстващите може да намери състоятелен купувач.

— Съвсем не — отвърна Хари, когато келнерът донесе още едни прибори и стол за новия гост.

През цялото време, докато траеше представянето на Паже Саймън седеше на стола си, облегнат назад, и замислено пригладваше огромната си брада, която закриваше част от униформата му. Макар на първо място да бе офицер от армията на Нейно Величество, което той

не пропускаше да подчертае, полковникът бе един от най-прочутите колекционери на египетски антики в света. „Каква щастлива случайност, че е бил изпратен точно тук, в Кайро“ — дяволито си помисли Марта, наблюдавайки златната халка, която Саймън носеше на малкия си пръст. Тя се опита да потисне надигащото се в гърдите ѝ раздразнение. Като заклет ерген той можеше да си позволи да си играе на колекционер. Намираще малко зловещо това, че единствените жени, за които Саймън бе готов да даде пари, бяха балсамираните.

— Как вървят сделките, Жорж? — попита Хари, привличайки вниманието на Марта.

Не че го бе забравила. Нито за миг. Яката му бе измачкана, а жакетът — раздърпан, но това ни най-малко не накърняваше неустоимата му привлекателност.

— Сделките вървят добре, Хари — отвърна Жорж. — Едва миналата седмица ми предложиха нещо, за което залагам името си, че е от гроба на Ехнатон.

— Шегуваш се, Жорж, от гроба на *Ехнатон*? — недоверчиво попита Хари.

— Кой е Ехнатон? — попита Коул.

— *Кой е Ехнатон*? — повтори Саймън с толкова удивен тон, че Марта едва не се засмя. — Скъпо момче, наистина трябва да се разделиш с част от американските си парички и да си купиш някоя книжка. Още повече, ако възнамеряваш да следваш архитектура.

— Ехнатон е бил фараон — поде Хари, а на лицето му се появи онзи блясък, който винаги придобиваше, когато станеше дума за древните египтяни. — Един фараон, който си наумил да издигне собствения си бог над всички останали. Преследвал целта си доста безкомпромисно. Преименувал се, приемайки името на своя бог, построил град в негова чест и принуждавал хората да го почитат.

— И това е човекът, за когото господин Паже смята, че гробът му е бил намерен? — попита Коул.

— О, силно се съмнявам в това — отвърна Саймън с усмивка на превъзходство.

— Защо не?

— Както навярно можете да си представите, Ехнатон не бил на особена почит сред духовниците, които обслужвали култа на детронирания божество. Нали разбирате, той ги оставил безработни!

След смъртта му се заели да унищожат всичко, което напомняло за Ехнатон, а също за семейството му и за неговия бог. Изоставили града му и осквернили гроба на фараона. Не са открити никакви символи на фараонска власт или произведения на изкуството.

— Досега. — Жорж се усмихна като котарака от „Алиса в страната на чудесата“. — Зная къде да търся, но ще падне здрава работа, при това далече в пустинята. Затова ще се наложи да наема някой строг надзирател, който да наглежда разкопките.

— Какво стана с онзи французин, Морис Шато? — попита Саймън.

— Морис Франклин *Шапе* е французин толкова, колкото сте и вие — отвърна Жорж, видимо засегнат. — Освен това отдавна вече не е мой... искам да кажа, не е на служба в музея. — Той се обърна към Хари. — На ваше място бих стоял настрана от него, скъпи приятелю. Морис Шапе не е много добре настроен към вас.

— Какво си сторил на човека? — за пръв път, откакто бе вдигнал тоста, се обади лорд Рейвънскрофт.

— Нищо особено.

Жорж изпуфтя.

— Хари даде на Морис да разбере, че методите му за третиране на работници не са съвсем здравословни за самия него.

Ах, да. Сега Марта си спомни. Говореше се, че Хари се е бил с Морис, след като методите на надзирателя причинили смъртта на едно арабско момче. Този двубой не завършил добре за Морис. Ама никак.

— Разбирам — каза лорд Рейвънскрофт.

— Съмнявам се, Блейк — възрази Хари. — В Египет постът на надзирател е една от най-изгодните възможности за работа пред един необразован мъж. Освен, разбира се, ако човек не знае къде има закопан сандък с антики. — Той хвърли на Жорж заговорнически поглед, на който той отвърна само с леко потрепване на веждите си.

— Напротив, мисля, че разбирам много добре — настоя лорд Рейвънскрофт. — Възможностите, с които разполага един... необразован мъж, са ограничени навсякъде по света. — Между Хари и Блейк съществуваше някакво напрежение и Марта остана с впечатление, че двамата не могат да се търпят един друг.

В това време под масата една ръка нежно галеше коляното ѝ. Без да губи самообладание, тя плесна нахалника през пръстите. Коул Смит

й намигна невъзмутимо и Марта отново едва се сдържа да не се разсмее.

Коул бе типичен американец. Беше изникнал в Кайро преди около месец и очевидно нямаше никаква представа от антики. Двамата бяха представени един на друг съвсем неотдавна и Марта би могла да обикне русия, върлинест и богат американец, ако...

Тя вдигна поглед и сякаш по случайност срещна погледа на Хари. Той й се усмихна разсеяно, а изпъстрените му със златисти петънца очи блеснаха насмешливо. Сърцето й се качи в гърлото. Боже, какъв мъж! От него струеше неотразима магнетична сила. Хари притежаваше не само чар, но и чувство за хумор и задълбоченост, а към всичко това една щедрост, която бе още по-запленяваща поради факта, че бе лишена от наивност.

Трябва да бе минало половин десетилетие от кратката им, незабравима афера. Бяха се разделили без взаимни упреци. Марта го бе уверила, че това отговаряло и на нейните желания.

Бе излъгала.

Никога не успя напълно да се освободи от магията на Хари Бракстън. Сега Марта извърна поглед — не искаше Хари да прочете мислите й.

— Залата днес е доста пълна — подхвърли Коул, когато разговорът замря. — Има ли някаква особена причина?

— Изглежда отново някоя от прочутите експедиции по Нил на господин Кук — всичко е включено в цената — която скоро ще потегли — ухилено обясни Саймън. — Казвам ви, от година на година този човек събира все повече и повече възрастни дами. Цялата страна е пълна с англичанки, вече почти не могат да бъдат видени пирамиди.

— Но, предполагам, всички тези хора не се канят да потеглят с Кук? — попита Коул.

— Не — отвърна Хари, — само добре облечените. Останалите са археолози от всички краища на белия свят.

— Да, и аз виждам представителя на една страна, която определено крои война... при това лична.

Марта хвърли поглед през рамо. Гюнтер Конрад, червенокос любител-археолог, седеше зад тях, скръстил ръце на широките си като бъчва гърди, и навъсено гледаше загорелия от слънцето тил на Хари.

— Струва ми се, че господин Конрад ви е сърдит, Хари. Не биваше да го мам... — Саймън хвърли бегъл поглед към лорд Рейвънскрофт и се поправи: — ... да го *подвеждате* да продаде онази огърлица от Средното царство толкова евтино.

— Човек трябва да знае стойността на нещата, които притежава. — Хари отпи глътка вода. — Освен това направих постъпки за сдобряване.

— Гръм и мълния — неочаквано изтърси лорд Рейвънскрофт. — Това е съкровище, за което си струва човек да се поизпоти. Виждали ли сте някъде подобно съвършенство от най-висока проба.

— Съкровище? Къде? — попита Саймън и трескаво се огледа из залата.

Жорж, който бе проследил погледа на лорд Рейвънскрофт, спокойно облиза пръстите си.

— Хубава е, нали? Това е Дездемона Карлисъл.

Марта обърна поглед в посоката, в която гледаха останалите. Навсякъде, откъдето минаваше госпожица Карлисъл, появата ѝ предизвикваше суматоха сред присъстващите мъже, които веднага скачаха от местата си, за да поздравят младата дама.

Марта и сама трябваше да се досети за кого бяха запазени празните места на масата. На всяка вечеря, организирана от Хари, неизменно присъстваше и Дездемона Карлисъл.

— Тя е очарователна — извика лорд Рейвънскрофт.

— О — каза Саймън, който най-сетне бе съзрял пленителното създание, — Дездемона. — Той се отпусна съкрушен на стола си. — Мило момиче. Малко странна. Ходещ лексикон. Знае за йероглифите повече от всеки десет мъже в тази зала взети заедно. Освен това знае дузина езици. Дядо ѝ е непоправим глупак.

— Дузина? — попита лорд Рейвънскрофт. — Сигурен ли сте, да не би да грешите?

— Напълно — с известно негодувание отвърна Саймън. — Като дете предизвика международен интерес. Всички вестници пишеха за нея като за един вид дете-чудо. Бе изложена дори в един брой на „Национално географско дружество“ от 1880-та!

— Искате да кажете, че са били изложени доказателства за *способностите* ѝ — внимателно го поправи Хари.

— Разбира се — отвърна Саймън. — Предизвика истински фурор сред египтолозите. Бях дори на едно от представленията ѝ.

— Колко необикновено. — Лорд Рейвънскрофт нито за миг не бе откъснал поглед от грациозната млада жена. — Как е попаднала тук?

— Натирили са я — лаконично отвърна Саймън. — Родителите ѝ починали, така че просто била натоварена на един кораб и изпратена при дядо си. Бедното момиче! Проклетият късметлия — простете, госпожо Дъглас — но ако не бе Дездемона, старият Карлисъл щеше да живее в колиба. Тя се грижи за дядо си.

Марта си наложи да огледа подробно приближаващата се млада жена. Рейвънскрофт имаше право — Дездемона наистина бе изключителна красавица.

Косите ѝ бяха прибрани в немного стегнат — и малко старомоден — кок на тила и блестяха като старо злато. Цветът на косата ѝ се отразяваше в лекия — макар и не твърде женствен — загар на кожата ѝ и още повече изпъкваше на фона на малко старомодната рокля с цвят на топаз. Тя прекоси бързо залата, без да забележи трескавото внимание, което предизвикваше появата ѝ. Макар и грациозна, в походката ѝ имаше прекалено много нетърпение и очакване, сякаш бързаше към най-лелеяния си блян. При вида на толкова ранимата, миловидна и енергична Дездемона, която се приближаваше към тях с изписано на лицето ѝ радостно очакване, Марта се почувства истинска старица. Кретащият зад нея сър Робърт вече бе забелязал доволно усмихнатото лице на любимия си враг Саймън и сега разкриви черти в болезнена гримаса.

Малко преди да достигне масата, Дездемона забави крачка, за да даде възможност на мъжете да се надигнат от столовете си. Сега можеше да бъде видян и необикновеният (и изненадващо тъмен) цвят на очите ѝ, който изглеждаха почти черни под тъмните и прави вежди. Нищо чудно, че — както се говореше — преоблечена в местни дрехи, никой не би я взел за европейка.

Марта с нежелание погледна към Хари. Той се бе успокоил, а лицето му бе придобило сериозност, която странно контрастираше с обичайната му насмешливост. Раменете и брадичката му бяха едва доловимо напрегнати, а тялото — леко наклонено напред, сякаш Дездемона го привличаше с някаква магнетична сила, на която той се опитваше да се противопостави.

Въпреки това, когато последен се изправи и ухилено я поздрави, Хари изглеждаше абсолютно безгрижен.

„Проклятие, проклятие, проклятие!“ — Марта изпита желание да го разтърси. За какво му бе тази малка черноока лудетина? Тя бе облечена невъзможно, изразяваше мнението си твърде високо, бе своенравна, неспокойна и... и изобщо не бе жена за Хари.

И все пак, при цялата фамилиарност, която Дездемона позволяваше на Хари и колкото и близки да изглеждаха, между тях имаше някаква — едва доловима и непреодолима — дистанция, която Хари се опитваше да спазва. Макар неспособният му да се преструва поглед да не преставаше да поглъща Дездемона, както обезсърчена установи Марта. Ако някой мъж я погледнеше така, тя би го последвала и на край света.

Неприятно ѝ бе да седи тук, ставайки неволна свидетелка на подобна унищожителна страст. Хари трябваше да погледне нея по този начин. Времето летеше и тя възнамеряваше в най-скоро време да предприеме нещо.

Един ден Хари щеше да съжали, че е ухажвал Дездемона по този странен начин и щеше да се отърве от нея. Само глупачка би отблъснала мъж като него. И макар Марта да се надяваше, че Дездемона ще се окаже подобна глупачка, това не ѝ изглеждаше много вероятно.

6

Какво целеше Хари с този поглед? Запленена от очите му, Дездемона с недоумение забеляза, че умишлено е пуснал в ход целия си чар. Той бе прекалено сигурен в обаянието си. Вероятно когато напуснеше някое помещение, оставаше известно време зад вратата, за да чуе колко пъти ще бъде споменато името му.

Нямаше да му достави удоволствието да я види как губи самообладание от една негова дяволита усмивка и един пламенен поглед — колкото и гладко да бе избръснат и колкото и неустойимо снежнобялата му риза да подчертаваше кафявия загар на кожата му. Тя тръсна незабележимо глава, надигна се на пръсти и направи опит да зърне през рамото му неговия братовчед. Онова, което видя от лорда, не бе много и тъй като не можеше просто да отстрани Хари, за да огледа знатния му роднина, трябваше да почака да му бъде представена.

Жорж Паже галантно се наведе над дланта ѝ, а Коул Смит я поздрави с широка усмивка.

— Радвам се да ви видя отново, госпожице Карлисъл!

— Госпожице Дездемона — с лек поклон каза Саймън, — колко е хубаво, че ви виждам отново. — После, след една прекалено дълга изкуствена пауза, посочвайки с брадичка дядо ѝ, добави: — Също и него.

— Виждам, Хари, че сте започнал да представяте на братовчед си една твърде съмнителна част от тукашното общество. — Сър Робърт погледна Саймън с вкаменена гримаса. — Просто случайност? Или този пладнешки разбойник ви е натрапил присъствието си?

— Вие, лицемерен...

— Жалък дърт боен кон!

— Дядо! — Дездемона решително застана между двамата мъже. — Как сте, полковник Честъртън?

— Чудесно. Великолепно. Напоследък събирам антики с такова темпо, че чак главата ми пуши.

Лицето на сър Робърт придоби пепеляв цвят. Двамата със Саймън отдавна се състезаваха кой от тях ще събере повече реликви.

— Още не съм имал възможност да ви благодаря за *превода*, който направихте за мен миналата седмица, скъпа — продължи Саймън. Малките му сини очички блеснаха ехидно.

Дездемона изпита желание да удуши старото чудовище. Дядо ѝ изрично ѝ бе забранил да работи като преводачка — занимание, което било под достойнството на „една Карлисъл“. За него бе без значение, че това беше един от основните им източници на доходи.

Сър Робърт смръщи чело.

— Дездемона, обеща ми да не...

— Боя се, че вината е моя — намеси се Хари. — Помолих Дездемона да погледне няколко дреболии, които бяха мое притежание, преди... е, преди да станат притежание на Саймън.

— Какви дреболии? — попита сър Робърт, който бе налупал примамката. Той ревностно следеше всички чужди завоевания. — И защо Хари сам не си е направил преводите?

— И на мен би ми било интересно да узная — промърмори Блейк, хвърляйки неприкрито враждебен поглед към Хари.

— Новото царство — широко се ухили Саймън като някое бълващо вода чудовище. — Стъклени витражи.

— Много ли са редки? — попита Коул Смит.

— Да — изръмжа Марта Дъглас и разколеба самообладанието на Дездемона.

В присъствието на Марта, която с бледото си тяло и изразяващи превъзходство грациозни движения винаги я караше да се чувства прекалено незначителна и неопитна, на Дездемона ѝ се струваше, че тази жена притежава някаква тайна, в която тя никога няма да бъде посветена.

— И вие ли колекционирате антики, госпожо Дъглас? — с възхита попита Коул.

— Опазил ме бог, не. Но когато живееш сред кучета, рано или късно се научаваш да лаеш — отвърна тя, при което присъстващите господа избухнаха в смях.

Сър Робърт не се предаваше така лесно.

— Боже мой, Брактън — изригна той. — С каква съвест допускате да бъдат крадени предмети, които принадлежат на вашето

отечество? На отечеството ви, което се представлява от мен... и музея!

— *Моето* отечество? — попита Хари с престорена изненада. — Винаги съм мислел, че сме в Египет, господине.

Дездемона с мъка преглътна една усмивка. Хари беше невъзможен.

— Много добре знаете какво имам предвид, Бракстън!

— Е, господине, ако *моето* отечество плащаше за задигнатите съкровища така добре както Саймън...

— Исках да кажа, че като историци трябва да мислим далновидно. Египтяните не могат да си позволят да се грижат за своите национални съкровища. Та те не са в състояние дори да се управляват сами...

— Ако им дадем и най-малката възможност да го сторят, вместо да позволяваме на тези турци... — поде Дездемона, преди да види как една от тънките вежди на Марта се повдигна. Тя усети антипатията, която струеше от Марта толкова осезаемо, сякаш я бе ударила през пръстите.

— Наш дълг е — настояваше дядо й — да опазим културното наследство на египтяните, до момента, в който те сами ще бъдат в състояние да се погрижат за него.

— Ах, наистина ли? — възкликна Жорж и опита от турския мед. — Значи, когато Англия благоволи да признае на египтяните правото да се управляват сами, ще пакетирате всички предмети на изкуството, които се намират в музея в Лондон и ще ги върнете обратно в Египет...? — Той се ухили. — И сам не вярвате в това. Британският музей не е нищо друго, освен най-преуспяващият грабител на света. А сам вие сте също такъв обирджия на гробници като... като... бедният Бракстън!

„Бедният Бракстън?“ — гневно си помисли Дездемона. Бедният Бракстън седеше и се хилеше като крокодил.

— Мисля, че тук Жорж е прав — каза Хари. — Дори принцът не е опазил ръцете си чисти от... обир на гробници. Според последни данни той притежавал около петнадесет мумии, които е раздал като армаган на различни свои приятели.

— Откъде знаете това? — попита сър Робърт.

— Последната мумия купи от мен...

Жорж избухна в звучен смях, Коул и Марта се закискаха, а този път и Дездемона не можа да се въздържи. Нейният и този на Хари погледи се срещнаха и между тях припламна нещо интимно, пронизващо и опасно, което я накара да изтръпне.

Как — и най-вече защо — отношенията им отново бяха излезли от релси? Беше сигурна, че сама е виновна, че Хари така си играеше с нея. Реши повече да не му дава да забележи чувствата, които събуждаше в нея. Каква глупачка бе само!

Лицето на дядо ѝ се бе зачервило опасно. Сега сър Робърт се опитваше да намери някакъв отговор на тази чудовищна — и без съмнение сполучлива — забележка.

— Във всеки случай е жалко — почти без да иска, каза тя, — че всички тези чужди правителства се ширят из Египет като мухи на мед и грабят страната. Хари поне не дава вид, че онова, което прави, служи на някаква благородна цел.

— И какво, ако смея да попитам, разбира една млада дама като вас от национални интереси? — прозвуча един дълбок глас.

Всички се извърнаха, дори Хари. Сега тя най-сетне видя братовчед му. Очите ѝ се разшириха. Лорд Рейвънскрофт бе неотразим. Най-добрата противоотрова срещу Хари.

Дори любимата ѝ писателка, неповторимата Уида, не би могла да създаде мъж, който да изглежда по-тайнствен и по-привлекателен. Защото дори любимецът на Дездемона сред героите на тази забележително продуктивна авторка, мъжественният и изпитан в страдания Бerti Сесил трябваше да положи доста усилия, за да издържи сравнението с неотразимия лорд Рейвънскрофт.

Лордът бе малко по-висок от среден ръст, а безупречният смокинг бе прилепнал към широките му гърди. Снежнобялата му риза контрастираше с гарвановочерните къдрици, които се спускаха по бледото му, благородно чело. Той я гледаше... с онзи... онзи...

... онзи напрегнат и буден поглед, който бе присъщ на соколите. Черните му очи блестяха под тъмните извити вежди. Устните под орловия нос бяха строги и прави, а чертите на лицето му — благородни и сякаш изваяни...

— Това е заради многобройните езици, на които може да чете — тъкмо обясняваше дядо ѝ. — Когато била дете, всички вдигали толкова шум около нея, че сега си мисли, че може да изразява мнението си по

всички въпроси и по всяко време, без значение дали на място, или не — мърморейки добави той и придоби изражението на човек, който току-що е изгървал някоя семейна тайна.

— Ах, така ли било? — Гласът на лорд Рейвънскрофт прозвуча топъл и развеселен.

Дездемона се покашля и хвърли на Хари изпълнен с укор поглед.

— Ах, да — рече той. — Сър Робърт Карлисъл, братовчед ми лорд Рейвънскрофт. Дизи, това е лорд Блейк Рейвънскрофт. Блейк, госпожица Дездемона Карлисъл.

Точно сега ли трябваше...

Блейк — какво мъжествено име! — се пресегна покрай Хари и взе дланта на Дездемона в своята. Той я поднесе към устните си и настойчиво погледна младата жена.

— Очарован съм от възможността да се запозная с вас, госпожице Карлисъл. — Той докосна с устни кокалчетата на ръката ѝ, преди бавно да я пусне и да се обърне към сър Робърт. — Няма ли да седнете, сър Робърт? — Блейк посочи празния стол на другия край на масата, а след това енергично издърпа стола до себе си: — Госпожице Карлисъл? — Това бе по-скоро настояване, отколкото покана или въпрос.

— Много благодаря — промърмори Дездемона и с достойнство седна на предложения ѝ стол.

Отдавнашният спор за отношението към изровените произведения на изкуството, който обичайно започваше и се развиваше с монотонността на някой ритуал, не бе повдигнат повече и през останалата част от вечерята разговорът се въртеше около повече или по-малко неутрални теми.

Тъй като храбро се опитваше да не поглежда към лорд Рейвънскрофт, през цялото това време Дездемона бе необичайно спокойна. Това бе почти непоносимо тежка задача, защото лорд Рейвънскрофт бе като излязъл направо от някой неин блян: висок, тъмнокос, уравновесен и замислен.

— Кой би помислил — поде най-сетне Блейк с присъщия си аристократичен начин на изразяване, — че на хиляди мили от родината ще попадна на една толкова съвършена английска роза, цъфтяща наред пустинята?

Дездемона му се усмихна.

— Красиво е... как цъфти всичко, нали? — каза Коул Смит и хвърли поглед към прочутите градини на Езбекия, които се простираха точно под тях.

— Говорех за едно цвете, което цъфти непосредствено до мен — отвърна Блейк.

— О, да, разбира се — рече Коул, опитвайки се да подели вниманието си между Марта и Дездемона. — Въпреки че, честно казано, лично аз не разбирам особено от рози. Виж, кактусите са друго нещо! Е, докато ги откъсне човек, се озорва доста повече, отколкото с някоя роза. — Дездемона тъкмо се канеше да се изкиска, когато забеляза сериозното изражение на лорд Рейвънскрофт и се престори, че се е задавила.

— Рибена кост — рече тя и посочи гърлото си, борейки се с лек порив на разочарование. Е, какво от това, не бе задължително романтичният ѝ герой непременно да притежава и чувство за хумор.

Дездемона хвърли бегъл поглед към Хари. Видимо развеселен, той ѝ се ухили широко, и тя с мъка се сдържа да не му отвърне. Хуморът на Хари бе заразителен, особено когато бе неуместен.

— Ах, да — кимна Хари с вид на познавач. — С рибените кости шега не бива. Като ти заседне в гърлото, може здравата да те уплаши. Но с голям залък хляб на човек обикновено му се удава да преглътне някоя кост, която му ходи по нервите. Ще видиш, глътни един залък и веднага ще се оправиш! — Той размаха панерчето с хляба под носа ѝ.

— Не, благодаря, вече съм по-добре.

— Защо не пийнете малко от това превъзходно вино, госпожице Карлисъл? В това отношение „Шепърдс“ се радва на заслужена слава! — рече Блейк. Тъмните му очи не се откъсваха от нея. — Избата им е от най-добрите. — Той премести стола си по-близо до нейния.

Около тях останалите продължаваха да разговарят за най-новите находки от археологически разкопки. Блейк вдигна чашата си с рубиненочервено бургундско вино и подканящо ѝ я поднесе. Момичето се усмихна плахо и пое дълбоко дъх. Превъзходен букет, предполагаше. Тя самата предпочиташе лимонада.

— Използват за изба старите тъмници — рече Дездемона.

— Тъмници? — попита Блейк. — Какви тъмници?

— Тъмниците на Мамелюк бей — намеси се Хари. Дездемона изобщо не бе забелязала, че той следи разговора им. — Един от

дворците му бил преустроен и превърнат в хотел.

— Интересно откъде научаваш всичко това. — На иначе малко скованото му лице се появи самодоволна усмивка.

Хари обаче ни най-малко не бе умиловитен, напротив. Очите му проблеснаха, а обикновено толкова откритото му и жизнено лице бе покрито от непроницаема студенина. Хари демонстративно обърна гръб на Блейк.

— Сигурна съм, че ще бъдете очарован от престоя си в Египет, лорд Рейвънскрофт. — Дездемона опита да разсее възникналото между двамата мъже напрежение.

— Вече съм очарован — отвърна Рейвънскрофт. — Направо съм запленил.

Хари направи кисела гримаса. Това че той не смяташе за необходимо да изтъква женските й прелести, още не означаваше, че и другите мъже трябва да го правят.

— Не знаех, че проявяваш интерес към Египет, Блейк — каза той.

— Напротив, напротив. Успехите, които си постигнал тук, събудиха интереса ми. Надявам се, че ще успея да те придумам да ме съпроводиш на малка обиколка из местните забележителности — отвърна лорд Рейвънскрофт и отново се обърна към Дездемона. — Изгарям от нетърпение да видя пирамидите. Само си представете хилядите години, през които те са били ням свидетел на човешкото суетене. Човекът е преходен, но сътвореното от него остава. Само да можех... — Той замълча неочаквано.

Внезапно обзелата го тъга бе необяснима. Веждите му се събраха над носа, а устните му изтъняха и побеляха.

Какво измъчваше този невероятно красив мъж? Хари бе казал, че той лекувал разбитото си сърце. Е, това чувство й бе познато. Дездемона импулсивно докосна ръката му. Малко разбиране щеше да облекчи болката му, каквато и да бе тя.

Той се наведе към нея.

— Само да можех...

— Съжалявам, старче — намеси се Хари с глас, който бе студен и режещ като вятъра през някоя ясна лунна нощ в пустинята. Дездемона подскочи, а когато се овладя, интимността помежду им се

бе изпарила. — През идните дни не мога. Трябва да свърша една работа в Луксор. Един бик...

— Бик? — намесиха се Саймън и дядо й.

— Честна дума — отвърна Хари.

— Ех и ти — сардонично отвърна лорд Рейвънскрофт. — В такъв случай ще трябва да разгледам забележителностите на Кайро сам.

— Що за бик е това? — попита сър Робърт.

— Ах, просто един бик. Един... много... стар... бик — провлачено отвърна Хари и доволно се облегна назад. Със същия успех можеше да хвърли над масата някой фойерверк.

— За какво става дума? — попита малко обърканият Коул Смит.

— Навярно има предвид някой бик на Апис! — обясни на Саймън дядото на Дездемона.

— Наистина ли? — попита Жорж. — Знаете нещо за някакъв бик на Апис? На времето тукашният музей притежаваше един такъв, който за съжаление се... ъ-ъ... изгуби.

Дездемона с въздишка се облегна назад. От години бе свикнала с подобен род фанатични разговори. Спокойно можеше да измине половин час, преди темата да бъде сменена.

— И тези бикове са редки? — пожела да знае Коул Смит.

— Много редки — отвърна Марта с присъщата си лаконичност.

— И как изглеждат? — попита американецът.

— Като бикове, как иначе — сухо отвърна Марта.

— Обичам бикове. Сам аз отглеждам чистокръвни екземпляри за родео — обясни Коул.

Останалите не обърнаха внимание на забележката му и настояха Хари да сподели нещо повече.

— Но бик с толкова старо родословно дърво, за какъвто говоря, едва ли имате — замислено рече той.

— Извинете, госпожице Карлисъл. — Лорд Рейвънскрофт докосна ръката й. Тя го погледна, приятно изненадана. Поне той не се интересуваше от бикове — каквито и да са те. — Имам нужда от надежден англоговорещ водач — опита се да надвика шума той. — Бихте ли могла да ми препоръчате някой?

Дездемона погледна към дядо си, който тъкмо убеждаваше нещо Хари.

— Хари, най-напред трябва да дадете възможност на отечеството си...

— Слушайте, Хари, ако *наистина* притежавате...

— Сигурна ви е ясно, *mon ami*, че всеки...

— Можете ли да ми помогнете, госпожице Карлисъл? — Лорд Рейвънскрофт я гледаше въпросително.

— Разбира се, лорд Рейвънскрофт — отвърна тя. — Самата аз с удоволствие бих ви показала това-онова.

— Зная, че не би трябвало да отнемам от скъпоценното ви време, госпожице Карлисъл, но не мога да устоя на изкушението да прекарам известно време с вас. Предложението ви е чест за мен.

— Кога бихте искал да започнем? — попита Дездемона. — Трябва да видите пирамидите в Гиза по изгрев-слънце...

— Изгрев-слънце? — Тя едва не падна от стола при този неочакван въпрос от страна на сър Робърт. Изобщо не бе забелязала, че дядо ѝ следи разговора им. — Какво беше това за изгрев-слънце?

— Предложих на лорд Рейвънскрофт да му покажа някои от местните забележителности, дядо — рече тя.

Разговорът около тях постепенно замря.

— Великолепна идея. Чудесно — рече дядо ѝ. Чак беше изпъчил гърди, толкова горд бе.

Дездемона прочете изписаните на лицето му мисли като на книга и усети, че се изчервява.

Сър Робърт се усмихваше, Марта се усмихваше и лорд Рейвънскрофт също се усмихваше.

— Да, великолепно — тихо рече Хари. Обикновено спокойните черти на лицето му бяха станали още по-спокойни, а погледът му бе ясен и студен, като този на някой бог.

— Знаете ли какво — неочаквано рече Коул, привличайки вниманието на всички. — Искам да имам един от тези бикове. Като собственик на ранчо, мисълта да се сдобия с бик на три хиляди години, доста ме блазни.

— Наистина ли? — попита Марта.

— Да. А когато си наумя, че искам да имам нещо — той поклати глава и се усмихна, — тогава просто трябва да го имам... така си е. Така че ви казвам, който ми донесе един наистина хубавичък бик, дето да мога да го сложа на перваза на камината си — на камината си в

Тексас — та значи, който ми донесе такъв античен бик, ще му броя на ръка десет хиляди американски долара.

На всички маси в радиус от пет метра се възцари такава тишина, че можеше да се чуе бръмченето на муха.

— *Десет... хиляди... долара ли казахте?*

Дездемона беше ококорила очи. Хари се хилеше като идиот. Дори Блейк изглеждаше слисан.

— Да, точно така, драга госпожо.

Десет хиляди долара щяха да стигнат за изплащането на всички дългове, които имаше дядо й, а също и на онези, които *още* нямаше. С тях можеха направят ремонт на къщата, да си купят билети за първа класа до Англия, да купят нов костюм на дядо й, а освен всичко това една или може би дори две рокли за нея.

— За един бик на Апис? — невярващо попита дядо й. — Тези бикове са рядкост, но толкова... Ау! — Той хвърли обиден поглед към Дездемона и се улови под масата за глезена. Най-сетне бе схванал. — Съжалявам, ударих си глезена. Докъде бях стигнал? Ах, да. Десет хиляди долара. Е, предполагам няма да са малко кандидатите, които ще пожелаят да опитат късмета си. — В това време Дездемона си мислеше, че навярно щеше да й се удаде да намери този бик и същевременно да... да разведе наоколо симпатичния граф.

Тя обаче не бе единствената, която си мислеше, че десет хиляди долара си струват труда.

Жорж подскочи на място толкова високо, че столът му се обърна. Той се запрепъва заднешком, измънка, заеквайки, някакво извинение, за да се обърне в следващия миг и да изчезне. Сър Робърт се изправи доста по-достолепно, макар лицето му да бе придобило алчно изражение.

— Ах, Бракстън... Бъдете така добър да изпратите Дездемона. Имам... имам силно главоболие и не искам да ви развалям вечерта. Забавлявайте се! Лека нощ!

Саймън се изправи последен. Лицето му грееше.

— Ах, как летят часовете. Вече е крайно време един стар скитник като мен да... — Той смръщи чело, забелязвайки с каква скорост се отдалечаваше сър Робърт. Още веднъж напразно се опита да измисли някакво извинение, обърна се и хукна към изхода, оставяйки слисания Коул Смит, който безпомощно гледаше полупразната маса.

— Нецо неподходящо ли казах?

— Защо ме гледаш така? — попита Хари.

Въртеше я толкова бързо по дансинга, че тя бе останала без дъх. Сега Дездемона се засмя жизнерадостно, щастлива, че двамата с Хари отново стояха на познат терен, а от друга страна, че в лицето на лорд Рейвънскрофт най-сетне бе намерила мъж, който можеше да замести Хари в романтичните ѝ фантазии.

— Е? — подкани я той с въпросителен поглед.

— Тъкмо се питах защо подобно на останалите не се втурна да търсиш някой от биковете на Апис — излъга тя.

— Много просто. Дядо ти ме помоли да се погрижа най-напред да се забавляваш, а след това да се прибереш невредима в къщи. Свикнал съм да вземам отговорностите си на сериозно — отвърна той, докато обхождаше с поглед множеството из залата.

Тя използва възможността да разгледа профила му — чувствената извивка на горната му устна, гъстите мигли и силния, гладко избръснат врат. Хари, който бе забелязал, че е наблюдаван, я погледна с благо, почти нежно развеселено изражение.

Тя се покашля.

— Аз зная защо.

— Какво защо? — Той наклони глава.

— Защо не обикаляш из улиците на Кайро, за да търсиш бика на господин Смит.

— А, така ли?

— Защото някой от тях ти е почти в джоба. Очевидно по време на вечерята, някъде между плодовете и сиренето, си изпратил съобщение на своя чирак Раби. Бих могла да се закълна, че го видях да се мотае около хотела.

Той се ухили.

— Ха, Диззи. Още един обожател, който те следва по петите.

Тя се закиска кокетно.

— Не ти вярвам нито за секунда.

— Зная, в това е част от чара ти. — Хари ѝ обърна внимание на няколко млади офицери, които не ги изпуснаха от поглед. — Ето я върнатата ти свита.

Тя поклати глава усмихнато.

— Те ме следват, но за съжаление това е всичко... Досега не е било някой от тях да се приближи, за да ме поухажва. Само от време на време някой се осмелява да ме покани на танц. Единственият, който ме извежда, освен дядо ми, си ти.

— Надявам се, не се оплакваш?

— Разбира се, че не! — напълно сериозно извика тя. — Ако се случи някой от тях да ме изведе, то в най-добрия случай ще е за някоя разходка из градините. Никой не би ме взел със себе си там, където ме водиш ти, на наистина интересните места.

— Забранените места — помогна ѝ той.

— Хари, знаеш, че не бих отишла никъде, в случай че ми е забранено изрично.

— Знаеш ли, Диз — той се приближи толкова много, че устните му почти докосваха ухото ѝ, — ти самата си един малък мошеник.

— Пфу! — Тя не успя да се пребори с чувството, че думите му са намерили потвърждение някъде дълбоко в нея, така че прикри объркването си с едно многозначително, макар и нищо не казващо възклицание. — Тези опити за отвличане на вниманието няма да ти помогнат, Хари. Както вече казах, причината за това, да не обикаляш наоколо, препъвайки се по кривите и тъмни улички подир Саймън, дядо и Жорж, е или това, че Раби вече го прави вместо теб, или че възнамеряваш да купиш бика, за който спомена. Знаеш, онзи от... — Тя замълча в очакване.

— Ти си най-нетактичната жена, която познавам. И второ, бикът, за който говориш, е прекалено малък, за да се хареса на Коул.

— Но ти знаеш къде може да бъде намерен някой подходящ, права ли съм? — не се отказваше тя.

Той сви рамене и Дездемона почувства как мускулите на рамото му под дланта ѝ се напрегнаха.

— Надценяваш ме, Дизи. Биковете на Апис не се въргалат на всяка крачка. Не и такива, които да подхождат за една тексаска камина. Питам се какво още има върху перваза на камината на добрия Коул — някоя антична статуя на колос? Може би някоя от Елджин Марбълс?

Дездемона не можа да не се засмее. Сякаш за възнаграждение, той я завъртя още няколко пъти по целия дансинг. Тя вече се задъхваше, но го гледаше с ведър и жизнерадостен поглед — отдавна не се бе чувствала толкова весела и непринудена.

— Аха — подразни го тя, когато отново успя да си поеме дъх. — Тогава ще бъде чудесна изненада за Хари Бракстън, когато дядо ми го изпревари и му измъкне под носа една добра сделка.

— Права си. Това наистина ще бъде чудесна изненада. Не че ме е грижа, както навярно вече си забелязала...

Той я завъртя още няколко пъти, а тя се вкопчи в раменете му, наслаждавайки се на усещането — сякаш бе попаднала в някакъв водовъртеж и се въртеше в обятията му, лека като паче перо. Хари не бе съвършен танцьор, но се движеше с грация.

— Дядо ти наистина е чудесен учен, но, за щастие, не разбира нищо от сделки.

— Доста си арогантен, Хари. Минало ли ти е през ума, че бих могла сама да се отправя в търсене на някой бик... а аз разбирам от сделки! — Каза го на инат, но идеята, която ѝ бе хрумнала преди малко, ѝ изглеждаше все по-привлекателна. Какво имаше за губене?

— Признавам, че умееш да се оправяш с продавачките на плодове — отвърна Хари и се ухили снизходително. — Но един търговец на антики е нещо съвсем друго.

— Знаеш ли какво? Възнамерявам да ти докажа обратното.

— Моля те да го направиш.

— О, понякога си най-потайният и надменен човек, когото...

— Искаш да кажеш, че аз съм надменен...? — неочаквано сериозно попита той. — *Ти*, скъпа моя, изобщо нямаш представа какво значи надменност. Но когато се завърнеш в Англия, бързо ще го разбереш.

— Какво имаш пред вид?

— Животът ти тук е особен, Дизи, необикновен. Хората държат на преценката ти, интересуват се от мнението ти. В Англия никой няма да те зачита за пет пари.

— Не.

— Никога не си живяла в английското общество, Диз. То не е свободно, космополитно и забавно, а тесногръдо и дребнаво, и наказва всеки, който не се вмести в представата му за нормалност.

— Ще трябва да рискувам.

— Защо? — Той неочаквано спря в средата на дансинга, улови я над лакътя и я погледна настойчиво.

Тя се извърна и Хари веднага я пусна, улови я под ръка и я отведе от дансинга. Навсякъде, откъдето минеха, танцуващите се разделяха, а след това отново се събираха след тях — така, както водните птици отлитат и отново се връщат, когато покрай тях мине някоя бърза гемия.

— Защо? — още веднъж попита той, този път с по-тих глас.

Тя се замисли как да му обясни копнежа, който извикваха в нея думи като „родина“, „Англия“ и... „нормален“.

— Госпожице Карлисъл?

Тя се извърна. Пред нея като стълб стоеше Гюнтер Конрад и поглаждаше с обратната страна на показалеца си своите бодливи червени мустаци.

— Господин Конрад — отвърна тя, за да покаже, че е забелязала австриеца. След това се усмихна и демонстративно погледна Хари, за да го накара да предприеме нещо и да я отведе. Преди около година, малко след като ѝ бе представен, Гюнтер публично се бе обявил за неин роб.

При други обстоятелства тя навярно би го съжалила, но неговата — изключително вежлива — „отдаденост“ прекалено откровено бе средство да се добере до археологическия елит. Дездемона намираше за противен начинът, по който той използваше „обожанието“ си като претекст, за да бъде в близост до дядо ѝ, Саймън и Жорж.

— Тази нощ сте просто прекрасна, малко мое момиче — изрева Гюнтер. — Не знаете каква радост ми доставихте. Вече си тръгвах, когато Бракстън ми донесе радостната вест.

— Каква вест?

— Че вие и многоуважаваният ви дядо ще бъдете мои почетни гости на празника на полката в австрийския клуб утре следобед. Ще падне веселба. Ракия и музика... може би господин дядо ви ще доведе още някой приятел? Директорът на музея? Поканих го, но той не отговаря...

— Какъв празник на полката?

— Аха. — Гюнтер вдигна показалец и го размаха с престорено възмущение пред лицето ѝ. — Срамувате се, задето сте казала на

Бракстън, че много бихте искала да дойдете на празника с мен. Тази срамежливост наистина ми харесва.

— Хари ви е казал, че искам да отида с вас на някакво празненство?

Беше ужасена.

— Да, каза, че всички вие много ще се радвате — вие, господин дядо ви... Бракстън... — Гюнтер се опита да прикрие неудоволствието от споменаването на името на Хари.

Погледът, с който Дездемона прониза Хари, притежаваше смъртоносната непогрешимост на ножа на някой дервиш. О! Тя трепереше от гняв от откритието, че предателствата на Хари все още са в състояние да я наранят. Разбира се, той я бе използвал. Иначе нямаше да е Хари.

— Ах, Гюнтер, на ваше място не бих бил толкова...

— Мълчете, Бракстън. Имате късмет, че ми донесохте толкова добри новини, иначе щях да ви размажа като муха заради номера, който ми свихте! Негодник такъв, само посмейте още веднъж да ме измамите, тогава вече ще ви размажа. Този път ви прощавам, но следващия няма да съм толкова великодушен!

— Обещал си на Гюнтер да отида на неговия празник на полката само за да избегнеш отмъщението... за което той навярно има съвсем основателни причини? — каза тя, снишавайки глас.

Разбрал колко е наранена, Хари придоби напрегнат вид. Той повдигна вежди и понечи да се оправдае:

— Диз, аз...

Тя си пое дълбоко дъх, отметна глава назад, за да погледне Гюнтер в очите, и каза с твърд глас:

— Господин Конрад, съжалявам, че трябва да ви го кажа, но никога не съм твърдяла пред господин Бракстън, че желая да отида с вас на някакво празненство.

Очите на Гюнтер се разшириха и трескаво заоглеждаха хората наоколо. Той се опита да заличи впечатлението от думите ѝ с груб смях, но звукът, който излезе от гърлото му, приличаше повече на скърцане.

— Няма значение. Гюнтер и сам вижда как го гледа малкото девойче. Да не мислите, че не съм забелязал как „случайно“ се

появявате навсякъде, където е Гюнтер — с ненужно висок глас каза той.

С всяка дума Дездемона все повече се безпокоеше, че ще изгуби самообладание. Цяла година Гюнтер я следваше по петите, а сега бе дръзнал да обяви на всеослушание, че тя го преследвала.

— Въпреки това ще отидем да потанцуваме полка. И дядо ви... и директорът, който дядо ви навярно ще покани.

— Не, господин Конрад. Аз няма да дойда. Вече имам важни ангажименти.

— Наистина ли? Е, може би поне господин дядо ви или директорът...?

— Ох! — До гуша ѝ бе дошло да бъде използвана — като преводачка, като залог или като средство за постигането на нечии кариеристични планове. — Господин Конрад, дядо ми също няма да може да дойде. А що се отнася до господин директора, предлагам да го попитате сам. И накрая веднъж завинаги искам да ви заявя, че никога не съм проявявала и няма да проявя никакъв интерес към вас — нито от частно, нито от професионално естество. Ако при тези условия продължите да таите някакви надежди, това си е ваша работа, но ви моля да ме оставите на мира!

Тя се бе опитала да сдържа гласа си, но все пак някой от стоящите наоколо бяха подочули това-онова. У нея веднага се надигна чувство за вина, подсилвано от вида на Гюнтер, който стоеше пред нея като поразен от гръм, неспособен да каже каквото и да било.

— Госпожице Карлисъл, може би трябва да размислите още веднъж... — заеквайки, успя да промълви накрая той, но Хари застана между тях.

Той не бе толкова висок, колкото Гюнтер, но все пак достатъчно. Иначе толкова гъвкавата му фигура сега изглеждаше доста внушителна и — нещо, което ѝ се стори смешно — готова да я защити. Гюнтер по-скоро би ял натрошено стъкло, отколкото да сплаши някоя дама, какво остава да я застраши в действителност. Поне в това отношение госпожа Конрад бе възпитала сина си добре.

— Чухте какво каза дамата — любезно рече Хари.

Дланите на Гюнтер се свиха в юмруци и той с недвусмисления израз на омраза погледна благото лице на Хари, който невъзмутимо издържа погледа му.

За един дълъг миг, докато двамата стояха така един срещу друг и се измерваха с очи, се възцари тишина, нарушавана само от дишането на Гюнтер, който хъркаше като астматичен дракон... След това всичко отмина. Гюнтер отстъпи крачка назад, а Хари се усмихна.

— Съжалявам, старче. Трябва да съм си мислил за някоя друга Дездемона.

— Ще ми платите за това, Бракстън! — избълва Гюнтер. — За втори път ме премятате. Този път скъпо ще си платите!

— Изпратете ми сметката — невъзмутимо отвърна Хари и улови Дездемона под ръка. След това, без да бърза, я поведе към масата, където ги очакваха останалите.

Дездемона през цялото време държеше лицето си извърнато и се бореше с острата болка от неочаквания начин, по който бе сложен край на удоволствието от танца с него.

Вече почти бяха стигнали масата, когато Дездемона забеляза лорд Рейвънскрофт да оглежда с поглед помещението. Когато ги забеляза, на лицето му се появи радостна усмивка.

Тя вирна брадичка и се обърна към Бракстън.

— Как си посмял да кажеш на Гюнтер, че съм искала да отида някъде с него, Хари?

— Боже мой, Диз. Това беше покана за полка, а не за някой бордей. Дядо ти искаше да отиде, аз също. Просто един обяд, нещо съвсем безобидно. Просто казах на Гюнтер онова, което той искаше да чуе... и то в твърде подходящ момент. А именно малко преди той здравата да ме напердаши. А когато разбрах, че наистина нямаш желание да ходиш с него там, веднага застанах на твоя страна, не е ли така? Никога не бих накарал някого... — Той замълча. — Ако одобряваш само онова, което се прави по навик, вместо от разумни съображения, никога няма да одобриш онова, което правя. Аз съм си такъв, Диз.

Тя почти не го слушаше, защото все още бе прекалено разгневена.

— Не е трябвало да обещавах нищо!

— Откъде можех да зная, че дори заради мен, за да ме спасиш от няколко синини, не си готова да подскачаш няколко часа с онзи рогоносец. В края на краищата той искаше да ми натрие носа!

— Вечно някой иска да ти натрие носа, Хари — промърмори Дездемона.

Блейк се надигна от мястото си, докато Хари ѝ държеше стола и рече през зъби:

— Вярно, но досега никой не е успял.

8

Блейк Рейвънскрофт отвори вратата към хотелския си апартамент и покани братовчед си да влезе пръв. Вечерта само бе доказала онова, което Блейк и без друго бе предполагал — Хари напълно се бе сраснал с тукашното общество. Това обаче нямаше никакво значение. Блейк бе пристигнал единствено, за да убеди Хари да подпише документите, които можеха да спасят от разруха имението Даркмуур.

— Седни, Хари. Има нещо, за което бих желал да поговоря с теб.

— Разбира се — каза Хари и с провлачени стъпки прекоси стаята.

Блейк го наблюдаваше внимателно. Самоувереността на Хари, която някога бе само фасада, сега бе истинска. И все пак той не бе нищо друго, освен един обирджия на гробове.

Блейк бе отвратен от това определение. Хари отново бе намерил начин да опетни семейната чест. От самото си раждане до един скандал, който бе довел до изхвърлянето му от Оксфорд, той винаги бе представлявал петно върху семейната чест. А сега това.

Блейк разтвори свитите си в юмруци длани. Само възхитителният и несравним чар на госпожица Карлисъл бе спасила вечерта.

— Тя е една тъй очарователна млада дама — замислено каза той. — Само си представи, владее дванадесет езика...

Хари нито за миг не се престори, че не знае за кого става дума.

— Стой далеч от нея, Блейк. Ти просто не си дорасъл за такава жена. Тя ще те съсипе.

— Да ме съсипе? — истински развеселен попита Блейк. — Интересно. Госпожица Карлисъл не е нищо повече от едно младо момиче. Обикновено мъжете са тези, които съсипват някоя жена.

— Не и в този случай.

— Звучиш доста собственически, Хари — каза Блейк, който внезапно бе осъзнал, че братовчед му иска Дездемона Карлисъл за себе

си. — Има ли нещо между теб и госпожица Карлисъл? — Мисълта, че безпътният му братовчед и тази изключително будна и надарена млада жена могат да намират нещо един в друг, противоречеше на всяка логика. Блейк не си направи труда да скрие скептицизма си.

— Не. — Стори му се, че в отрицанието на Хари имаше следа от болка, нещо повече — от искреност. Хари поне съзнаваше, че тя не е за хора като него.

Блейк винаги бе намирал следа от аристократизъм в готовността на Хари да понася болка. Сега той с нежелание си спомни за онази нещастна случка от тяхното детство, която дълги години го бе преследвала. Пред очите му изникна Хари, който с напрегнато очакване гледаше враговете си, сякаш дори само фактът, че можеше да се изправи срещу тях, му доставяше радост — и всичко това с ясното съзнание за неизбежното поражение, което щеше да понесе от многократно превъзхождащия го противник.

Вълна на състрадание връхлетя Блейк, а с нея и познатото чувство на съпроводена с угризения на съвестта антипатия към мъжа, който, наклонил глава на една страна, стоеше пред него и го гледаше така, сякаш можеше да прочете мислите му. Хари също помнеше онзи епизод — Блейк можеше да отгатне това по подигравателния израз на лицето му.

Ако искаше да привлече Хари на своя страна, трябваше да се опита да спечели уважението му, така че бе най-добре да си разчистят сметките с миналото.

— Тогава не трябваше да бягам.

— Да бягаш? — недоумяващо повтори Хари.

— От момчетата в „Итън“.

— Моля? — Очите на Хари се присвиха.

„Мили боже“ — смаяно си помисли Блейк. Хари беше забравил. Беше забравил случката, която преследваше Блейк вече почти две десетилетия.

Как бе възможно един що-годе нормален човек да забрави ужасната сцена, разиграла се тогава зад дома на директора?

— Онзи първи ден в „Итън“ — сухо рече той. — Момчетата тъкмо бяха открили... твоя проблем... че мястото ти изобщо не бе там и че не можеше да се мериш с тях...

— ... в училище — вметна Хари с доста по-любезен глас.

— Училище? — нетърпеливо отвърна Блейк. — Не помниш ли как те мъчиха? Бяха те притиснали в един ъгъл?

— А, това ли — отвърна Хари.

В блестящите му очи се четеше умерен интерес. И все пак Блейк внезапно осъзна, че Хари не бе забравил всичко.

— Трябваше да остана при теб и да ти помогна, но вместо това избягах. Постъпих като страхливец.

Хари сви рамене и се отпусна в едно кресло до прозореца.

— Е, и? Трябваше ли да се оставиш да те смажат от бой? Не съм сигурен, че на твоето място бих постъпил много по-различно.

— Не — отвърна Блейк. — Ти нямаше да избягаш. Знаеш го и аз го зная. Аз също нямаше да избягам, ако не... — Той дръзко вирна брадичка. — Ако някаква част от мен не искаше те да те набият.

Хари само едва доловимо въздъхна.

Блейк се изправи и го погледна в очите.

— Мислех, че си си го заслужил — рече той. — Задето беше опетнил името на семейството. Затова избягах.

Хари се вгледа за миг в него с непроницаемо изражение, преди да отпусне глава назад върху облегалката на креслото и да се втренчи в тавана. Най-сетне избоботи уморено:

— Боже мой, Блейк, тогава ти беше десетгодишно хлапе.

— А ти на осем. Аз съм твой братовчед и трябваше да застана зад теб, независимо от това, какви са били отношенията ни. Трябваше да постъпя по-достојно. Това все някога трябваше да бъде казано.

— Наистина ли? — Хари вдигна глава. — Слава богу, че не си католик, Блейк. Щеше да изтъркаш безброй чифтове панталони в коленичене в изповедалнята.

Блейк подскочи, засегнат по-скоро от студенината в гласа на Хари, отколкото от самите му думи.

— Много се надявам това малко признание да ти е донесло облекчение — спокойно продължи Хари. — Не мога да кажа същото за себе си... Съжалявам, старче, но аз не съм свещеник и изповедите ти не ме интересуват ни най-малко.

Блейк пребледня. Бе възнамерявал да даде един шанс на Хари да почувства превъзходство — поне морално — като предполагаше, че братовчед му веднага ще се вкопчи за тази възможност. Признанието му бе коствало много усилия, но още по-трудно му бе да живее със

съзнанието за проявената подлост, измъчвало го в продължение на толкова години.

А Хари се бе присмял на извинението му.

— Винаги си бил дяволски циничен. Нищо ли не е от значение за теб?

— Нищо — отвърна Хари и се наведе напред. Дланите му стиснаха облегалките за ръце на креслото и за миг в погледа му проблесна нещо диво, но след това той отново се облегна назад и... се прозина.

Навън глутница кучета подеха смразяващ кръвта вой. Блейк пристъпи към отворения прозорец зад креслото на Хари.

Каква горчива ирония — този самотен рицар, който не знаеше какво са принципи и лоялност и който нямаше в главата си и една почтена мисъл, трябваше да наследи дома на Блейк Рейвънскрофт, семейното имение Даркмуур. Как можеше да убеди Хари, който не даваше и пет пари за имението, да подпише документите за ипотека, от които зависеше бъдещето на Даркмуур?

Условията на банката в това отношение бяха категорични — кредит щял да бъде отпуснат само на законния наследник.

А Хари дори не знаеше, че той е този наследник. Още не.

Блейк затвори гневно прозореца, за да не трябва повече да слуша воя на кучетата, и промърмори:

— Защо най-сетне не се намери някой, който да застреля тези помияри и да ги избави от мъките им.

— Опитаха се, но идват нови.

— Ако това е начин...

— Успокой се, Блейк, старче. Държиш се така, сякаш носиш лична отговорност за всяко едно божие създание. Това още като дете те бе превърнало в досаден мърморко.

— Не всеки може да прекара младостта си в авантюри, рискувайки главата си заради няколко мига напрежение!

— Ха — Хари се усмихна, но в студените му очи нямаше и следа от веселие, — какво иначе щях да правя като голям?

— Съжалявам за теб, Хари.

— Няма нужда. — Хари се облегна и наклони креслото назад. Сега той представляваше олицетворение на безгрижието. — Не бива да ти е жал за мен. Аз съм добре, както сам виждаш.

— Да, виждам.

Така си беше. В Египет Хари бе натрупал състояние. По какви начини, това никой не знаеше, но резултатът бе на лице. Като собственик на имението Даркмуур Хари щеше да бъде в състояние да извърши всички ремонти и реконструкции, с които Блейк при всичките си усилия не би могъл да се справи. От друга страна, не бе изключено Хари да остави имението да се срути в морето — от инат или за отмъщение.

Блейк стисна зъби, за да потисне болката, предизвикана от тази мисъл. Независимо от това, дали дядо им щеше да промени решението си и да определи Блейк за свой наследник, сега имението Даркмуур бе застрашено от пропадане, което единствен Хари можеше да предотврати.

— Как е семейството ти? — попита Хари. Гласът му прозвуча спокойно.

В това време Блейк бе зает с отварянето на една бутилка вино, което му даде възможност добре да обмисли отговора си.

— Майка ми — лаконично рече той — живее в Лондон и се оплаква от недостиг на средства. Сестрите ми също са при нея и правят всичко възможно да заприличат на нея.

— Какво? В Лондон? Учуден съм, че дядо ти изобщо ги е пуснал. Навярно сте наели прислужници, които да играят ролята на изкупителна жертва?

— Той е и твой дядо.

Хари се ухили.

— Добре че баба не може да те чуе. Винаги е твърдяла, че майка ми била плод на страстна краткотрайна връзка.

— Правеше го само за да ядоса дядо.

— И ми се струва, че успяваше, не мислиш ли? — Хари се закиска. — Старият пияница така и не посмя да обяви майка ми за копеле. Така само би станал за смях на цялото висше общество, не съм ли прав?

— На майка ти навярно не ѝ е било леко. Наистина много съжалявам.

— Отново ли съжаляваш? Трябва да внимаваш да не го повтаряш на всяка втора дума. При това, още веднъж мога да те убедя, напълно неоснователно. Подозирам, че признанието на баба относно зачеването

на майка ми е било гениално хрумване, благодарение на което в крайна сметка двете били натирени от Даркмуур.

Блейк смръщи чело.

— Отишла направо в Кеймбридж, прав ли съм?

— Къде другаде би могла да отиде учена жена като баба ми, при това с малко дете на ръце? — попита Хари. — Всички онези учени и сановници я били разгледали. Включително и баща ми. Не, наистина на си струва да хабиш състраданието си, Блейк. Ние сме едно щастливо до повръщане малко семейство. Ако държиш да съжالياваш някого, съжالياвай баща си и самия себе си. Толкова години е трябвало да живеете в онази съборетина под ботуша на един стар нещастник — толкова окаян и студен, колкото скалата, върху която се намираще леговището му.

Блейк се извърна гневно.

— Даркмуур не е леговище, а фамиленото ни имение. То принадлежи на Рейвънскрофтови от три столетия.

— Значи с около двеста и деветдесет години повече, отколкото е трябвало...

— Толкова ли го мразиш?

— Да го мразя? — попита Хари искрено учуден. — Човек не мрази купчина камъни, Блейк. Предпочитам да запазя чувствата си за живите.

— Това е моят дом. — Гласът на Блейк бе остър като нож. — Никога ли не си копнял по нещо като дом, Хари? Нещо, което не е просто натъпкан с всевъзможни стоки склад, като мястото, което обитавах тук? Имам пред вид място, където човек е между свои, място, което оставя на наследниците си.

В продължение на един миг Хари не отговори нищо.

— Не държа да бъде закотвен за някоя къща.

— Изглежда. Но дори на теб трябва да ти е ясно какво означава за останалите един дом.

— *Дори на мен?* — За миг изглеждаше така, сякаш се бе замислил. След това сви рамене и каза: — Не, всъщност не ми е. Трябва ли? — На лицето му се прокрадна израз на удивление.

„Би трябвало да му го кажа — мислеше си Блейк. — Би трябвало да му разкажа, че дядо ми ме е зачеркнал от завещанието си и е обявил него за наследник на имението Даркмуур. Да му разкажа, че като

такъв, единствено той може да подпише ипотеката, която ще спаси титлата ми. Да — гневно мислеше той, — а освен това, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да убедя дядо да промени решението си и да си възвърна полагащото ми се по право, превръщайки братовчед си в изгнаник без родина.“

Той впери поглед в загорялото от слънцето лице на Хари, съзря хищническият блясък в лъчезарните му очи... и не посмя. Трябваше му време. Освен тайната слабост на Хари — странната празнина в онова, което обикновено се смяташе за нормална интелигентност — не знаеше за него почти нищо.

Хари открай време бе загадка за него. Още като дете притежаваше необяснимата способност да намира нещо смешно дори тогава, когато най-малко имаше основание да се смее. Това качество караше околните да забравят за недъга му и му бе спечелило няколко верни приятели в „Итън“. Хари фанатично се бе стремил към неща, които според човешките представи никога не би могъл да постигне — нещо, което Блейк и сега още намираше за отблъскващо и смешно. Останалите, напротив, му бяха ръкопляскали.

И ако в детството им Хари бе загадка за него, сега тази загадка бе станала още по-необяснима. Блейк не знаеше как последните десет години, прекарани в тази забравена от бога страна, бяха променили Хари. Имаше нужда от няколко дена, за да добие представа как би реагирал братовчед му. Още няколко дена, преди да му открие, че в негова власт бе да запази или разруши всичко, което на този свят значеше нещо за Блейк.

— Не — каза най-сетне той и подаде на Хари чаша вино. — Не трябва, просто така.

9

Часовникът на перваза на камината тъкмо бе ударил шест сутринта, когато Дездемона вдигна поглед от счетоводните книги. За да успеят да свържат двата края, сумата на числата от дясната колона трябваше да надвишава сумата на онези в лявата. Винаги бяха успявали на косъм, но този път страната на приходите бе загубила. Как щеше да събере достатъчно пари, за да плати дълговете на дядо си в Лондон, когато не можеше да намери четиринадесетте фунта, необходими за покриване на месечните им разходи. Нещо трябваше да се случи. От друга страна, винаги имаше *нещо*, което можеше да се направи. И, разбира се, винаги тя бе тази, която го правеше. Дездемона се наведе над лист хартия и започна да пише.

„Скъпа,

Всеки ден, изминал, без да съм видял лицето ти и чул гласа ти, за мен е пропилян. Ти си искрящата звезда, която ме води. Без теб се лутам, обикалям наоколо без смисъл и цел, подмятан от случайните повеи на съдбата и настроенията на хората.

Хора ли? Очите ми не ги виждат, ушите не ги чуват. Пред очите ми е само образът на божествените ти форми, а в ушите — единствено сладкото жужене на твоя глас, който звъни като музика: «Обичам те».“

Не беше чак толкова лошо. Липсваше само някоя сладникава баналност за сбогуване и лейтенант Хъфи можеше да изпрати още едно писмо на ревнивата си жена в Англия. Дездемона прибави още пет шилинга в страната на активите и се подготви за следващото писмо.

Тя си пое дълбоко дъх и се запъти към лавиците, натезали от безчислени, подвързани в кожа томове — в по-голямата си част научни

и исторически трудове на английски, френски, арабски или латински език.

Тя се надигна на пръсти, извади Плиний и заопипва зад дебелия томове, докато ръката ѝ не попадна на малка книжка с меки корици. Извади я припряно и хвърли поглед на заглавието, за да се увери, че не е сбъркала. „Пурпурен ще бъде грехът ми“ бе доста по-неприлична от останалите книжки, които ежесечно ѝ изпращаше едно нюйоркско издателство.

Със сигурност — тя погледна корицата — „Хам & Хам“ нямаше да се посвеният да публикуват малко египетска любовна поезия, пък била тя модерна египетска или, което бе още по-вероятно, модерна европейска поезия. Тя си записа адреса на издателството и грижливо пъхна книгата в тайното си скривалище за романтични любовни романи.

Върна се при писалището си и прекара следващите десет минути в съчиняване на едно вежливо и делово запитване, адресирано до господин Хам. След това се облегна назад и позвъни за Маги, за да я помоли да изпрати някой до пощата. Докато чакаше, ѝ хрумна, че издателят навярно би желал да прочете малка извадка от стихотворенията. Тя се наведе и опипа с ръка долната част на писалището на сър Робърт, където до чекмеджетата имаше едно тайно отделение. Внимателно извади увития в кафява опаковъчна хартия папирус със стихотворенията на „Нефертити“. Тя разгъна папируса и започна да чете:

*„Извор бълбука в градините ми, скъпи.
Склони ти устни, да утолим таз жажда,
що двама ни гори. Не бързаш ти...
Защо? Пийни...“*

— Какво желаете, *сит*?

Дездемона подскочи и от ужас изпусна папируса. Беше Маги. С пламнали от срам страни Дездемона бързо вдигна папируса и трескаво го нави на руло.

— Какво каза, Маги?

— Преди малко позвънихте. Смя ли да попитам, какво желае *сит*? — попита икономката почти пресилено тихо.

Дездемона направи гримаса. Маги все още ѝ бе сърдита за това, че се бе оставила да бъде отвлечена. Но, първо, това бе преди цели четири дена, второ, вината не бе нейна, и трето, вече бе време Маги най-сетне да се примири с това.

— Да. *Сит* желае това писмо да бъде занесено на пристанището, а оттам незабавно да бъде изпратено с пощата за Ню Йорк.

С малко повече късмет още в началото на следващата седмица господин Хам щеше да държи писмото в ръката си. А освен това имаше още една — малко, но реална — възможност Йосиф Хасам, албанският търговец на антики, да знае къде би могла да намери някой бик на бог Апис. Тя посегна към бележката, която току-що му бе написала.

— И ако можеш да занесеш това в магазина на господин Хасам.

— Разбира се, *сит*. — Маги се поклонил и плесна с ръце.

Веднага изникна Дураид, нейното момче за всичко. Недодяланото хлапе напомни на Дездемона за още един проблем.

— Дураид, да си забелязвал наоколо да се мотае един младеж, няколко години по-голям от теб?

— Да, *сит*. Един туарег. Мръсни хора са това — веднага отвърна момчето с известно задоволство в гласа. — Искате ли да повикам да арестуват тази измет?

— Не, Дураид — с въздишка отвърна Дездемона. И сама не знаеше как от Дураид бе излязъл такъв сноб. Все пак трябваше да се направи нещо относно Раби. Наистина тя не можеше да си представи, че Раби я боготвори, както предполагаше Хари, но напълно бе възможно да възнамерява да я отвлече отново и да я продаде.

Маги се обърна на арабски към Дураид и лаконично му даде някакви наставления, след което момчето взе писмото и изчезна. Икономката остана да стои в рамката на вратата със сведен поглед и скръстени на гърдите ръце.

— Наредданията ви ще бъдат изпълнени.

— Добре — рече Дездемона.

— Каквото и да пожелае *сит*, ще бъде направено. Аз живея, за да ѝ служа. Тя е мъдра, а аз съм само една бедна, глупава жена, която се изхранва от нейната добрина.

Маги, десет години по-възрастна от нея жена с пленителна външност, очевидно се опитваше да предизвика спор, така че Дездемона отвърна:

— Аллах ще те възнагради за смирението с блаженство.

— Аллах? — Маги я прониза с мрачен поглед.

Удар в десетката.

— Да. Изглежда на старини най-сетне си се научила да си държиш езика си зад зъбите.

Ноздрите на Маги се разшириха.

— Да, може би моята метаморфоза би могла да послужи за пример на всяка дебелоглава и опака жена.

Точка за Маги.

— Е — рече Маги, — има ли многоуважаемата *сит* и други желаня? Може би многоуважаемата *сит* би искала отново да... вземе фереджето ми?

— Много, много мило от твоя страна, Маги. Между другото, фереджето ти би могло да ми свърши чудесна работа, когато...

— Не! — Угодническата интонация и лекият акцент изчезнаха и бяха заменени от перфектен английски. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че на дама с твоето обществено положение не подобава да се мотае преоблечена из пазара? Истинско чудо е, че те отвлякоха едва сега. Можеш да благодариш на своя бог, че господин Хари ти се притече на помощ.

Дездемона отново пъкна свитъка под бюрото, ядосана от напълно несправедливата възхвала по адрес на Хари. При това обикновено Маги бе толкова прозорлива. Но ставаше ли дума за Хари, тя просто ставаше сляпа и глуха.

— Хм. Хари не беше нищо повече от куриер на своите съучастници.

Босоногата Маги се спусна към нея. Грацията на движенията ѝ издаваше някогашната красавица и любовница на един паша.

— Господин Хари не бе на себе си. Той винаги ще бъде до теб — възмутено възрази тя.

— Без съмнение — рече Дездемона. — Във всеки случай, докато има изгода от това. — Тя взе сребърния нож за писма и започна да преглежда кореспонденцията, струпана на купчина в ъгъла на писалището.

— Хари винаги ще бъде до теб. Независимо от риска, който трябва да поеме... и независимо какво ще му струва това. Защо си толкова безсърдечна към него?

— Не съм. Просто ти преувеличаваш. — Тя взе следващото писмо и разреза плика с малко по-голям размах, отколкото бе възнамерявала. — Не преувеличавам.

— О, напротив!

— Не, не преувеличавам.

Чертите на лицето на Маги поомекнаха.

— О, Дездемона. В много отношения ти си изключително умна жена, но що се отнася до сърдечните въпроси можеш да бъдеш... изключително глупава! Ти си романтичката!

— Това не ми пречи — отвърна Дездемона. — Но ти благодаря, че ми даваш възможност още веднъж да поразмисля над думите си. Фактът, че приписваш на Хари качества на герой, говори не че си романтична, а че си правиш илюзии! Хари Бракстън е най-неромантичният мъж, когото познавам.

— Повечето жени в Кайро обаче са на друго мнение — коварно отвърна Маги.

Дездемона гневно посегна към следващото писмо и разкъса плика.

— Има огромна разлика между романтика и... апетит — рече.

— Дездемона — каза Маги и поклати глава така, сякаш се канеше да последва някакъв внезапен порив, — да не би причината да е в това, че не смяташ себе си за жена, която би могла да задоволи очакванията на Хари?

— Не.

— Защото, ако е така, бих могла да ти дам няколко съвета, които биха ти помогнали да събудиш и задържиш интереса на един мъж.

— Не. — Дездемона се изчерви, което ѝ се стори комично, защото преди време бе помолила Маги да ѝ даде разяснения по някои конкретни детайли от природата на плътските отношения между мъжете и жените.

Разбира се, беше ги получила.

— Добре. — Маги сви рамене. — Не вярвам Хари да очаква от теб да имаш опит.

— Все ми е едно какво очаква от мен Хари!

— Внимавай какво говориш! — смърри я Маги и кръстоса ръце на гърдите си. — Защо не разбираш? Какво се е случило, че си издигнала тази стена между себе си и Хари?

— Стена? — повтори Дездемона. — Между нас двамата с Хари няма никаква стена. Разбираме се чудесно. Ние сме приятели, така да се каже.

— Приятели. — Маги изрече думата така, сякаш това ѝ костваше усилие. — Пфу! Това е една дума, която не казва нищо и която използваш само за да се скриеш.

— От какво? — искрено слисана попита Дездемона.

— И аз бих искала да зная. Никога не съм се замисляла над това, защото бях сигурна, че сама някога ще откриеш отговора. Но идната седмица ще станеш на двадесет и една, а аз вече видях цял полк млади офицери да минават оттук, без някой да успее да намери път към сърцето ти. От какво се пазиш, Дездемона? — Гласът на Маги бе станал почти нежен от загриженост. — Защо се опитваш да играеш онази спяща принцеса от една от твоите английски приказки? Защо не се опиташ да бъдеш привлекателна за Хари?

— Няма предизвикателство. — Дездемона си пое дълбоко дъх, за да успее да придаде на гласа си безгрижна интонация. — Това се е удало вече на цялата нежна половина от жителите на Кайро.

— Виж какво, не зная... — Маги отново замислено поклати глава и смръщи чело, без да изпуска Дездемона от очи. — Не вярвам, че е от ревност. По природа не си алчна жена, Дездемона. Нещо друго е. Може би... някога Хари е отишъл прекалено далече, станал е прекалено настойчив?

Дездемона потисна нещо като хлипане — дали от смях, или от болка и сама не би могла да каже.

Маги обаче долови промяната на изражението ѝ и я зяпна смаяно.

— О, миличката ми. Ако още докато е бил млад и невъздържан, те е насиллил...

— За бога, не! — прекъсна я Дездемона. В гласа ѝ звучеше срам и болка. — По-скоро обратното.

— Какво?

— Хари не ме иска, Маги.

— Невъзможно.

— О, напротив, напълно е възможно. Ако трябва да бъдем честни, направо си е факт. — Смехът ѝ прозвуча неестествено. — Признавам го с нежелание — дори пред теб, моя скъпа приятелко, но аз направо му се предложих... на сребърен поднос, така да се каже. Разбираш ли?

— Охо.

— Да. Сега, когато знаеш това, ще се убедиш, че няма полза...

— Има и то каква! Навярно просто да си го разбрала погрешно. Та нали виждам как те гледа... и виждам как се грижи за теб.

— Маги, изключено е да е било недоразумение. Аз го посетих в къщи, като за този повод — лицето ѝ пламна от срам — се облякох изключително предизвикателно. Аз... аз го целунах, а той ми каза да съм се приберяла у дома.

След това разказа на Маги цялата история — как се бе промъкнала в жилището му и го бе открила в библиотеката. Как той бе потръпнал от целувката ѝ, бе я вдигнал на ръце и я бе притиснал към гърдите си толкова силно, че тя си помисли, че ще я отнесе в стаята си. Но той не го бе сторил. Сега тя знаеше, че онази трескава прегръдка е била израз на обзелата го паника. Той направо бе изтичал към входната врата и я бе оставил на стълбите пред вратата. Дори не бе извикал карета, а само ѝ бе казал да се върне в Англия и да потърси своя благороден рицар. След това бе затръшнал вратата след себе си.

След това в продължение на една-две седмици я бе избягвал. И едва след като тя бе изплакала всичките си сълзи и се бе простила с всичките си илюзии, едва тогава, несигурен и уплашен, се бе появил Хари.

Това бе единственият случай, в който тя бе видяла иначе толкова уравновесения и невъзмутим Хари така безпомощен. Със сериозно изражение той бе настоял да поговорят за случилото се, но тя просто го бе отрязала. Не би могла да понесе съжалението и състраданието му, затова го бе дарила с лъчезарна усмивка и му бе казала да не бъде толкова дяволски самовлюбен. Не искала да обсъждат случилото се. Никога. Въображението ѝ си било направило лоша шега с нея, което нямало да се случи повече. Отдавна била загърбила детинското си увлечение.

Така си беше, дяволите го взели.

— Както виждаш, направих опит — завърши тя, възвърнала си предишния безгрижен тон.

Маги смръщи чело.

— Кога беше това? Промъкнала си се в дома му, облечена като бин-тилкха-та? — попита тя, употребявайки арабската дума за проститутка. — Не съм забелязала нищо. Как си успяла?

Дездемона поклати глава. Нека Маги си блъска главата над тази подробност от унижителния ѝ провал. В края на краищата тя бе онази, която се биеше в гърдите, че не ѝ убягвало нито едно движение на обитателите на къщата.

— Случи се преди три години. Цяла вечност оттогава.

— Аха. — Маги даде вид, че се е задоволила с това нищо не казващо обяснение. Очите ѝ се разшириха. — Тогава Хари навярно се е променил...

— Не. — Дездемона поклати глава. — Хари не се е променил. Просто зарежи това, Маги. Спокойно можем да си живеем и така. От време на време Хари ме докача за тогавашното ми увлечение... и това е в реда на нещата. Не съм... не съм споменавала това пред никого, дори и пред него самия, но аз ценя приятелството му, Маги. То е важно за мен.

— И все пак нещо не е наред. А сега се появи и този негов братовчед.

— Лорд Рейвънскрофт.

— Не ми допада начинът, по който изричаш името му. Звучиш като някое почтително дете, което прошепва името на любимата си приказка за „лека нощ“.

Изражението на Дездемона помръкна.

— Достатъчно, Маги. Най-напред ме тормозиш заради Хари, а сега имаш нещо против братовчед му. Та ти дори още не си го видяла. Той е безукорен мъж, а освен това и симпатичен. Отгоре на всичко е и граф.

— Изобщо не ми трябва да го виждам — рече Маги с кръстосани на гърдите ръце.

— Какво значи това?

— Сигурно е просто някой широкоплещест мъж, прекалено окосмен и с измъчено изражение на лицето.

— Измъчено?

— Недоволно, мрачно. Ти, разбира се, ще кажеш, че е задълбочен.

— Изобщо не разбирам за какво говориш. — Дездемона сбърчи нос.

— Чудесно разбираш. Вземи Хари, той е...

— Престани вече, Маги!

— Няма. Ти трябва...

Тихо почукване накара Маги да замълчи. Едно младо арабско момиче откряна вратата, пъкна глава през пролуката и се ухили широко:

— Мастър^[1] Хари е тук.

— Пусни го да влезе — нареди Маги, преди Дездемона да е успяла да продума.

След това с триумфираща усмивка се изниза през вратата.

[1] Мастър (англ. master — господар) — обръщение на цветнокожите към белите в някои страни. — Б.пр. ↑

10

— Няма ли някаква възможност да получа чаша кафе? — попита Хари.

Маги промърмори нещо, в смисъл че, разбира се, кафето скоро щяло да дойде, сладко и силно, и се запъти да даде нужните нареждания.

Едва бе изчезнала, когато Хари се обърна към Дездемона и попита:

— Къде е то, Диз?

— То?

— Миналата нощ Раби дойде при мен и — ни повече, ни по-малко — твърдеше, че си отмъкнала от лагера нещо важно. Каза също, че не си искала да говориш с него, нито да върнеш отмъкнатото.

— Отмъкнала? — възмутено извика Дездемона. — Той сам ми го даде!

— Раби твърди, че това... нещо — той повдигна въпросително вежди — притежавало много висока сантиментална стойност.

— Ха!

Хари се ухили.

— Поне така казва Раби...

— Значи затова обикаля наоколо. Добре, можеш да съобщиш на Раби, че гледам на това... нещо като на обезщетение заедо бях отвлечена и че ако ще и да застане на глава, няма да го види повече.

Изглежда момчето бе взело папируса от частната еротична колекция на предишния си господар. Дездемона потисна импулса да върне свитъка. Понякога най-добрите уроци бяха онези, които човек не забравяше твърде бързо.

Хари вдигна примирително ръце.

— Хей, не си го изкарвай на вестносеца. Казах на Раби единствено, че ще опитам.

Той се приближи към прозореца, погледна навън и направи жест с ръка, който сред всички народи означаваше само едно — прерязване

на гърлото.

Утринната светлина, все още бледа и колеблива, позлати чертите на Хари. Тя се заигра около устните му и направи дори внушителния му нос да изглежда по-благороден. Първите ясни слънчеви лъчи се отразяваха от ирисите му, които заблестяха като цветни витражи.

Дездемона се запита дали Хари съзнаваше този ефект и дали не бе инсценирал всичко умишлено. Но суетността, поне що се отнася до външния вид, не бе сред слабостите на Хари.

Той се извърна и се приближи към писалището.

— Раби спешно се нуждае от това нещо. Какво е то? — След като не получи отговор, той се облегна на писалището. — Мога да чакам тук толкова време, колкото ще ти е необходимо, за да ми отговориш. Какво ти е дал Раби?

Ако Хари научеше, че е притежавала недвусмислено еротична поезия, до края на живота ѝ нямаше да престане да ѝ се присмива. Само мисълта за това бе достатъчна да я накара да се изчерви.

— Един скарабей^[1].

Хари улови с два пръста брадичката ѝ и внимателно я повдигна, така че Дездемона се видя принудена да го погледне в очите. Той я гледа дълго, а в очите му се отразяваше същата нежност, с която я бе докоснал.

— Ти... ме лъжеш? — Гласът му бе тих и въпросителен.

Дланите му — подобно на всичко останало в него — свидетелстваха за странна смесица от елегантност и несгоди. Макар и с чисти и с изрязани нокти, пръстите му бяха осеяни с мазоли, а опакото на дланите му — с йероглифи, разказващи неговата собствена история: всевъзможни белези и едно прекомерно голямо кокалче на единия от пръстите, който бе счупил по време на едни разкопки. Към всичко това и две бели точки, напомнящи за злополучния ден, в който бе ухапан от една кобра.

— Дизи, погледни ме — гальовно рече той.

Как щеше да се измъкне сега? Все едно колко безсмислен или безполезен щеше да се окаже опитът... Тя поклати глава. Маги бе събудила у нея забравени мисли, уж преодолен заблуди, които човек предпочита да не разравя.

— Какво? — попита тя. — Нали не искаш да узнаеш всичките ми тайни? Така бих изгубила чара на женската си загадъчност.

— Никога.

— А ти би ли ми разкрил в замяна своите тайни?

— Наистина ли искаш да ги знаеш? — попита той и Дездемона бе изненадана от сериозността, с която каза това.

Забеляза признаците на колебание у него, но не им отдаде достатъчно значение, тъй като бе прекалено заета със ситните бръчици около очите му, с тънките червени нишки под...

Тя се стъписа.

— Порязал си се!

Без да се замисли, докосна прясно избръснатата кожа на врата му, къде зееше малка, но дълбока рана. Кожата му бе топла и мека, със съвсем малки порички. Той преглътна. Зениците му се бяха разширили, а устните му леко се бяха отворили.

Дездемона отпусна ръка и той направи същото.

— А, нищо особено... от бръсненето.

— Би могло да се възпали. Трябва да наредя на Маги...

— Няма нужда. — Хари изправи рамене. — Трябва да замина за няколко дена и бих искал да се пазиш.

— Заминаваш да търсиш бика? Намерил ли си вече някой, който би могъл да продадеш на господин Смит? — попита тя и видя всичките си надежди да рухват като пясъчни замъци. Ако Хари вече разполагаше с някой бик, как можеше да го конкурира тя с оскъдните си познанства в Кайро?

— Заминавам и въпреки че се съмнявам, че Раби ще извърши някоя глупост, той все още е достатъчно млад и зелен, за да го стори. Така че, щом не желаш да върнеш този... подарък, поне ми обещавай да не се впускаш в търсене на приключения.

— Разбира се, че няма да го правя — каза тя и веднага почувства угризения на съвестта. Онова, на което възнамеряваше да посвети следобеда си, нямаше толкова общо с приключенията, колкото със сделките.

— Независимо от онова, което си мислиш сега за мен... просто не бих искал, да... ти да... ти си просто прекалено... — Гласът му заглъхна.

Дездемона можеше да чуе дъха му. В стаята бе станало неестествено тихо. Въздухът бе натезал от мирис на цъфтящ жасмин,

а някъде в далечината воят на някакво куче прорязваше утринната тишина.

Тя се изправи. Дали нещо в отношенията им не се бе променило в посока на...?

Не. Тя сведе глава и затвори очи. Всичко това ставаше само във въображението ѝ. Веднъж вече си бе въобразила нещо подобно... и се бе излъгала. Сега се насили да се усмихне и отново вдигна поглед. Той стоеше пред нея със смръщено чело. Стоеше напълно неподвижно.

— В случай че възнамеряваш да се мотаеш из пустинята със своите съучастници, не мисля, че си облечен по най-подходящия начин.

Отначало Хари погледна малко смутено към ленения си костюм, а след това вдигна поглед към нея.

— О. Да, да, все ще намеря нещо подходящо.

— Предлагам отново да облечеш онези одежди на пустинен принц — класически, внушителни и *много* елегантни.

— За какво, по дяволите, говориш? — неуверено попита Хари.

Какво можеше да му отговори? И сама не знаеше. Знаеше само, че изведнъж стаята ѝ се бе сторила прекалено малка. Можеше да усети как мирисът на използвания от Хари антисептичен сапун се смесваше с този на кожените подвързии на книгите и все още усещаше палеца му върху брадичката си и топлината, която се бе вляла в пръстите ѝ от кожата му.

— Говоря за твоето пътуване — отвърна тя накрая. — За какво друго?

Челото му се покри с още по-дълбоки бръчки.

— Бих искал да можех да те взема със себе си.

— Нима? — без да се замисли отвърна тя. — Навярно имаш нужда от някой и друг превод?

— Не, просто не бих искал да те оставя тук сама.

Дездемона неочаквано усети, че я обзема гняв заради учестения ѝ пулс, заради бащинската загриженост на Хари, заради измамния образ, зад който се бе скрила.

— Но аз няма да съм съвсем сама! В края на краищата имам дядо, а освен това възнамерявам да прекарам доста време с братовчед ти.

— А, наистина ли?

— Да. Днес ще обядваме заедно, а по-късно ще отпътуваме за Гиза. Сам виждаш, че има кой да се грижи за мен. Не че мисля, че ще се стигне дотам... но ако се наложи, лорд Рейвънскрофт със сигурност ще бъде в състояние да се погрижи за мен.

— Да, със сигурност — изръмжа Хари. — Той е въплъщение на всичко онова, което се очаква от един млад аристократ без фантазия.

— На него не му липсва фантазия. Той е изключително...

Маги попречи на разгарящия се спор. Икономката се бе вмъкнала в стаята и сега с блага усмивка подреждаше сребърния сервиз за кафе върху масичката. Тя се забави още малко с препечените филийки и бурканчето с мармалад, след което хвърли към Дездемона строг, но окуражаващ поглед и отново се изниза през вратата.

Хари се настани удобно и напълни двете чаши с кафе. След това се облегна назад, поднесе своята към устните си и отпи една глътка.

— Изглежда си доста хлътнала по многоуважаемия граф — отегчено попит той.

— Хлътнала?

— Запленена. Влюбена.

— Изобщо не зная за какво говориш. Та аз дори *не познавам* лорд Рейвънскрофт. И престани най-сетне да ми приписваш низките си инстинкти. Това, че си неспособен да останеш насаме с някоя привлекателна млада жена, без да ѝ се нахвърлиш, не означава, че и аз трябва да притежавам същия навик.

Хари избухна в звучен смях.

— Да се нахвърлям?

— Да, добре чу.

— Ах, Дизи, мисля, че някой ден трябва да ти покажа какво означава да се нахвърля на някого.

— Изобщо не си прави труда.

— Въпреки че снощи двамата с Блейк дадохте нагледен пример за това...

— Лорд Рейвънскрофт се държа като джентълмен във всяко едно отношение и се надявам, че и аз съм се държала като дама.

— Във всеки случай на нашата маса имаше повече пърхане, отколкото ако всички бабишкери на парахода на господин Кук бяха размахали носните си кърпички от палубата.

— Изобщо не съм пърхала.

— А какво ще кажеш за Блейк? — Хари поклати погнушено глава. — Такова маниерничене и превземки.

— *Ти* ли казваш това? — попита тя и повдигна вежди. — Ти, който имаш нужда от две секретарки — една за арабските и една за английските писма? Ти, който си прекалено изнежен, за да водиш собствената си кореспонденция?

Хари се ухили.

— Това е друго. Поне не ръся изтъркани глупости и не те наричам „роза“ и още по-малко „английска роза“. Трябва да му простиш тези досадни комплименти. Добрият стар Блейк не се слави с оригиналност.

— Аз лично го намирам за много чаровен. — Хари даде воля на раздразнението си. — Наистина. Но изглежда ти би могъл да се справиш по-добре...?

— Виж какво, ако някога си направя труда да възхвалявам достойнствата на една жена, ще измисля нещо по-добро от изтъркани клишета за някакви рози.

— Наистина не познавам никой, който да е така дяволски самовлюбен — рече Дездемона, опитвайки се да прикрие нотката на възхищение в гласа си.

— Значи не ми вярваш? — попита Хари, отпи глътка кафе и кръстоса крака. — Тогава ми позволи да опитам... и не забравяй, че просто импровизирам.

Той намаза мармалад на една препечена филийка и погледна Дездемона с изпитателен поглед. Тя се отпусна в креслото до него и с изключително безразлично изражение също започна да си маже филия с мармалад.

— Чакай да помисля. Никакви цветя. Предлагам да оставим растителните асоциации настрана. Може би някое животно? — попита той. — Газела? Не — веднага отхвърли идеята, — прекалено е кротка. Прекалено маловажна. Не било толкова просто, Диз... Да ласкаеш една жена само от гледна точка на външността ѝ, е доста ограничаващо.

— Така изглежда — сухо рече тя, жегната от констатацията, че не му хрумва никакъв комплимент.

— Добре тогава — рече той накрая. — Ще започна с осанката ти.

— Осанката? — смутено попита тя.

— Изящна. Изправена. Вирнала лице нагоре, така че богът Слънце да може да го гали — замислено промърмори той сякаш на себе си. След това наклони глава и обходи тялото ѝ с поглед. Сега Дездемона си помисли, че е разбрала какво толкова привличаше жените в погледа на Хари — сякаш целият му свят се въртеше около нея, сякаш я оби... — Виж се само — тихо рече той, а в гласа му имаше едновременно изненада, болка и радост. — Дори великият Ра не може да ти устои. Само виж как гали с горещия си език страните и челото ти — той погали с пръст загорялата от слънцето ѝ кожа — и те белязва със златната си целувка.

Думите му бяха прекалено образни, прекалено прями... и тя прекалено ясно осъзнаваше движението на пръста му по бузата и брадичката си. Никога преди не ѝ бе говорил така. Сърцето ѝ лудо заблъска в гърлото. Полази я тръпка.

Той се усмихна и отдръпна ръка.

— Какви шансове може да има един обикновен смъртен, когато дори боговете са заплени от теб? — прошепна той. — И как един-единствен образ би могъл да предаде неземната ти прелест? Ти си *пейзаж*, пейзаж от неведоми усещания и настроения на фона на изгряващото слънце, което обагря всичко в нова светлина и го кара да блести. Виждаш ли как дългата, грациозна линия на шията ти се спуска към нежните овали на гърдите? — В случай че Хари бе забелязал, че е затаила дъх, той по нищо не даде да се разбере. — Или как хвърлящите им сини сенки възвишения се издигат над равнината на корема ти?

Трябваше да го спре. Беше отишъл прекалено далече. Но гласът му, топъл и напевен, я омайваше като сладко като мед вино.

— Устата ти. — Той спря, а когато насочи поглед към устните ѝ, те внезапно я засърбяха. — Устата ти е сладък извор, който е запечатан за мен и ме кара да жадувам освежаващата сладост на твоите целувки. Кожата ти е като пясъка на пустинята, скрила под златната повърхност топлина и една странна неуловима сила. Когато отвориш дланите си, разперените ти пръсти са изящни като минарета. А тялото ти... то е самият Нил, който по протежение на нежните извивки на гърба, през хълбоците, бавно се влива в пищната делта на ханша ти.

Той замълча и Дездемона можа да го чуе как поема дъх.

— Ти си моят пейзаж, Дездемона — изрече той дрезгаво с глас, пълен с горчиво желание, и Дездемона усети как се олюлява към него. — Моят Египет. Моята гореща, немилостива пустиня и моят хладен, зелен Нил — безкрайно красив, неизмерим и даряващ живот.

Дездемона усети, че се задушава.

Хари сведе поглед и около устните му се заигра странна, полунасмешлива усмивка.

— Никога няма да чуеш нещо подобно от добрия Блейк.

Тя преглътна, неспособна да каже каквото и да било. Сетивата ѝ бяха напълно замаяни от възбуждащите му думи, а пулсът ѝ препускаше... Радостно предчувствие? Страх!

— Така че следващия път, когато някой те сравнява с глупава английска роза, спомни си думите ми!

[1] Скарабей — вид торен бръмбар, почитан в древния Египет като свещено животно. — Б.пр. ↑

По дяволите, по дяволите, по дяволите Хари Бракстън, мислеше си Дездемона. Откакто сутринта си бе тръгнал, думите му не й излизаха от главата, подобно на лайтмотива от някоя мелодия, който постоянно се завръща в съзнанието ти.

... който по протежение на нежните извивки на гърба, през хълбоците, бавно се влива в пищната делта на ханша ти.

Тя си повя с длан. Устните отново я щипеха.

— Госпожице Карлисъл? — Гласът на Блейк Рейвънскрофт почти грубо я върна в реалността.

— Горещо е — обясни тя. — Необичайно горещо за този сезон на годината. Обикновено зимите тук са доста по-прохладни.

— В мислите си бяхте някъде далеч от тук, скъпа — замислено рече Блейк.

Той потупа дланта й, която лежеше на сгъвката на лакътя му и я поведе по една от най-използваните, покрити с чакъл алеи в градините на Езбекия. Дездемона хвърли поглед през рамо и ядосана веднага отново се обърна напред. Горе, на терасата на „Шепърдс“ стоеше дядо й, който ги следеше с грейнал поглед.

Той бе направо възхитен от поканата на Блейк към Дездемона да обядват заедно. Тя също. Защо тогава, по дяволите, постоянно чуваше дълбокия, настойчив глас на Хари?

Ти си моят Египет.

— Попитах кой вятър ви е довял в Египет, госпожице Карлисъл — повтори въпроса си Блейк.

— Родителите ми починаха при железопътна катастрофа, когато бях на петнадесет. И тъй като дядо ми беше единственият ми останал жив роднина, дойдох тук, за да живея при него — отвърна тя.

— Съжалявам.

Блейк спря пред една чугунена пейка под сянката на покрита с прах стара акация и предложи да седнат. След това внимателно се намести, така че да я закрива от разхождащите се наоколо. Той бе

внушителен мъж и представляваше солидна преграда пред любопитните погледи.

— Англия навярно много ви липсва, госпожице Карлисъл? Трябва да е било ужасно за вас да изгубите родителите и родината си. — Той посегна към дланта ѝ и я стисна състрадателно. — Колко ли самотна трябва да сте се чувствала. Това, че не само сте успяла да оцелеете в тази сурова страна, но дори и да разцъфтите, е великолепно доказателство за вашата сърцатост.

— Е, не беше чак толкова лошо — каза тя подразнена.

— Наистина ли? — попита лорд Рейвънскрофт и леко повдигна вежди.

— Разбира се, че родителите ми липсваха, но все пак имах дядо си.

— Това е вярно — любезно отвърна Блейк. — И все пак за едно израснало сред грижи, добре възпитано младо момиче, каквото сте била вие... да бъде изтръгнато с корените, трябва... — Той замълча тактично в очакване на отговор.

Изтръгнато с корените? Къде и кога бе успяла да пусне корени?

— Добре възпитано и израснало сред грижи, но и видяло доста свят — отвърна тя. — Чувствах се много уютно сред колегите на дядо си. Вманиачените египтолози са непоправими скитници. Родителите ми не правеха изключение. Не че и аз съм като тях... — припряно добави тя.

— Но Египет трябва да ви се е сторил доста чужд?

— Тайнствен — поправи го Дездемона и хвърли влюбен поглед около себе си. — Пълен със съкровища и вдъхновение.

— Съкровища? С изключение на бреговете на Нил всичко тук е сухо и неплодородно.

— О, не. Трябва да видите... — Тя замълча внезапно, осъзнала как биха прозвучали думите ѝ в защита на нейната втора родина. Тя се възхищаваше от Англия. Дядо ѝ скоро щеше да живее там — тя също, разбира се. — Онова, което ми липсва от Англия са смарагденозелените цветове, рунтавите планински понита и малките селски къщички наред сурови блатисти местности.

— Ах — разбиращо кимна Блейк. — Значи сте израснала в Шотландия.

— Не, не. Израснала съм в Лондон. Предимно.

Блейк присви очи смутено.

— Моля за извинение, но като споменахте за сурови блата, си помислих...

— Е, всъщност никога не съм била наистина в Шотландия. Само съм чела за онези места. Много съм чела. За суровите блатисти местности, за Хитклийф, за...

— Хитклийф?

— Т-т-това е просто едно име — нервно заекна тя. — Както и да е... Добре помня и Хайд Парк. Беше така чудно зелен.

Блейк се усмихна. Той имаше прави бели зъби, само единият от резците му бе израснал накриво.

— Какво тогава толкова ви привлича в *това* място?

— В Египет? Всичко! — отвърна тя и направи широк жест с ръка. — Приказните минарета, опърлената от слънцето пустиня, влажният мирис на тиня, идващ от Нил. Обичам и багрите — тези на избелелите плата, златистозеленото на речните долини... Обичам дори тукашните звуци — било то свиренето на вятъра в пустинята, цимбалите на дервишите или музиката на уличните продавачи.

— Музика? — сардонично повтори лорд Рейвънскрофт. Той постави ръка на облегалката на пейката и за миг пръстите му докоснаха гърба ѝ. — Е, шумът, който чух, докато обикалях из пазара, трудно може да бъде наречен музика.

— Но в моите уши е! Чуйте само... — Тя наведе глава и се заслуша.

Около тях провлачените викове на търговците и продавачите на вода се смесваха с тропота на магарешки копита по калдъръмените улици, със свистенето на спираци коли и възбудено пискливите гласове на уличните хлапета.

— Може би, ако човек... ъ-ъ... разбира думите — неуверено отвърна лорд Рейвънскрофт.

— О, аз също не разбирам нито дума, но ми допада оркестрацията.

— Ах, мислех, че сте гениален полиглот? — смутено отвърна той.

— В известен смисъл е така — мога да чета на дванадесет езика. За съжаление обаче, не мога да говоря на тях...

— Не разбирам напълно...

— Не всеки е като Хари — търпеливо обясни тя. — Има разлика между това, да преведеш един текст, и това, да разбереш изречената дума. Второто е свързано повече с акцента и бързината, с която говорят хората тук. Така и не се научих на всичко това. За разлика от Хари, който се справя с лекота.

— Това е трик — лаконично отвърна лорд Рейвънскрофт. — Трик, който му дава някои предимства в сделките.

Сега бе неин ред да замълчи слисано.

— Е, не бих нарекла умението на Хари точно трик. Той говори поне шест различни диалекта като местен жител, а едно племе — туарегите — допълни тя и угълчетата на устните ѝ се разтеглиха в болезнена гримаса, — дори го прие за свой почетен член. Хари е особено горд с това, защото туарегите са доста сурови хора.

На лицето на Блейк бе изписано вежливо безразличие, зад което обаче се криеше нещо като огорчение.

— Е, радвам се, че тук е намерил мястото си. Бедният Хари винаги е имал проблеми в това отношение. Мога да си представя колко болезнено е било за него да желае неща, които — и в това е разликата между нас двамата — завинаги са му били отказани. Това доста опорочи отношенията ни.

— Не съм забелязала Хари да... завижда.

„Користен — да. Честлюбив — със сигурност. Но не и завистлив.“

— Може би не познавате братовчед ми толкова добре, колкото си мислите — хладно отвърна той.

„... Устата ти е извор, който ме освежава и все пак е запечатан за мен.“

Тя познаваше Хари... или може би не?

Дездемона се изправи. Определено пропиляваше прекалено много време в мисли за Хари... и в разговори за него. Времето ѝ щеше да бъде по-добре оползотворено, ако се опиташе да узнае нещо повече за загадъчния мъж до себе си. Тя го огледа подробно.

На класическото лице на английския лорд отново бе изписан обичайният непроницаем израз. Масивната челюст подчертаваше характерния му профил. Челото под блестящите черни коси бе бледо като седеф, а мимиките му — диви като тези на някой орел. Той беше

великолепен. Дори ризата му бе безупречно чиста. Малко хора из тези земи успяваха да поддържат една риза така снежнобяла.

— Разкажете ми за дома си в Англия, лорд Рейвънскрофт.

— Моят дом. — Той вдигна ъгловатата си брадичка и заговори вдъхновено. — Имението Даркмуур е най-великолепното място на земята. Това е голям замък от сив камък, който величествено се издига над бруления от ветровете нос Корнуол. Сурова местност, която вечно е забулена в мъгла и кръстосвана от бурни ветрове. Местност, която е истинско предизвикателство.

Това ѝ звучеше по-скоро като празни дрънканици, отколкото като предизвикателство, но Дездемона се въздържа от коментар. Той я погледна. Явно очакваше отговор.

— Обзалагам се, че замъкът се отоплява трудно.

За миг той я зяпна недоумяващо, за да се разсмее след това с гърлен смях. Хрумна ѝ, че това бе първият случай, в който го чуваше да се смее. Смяхът му бе ръждясал, сякаш от прекалено рядката употреба. Някой трябваше да го научи да се смее по-често и по-свободно. Някой като Хари.

— Наистина е така — отвърна той, а веселието му веднага се смени с тон на страхопочитание. — Студено и величествено е там — сурово и строго! Някои биха казали, че Даркмуур е нечовешко място, и няма да са съвсем неправи. Но това е моето наследствено имение и се надявам един ден да встъпя в правото си на негов пазител.

— Защо да не го направите? — объркано попита Дездемона. Нали току-що ѝ бе казал, че имението било негово наследство?

— Ще го направя — тържествено обясни той, сякаш полагаше клетва. — Ако на този свят има справедливост, имението Даркмуур ще бъде мое. И аз ще съм онзи, който ще му върне предишния блясък.

Тъй като през целия си досегашен живот бе живяла под наем и сама никога не бе притежавала дом — какво остава за голямо имение — а също и нищо, което да не може да бъде изложено в някой музей, Дездемона не бе в състояние да разбере онзи плам, с който той бе изрекъл всичко това. Тя се въртеше неспокойно.

— Е, дори и да не успеете да му върнете предишния блясък, поне бихте могъл да се радвате на здравето си и на...

— Даркмуур е всичко, което ми е скъпо на този свят.

— Колко тъжно. — Думите се бяха изплъзнали от устните ѝ, преди да успее да попречи на това.

— Мислите ли? — горчиво попита той. — Е, трябва да призная, че усилията ми да спечеля хорските симпатии не се увенчаха с голям успех. Когато се... — Той замълча. — Достатъчно ли ще бъде да ви кажа, че собствената ми майка прекара целия си живот в преследване на наслади с изключително преходно естество. Бяха времена, когато дори си мислех, че всички жени приличат на нея. Но вие... вие сте друга.

Друга. Как мразеше тази дума. А и просто не отговаряше на истината. Тя беше едно съвсем нормално момиче, което искаше да се наслаждава на невинни забавления, да играе тенис на трева и да копнее по някой влюбен обожател... всичко онова, за което досега само бе чела.

— Но аз не бих искал да ви отегчавам — продължи Блейк. — Позволете ми, обобщавайки, да кажа така: Намирам повече удовлетворение в това да инвестирам страстта си в нещо трайно като имението Даркмуур. Мисля, че там би ви харесало. Всеки, който е съумял да обикне тази страна, без затруднения ще обикне и моя дом.

Тя се насили да се усмихне. Разбира се, че би го обикнала. Та нали винаги бе мечтала само за това — да се върне в Англия. И не звучеше ли всичко ужасно романтично, толкова студено и усамотено? Тя хвърли поглед към улицата и видя животът да пулсира наоколо — облечени в пъстри копринени одежди хора, зрели, благоуханни плодове, блестящи месингови стоки. Накратко — объркваща смесица от цветове и форми под вездесъщото египетско слънце.

Тя гледаше с копнеж необузданата чувственост на живота около себе си и изведнъж осъзна един дребен недостатък на плана да се завърне в Англия — тя обичаше слънцето и топлината, обичаше да носи ефирни дрехи, да пие изстудена лимонада и да тича боса по горещите плочници на ухаещи на чай градини. Но в Англия със сигурност имаше няколко места, където небето винаги е безоблачно.

— Много бих искал да ви покажа Даркмуур — въздъхна Блейк, — и да прочета изписани на невинното ви лице чувствата, които то извиква у вас.

За щастие Дездемона далеч не бе толкова невинна, колкото си въобразяваше той.

— Звучи чудесно! — ентузиазирано извика тя. Тъй като не искаше да се впуска в повече двусмислени забележки, тя се опита да промени темата на разговора. — Как се чувствате при Хари?

— Аз не живея при Хари. Той настоя, че скромният му покрив не бил пригоден да приема гости, така че съм отседнал тук, в „Шепърдс“.

— Хари е прав — отвърна Дездемона. — Той живее в един порутен стар дворец, който прилича повече на лабиринт от сандъци, древни статуи и книги.

— Книги? — Лорд Рейвънскрофт смръщи чело. — За какво са му на Хари книги?

— Защо да няма книги? — попита Дездемона.

— Ако не греша, той трудно би ги използвал по предназначение? — отвърна Блейк със странна нотка на горчиво състрадание.

— За какво говорите?

На лицето му се изписа изненада.

— Значи не знаете нищо?

— Какво трябва да зная?

Той се наведе към нея със сериозно изражение, взе дланта ѝ в своите и я погледна многозначително.

— Мислех, че двамата с Хари сте приятели.

— Такива сме — отвърна тя, сега вече напълно объркана. — Какво искате да кажете?

— Съжалявам, скъпа, но не е моя работа, да ви разказвам това. При следващата ви среща просто го попитайте защо е бил изхвърлен от Оксфорд.

12

Тесните улички на Кайро се извиваха покрай прастари лъкатушещи пътеки, пълзяха под безбройни, хвърлящи причудливи сенки балкони, прилепнали към къщите като лястовичи гнезда, провираха се през тесни тунели, за да изчезнат накрая в задънени улички или понякога отново да излязат на светло и пред погледа да се ширне приказният силует на града с неговата изваяна от светлина и камък архитектура, с минарета, увенчани с чалми от каменни перила, изпъкващи на фона на ослепителното следобедно небе.

Дездемона крачеше из претъпканите с хора улици с демонстративна самоувереност. Ако Дураид се усъмнеше, че се е загубила — което всъщност не бе вярно, защото тя просто не бе съвсем сигурна къде се намират в момента — щеше до изнемога да я измъчва с настояванията си веднага да се върнат в къщи. Макар едва дванадесетгодишен, той притежаваше закрилническия инстинкт на квачка с едно-единствено пиленце.

Дездемона не възнамеряваше да се връща, не и преди да бе открила Йосиф Хасам.

Когато се върна от обяда с лорд Рейвънскрофт, бе намерила бележка от прочутия антиктвар, който ѝ съобщаваше, че имал нещо „интересно“ за нея и я очаквал около два часа.

А сега вече бе два без петнадесет.

Може би Йосиф разполагаше точно с бика, от който имаше нужда тя? Шансът това наистина да е така, бе незначителен — защото в света на антиктварната търговия рядко се случваха подобни съвпадения — но единствената възможност да разбере това, бе да открие магазина на Йосиф.

— Знае ли *сит* къде изобщо се намираме? — с жаловен глас попита Дураид, който вървеше на няколко крачки зад нея.

— Да, *сит* знае къде сме — отвърна Дездемона, без да се обръща. — *Сит* желае просто да се наслади на чудесната атмосфера. Не е ли прекрасно тук?

Дураид роптаеше, но тъй като бе дама, тя просто игнорира това. За да му покаже какво има предвид, тя демонстративно спря и се остави на потока от сетивни впечатления.

„Наистина жалко, че лорд Рейвънскрофт все още не се е научил да цени очарованието на Кайро“ — помисли си Дездемона. Но това рано или късно щеше да стане. Все някога човек просто се влюбваше в този град. Дори Хари, който обикновено се ръководеше единствено от практически съображения, умееше да цени неизчерпаемото богатство от багри, миризми и звуци на Египет.

Мисълта за Хари я накара да забави крачка. Намеците на Блейк не я бяха изненадали особено. Доколкото познаваше Хари, вероятно бе въртял търговия с въпросите от изпитите, вследствие на което е бил изхвърлен.

— *Сит*, може ли вече да се прибираме? — попита Дураид.

Тя ококори очи.

— В никакъв случай. Вече почти стигнахме. — Тя енергично ускори крачка по посока на реката и едва чуто въздъхна от облекчение, когато видя малката табела над магазина на Йосиф Хасам. — Виждаш ли? — каза тя и посочи схлупения, тъмен вход. — Какво ти казах? Кой се е изгубил? Пристигнахме.

— Да, виждам. *Сит* просто има късмет.

Тя игнорира дръзката му забележка и му нареди да чака отвън.

— Имам малко работа вътре.

— *Сит* не бива да влиза сама. Не е редно.

Дураид наистина можеше да вбеси човек.

— Да, да, зная... — Ако направеше грешката да влезе в спор с него, това можеше да ѝ отнеме часове. — Значи... съжалявам.

Преди той да успее да отвърне нещо, тя вече бе бутнала с рамо вратата и сега присви очи, за да привикне с полумрака в хладния магазин. Бе попаднала в дълго и тясно помещение, в единия край на което имаше кръгла, заобиколена от дебели възглавници масичка. Върху нея стояха всевъзможни месингови бокали, наргиле и масивна делва, край която бяха пръснати няколко камъка с неправилна форма. Остракони^[1].

Не беше онова, което очакваше, но ако трябваше да бъде честна, не се бе надявала дори на толкова. Остраконите се продаваха доста

добре сред туристите, които трудно можеха да устоят на чара на миловидните малки картинки, издълбани в шифер или гипс.

— Хей? — извика Дездемона и се провря странично покрай едно затрупано с всевъзможни джунджурии писалище от времето на Лудвиг XIV.

Погледът ѝ попадна на пръснатите върху писалището книжа и неволно спря на едно име: Хари Брактън. Тя протегна врат, за да разчете по-добре написаното на най-горния от листовете. Изражението на лицето ѝ бързо помръкна.

Това очевидно бе сметка. Получателят, някой си господин Хетфийлд, бе заплатил сума, която накара дъха ѝ да спре. Предмет на сделката очевидно бе „папирус от Средната династия със сертификат за автентичност и подробен английски превод“, а като първоначален собственик бе посочен господин Хари Брактън — обстоятелство, което очевидно трябваше да облекчи преминаването на скъпоценността през митницата.

„Подробен превод“ бе доста мек израз, като се имаше пред вид огромната купчина ситно изписани листа, съпровождащи папируса. Дездемона знаеше това най-добре, защото сама бе направила превода и ѝ се полагаха десет процента от продажната цена.

Не ги бе получила. Не бе получила дори пет процента от огромната сума, на която възлизаше сметката.

Хари значи ѝ дължеше пари.

— Ах, здравейте! — Иззад една богато украсена завеса се бе появил набит мъж на средна възраст, който носеше дрехи с европейска кройка и бяла чалма. Той я поздрави сияещ от радост. — Госпожице Карлисъл, толкова се радвам, че дойдохте.

Тя с мъка успя да се усмихне и показа сметката върху писалището.

— Колко е хубаво, че ме поканихте тук, *сит* Хасам. Видях, че сте продал някакъв папирус на господин Хетфийлд, който изглежда е забравил сметката си.

— Ах, да, господин Хетфийлд. — Йосиф изрече името по толкова любвеобилен начин, че Дездемона предположи, че господин Хетфийлд не бе сметнал за необходимо да се пазари дълго за цената. — Той напусна Кайро и аз много бих желал да му изпратя тази сметка — Йосиф сви рамене, — но нямам представа къде мога да го намеря.

— Навярно бих могла да ви бъда от полза? — с подкупваща усмивка предложи тя. — Да я оставя ли на връщане в английското консулство?

— О, това би било ужасно мило от ваша страна, *сит* Карлисъл. Много благодаря!

Без повече обяснения Дездемона взе сметката и я пъкна в джоба си. Доказателството! Нямахше търпение да я размаха под носа на Хари и да поиска остатъка от възнаграждението си.

Йосиф я съпроводи до масата.

— Ще видите, че ще ви предложи само най-добрите, най-подбрани предмети.

— Ще видим — отвърна Дездемона и се опита да си спомни за държанието на Хари при няколкото случая, в които го бе виждала да се пазари. — Дори и да не разполагате с нищо, което ме интересува, направих чудесна разходка. В един толкова прекрасен ден нищо не може да ме разочарова. Дори и подправени антики, но вие никога не бихте направили опит да ми пробутате нещо подобно, права ли съм?

Тя се усмихна.

В очите на Йосиф се появи одобрителен блясък.

— Една жена, която умее да цени пътя също толкова, колкото и целта. Възхитително. Не бихте ли седнала, моля?

Тя благосклонно се отпусна върху една от възглавниците, грижливо оправи полата си и скръсти длани в скута си. Когато преговаряше с някого, Хари даваше вид, че просто иска да запълни няколко свободни часа.

— Лимонада? — Йосиф ѝ предложи една стомна.

Тя промърмори някаква благодарност, отпи от предложената ѝ напитка и с мъка успя да се въздържи да не погледне разпилените под носа ѝ остракони.

— Имам един въпрос... — поде тя.

В този момент откъм вестибюла долетя момчешкият глас на Дурайд.

— Наред ли е всичко, *сит*?

Дездемона се усмихна.

— Телохранителят ми — обясни тя.

— Аха — кимна Йосиф.

— *Сит*? — Сега гласът на Дурайд звучеше още по-енергично.

— Много е предан.

— Разбирам — отвърна Йосиф.

— *Сит?*

— Да! — извика в отговор тя и си спечели един уплашен поглед от страна на домакина си. — Добре съм. Купи си няколко смокини. Дремни малко. Но стой тихо!

— Да, *сит*. Както желаете, *сит*. Но преди това бих искал да ви видя — инатеше се Дураид.

— Боже мой. — Дездемона въздъхна и размаха ръка над главата си. — Тук съм, можеш ли да ме видиш?

— Не.

— Дураид...

— Може ли да вляза, *сит?* — опита Дураид. — По-добре да вляза.

— Не, по дяволите. — Дездемона скочи и размаха ръце. — Виждаш ли? Тук! Доволен ли си най-сетне?

Главата, която се открояваше на светлия фон на улицата, кимна.

— Да, сега ви виждам. Виждам, че сте добре. Това много ме радва.

— Тогава изчезни най-сетне!

— Да, *сит*.

Дездемона осъзна какво въздействие трябва да бе оказала цялата тази сцена върху домакина ѝ и отново се обърна към него:

— Нямахте да престане да досажда, докато не ме види — извинително обясни тя.

— Прислужниците ви сигурно много ви обичат — промърмори Йосиф.

— Истинско мъчение — въздъхна тя.

Йосиф я погледна учудено. Малко хора разбираха, че привързаността би могла да бъде и тежест.

— Да се върнем на въпроса. Защо решихте да предложите тези остракони точно на мен? Някой ви е казал, че ще проявя интерес към тях?

— Да... мастър Хари, разбира се! — изненадано отвърна Йосиф.

Трябваше да се досети. Въпреки това с мъка успя да скрие разочарованието си.

— Значи иска да преведа йероглифите върху тях, преди да ги купи?

— О, не, не. Той просто ми каза, че ако някога ми останат някои неща, от които той...

— ... няма нужда — довърши изречението му тя. — Значи ви е казал, че евентуално бих могла да проявя интерес към онова, което той е *пренебрегнал*?

Йосиф енергично поклати глава.

— Не, нещата съвсем не стоят така, госпожице Карлисъл. Аз търгувам само с най-скъпоценните предмети на древното изкуство. Мастър Хари просто не търгува с толкова малки количества, това е всичко. Той само ми каза, че навярно сте щяла да проявите интерес.

Тя се облегна назад и направи опит да овладее чувствата си. Изглежда, подобно на тръстиката, която се вкопчва в брега на Нил, Хари бе замесен във всички сфери на живота ѝ.

— Аха. А вие? Защо решихте да последвате съвета му?

Йосиф вдигна ръце.

— Настроение. Тъкмо се готвех за сделка с един много богат чужденец и докато разчиствах дома си, открих тези забравени съкровища. Тогава ми хрумна, че може би ще проявите интерес.

Чужденец? Дездемона обмисляше трескаво. Възможно ли бе той да има предвид американеца, онзи... Коул Смит? И дали не ставаше дума за някой бик на Апис?

— А освен това си спомних и случая с птицефермата.

Тя го погледна слисано.

Йосиф ѝ се усмихна.

— Онова, което сте направила за уличните деца в Кайро, не е тайна за никого, госпожице Карлисъл. Всички тук високо ви ценят.

— О, но аз не съм направила почти нищо. Просто купих няколко пуйки...

— ... и земята, на която да бъдат отглеждани. Освен това сте научила децата как да произвеждат скараabei и къде могат да ги продават.

Тя усети как се изчервява от смущение. Изпечените търговци не се изчервяваха. Поне не можеше да си спомни Хари да се е изчервявал някога.

— Не е просто от милосърдие. Аз получавам част от печалбата.

— Но това се разбира от само себе си! Само някой идиот или светец не би постъпил като вас. Светците, колкото и благословени да са те, не са особено желани делови партньори, а идиотите са направо опасни. Но у вас има някаква странна смесица от очарование и практичност — добронамерено рече Йосиф. — Вие сте различна.

Различна. Дездемона се почувства неловко. Не така си бе представляла истинското преговаряне. Ако продължаваше така, Йосиф направо щеше да ѝ подари тези остракони. Не искаше отново да дължи някому нещо — в това отношение Хари бе направил предостатъчно.

Дездемона измънка едно колебливо „хм“ и сведе поглед към лежащите пред нея остракони. Дъхът ѝ секна.

Бяха три — всеки от тях пълен с живот, цветна феерия и хумор, сякаш от създаването им не бяха изминали хиляди години. Единият изобразяваше седящ на една маса леопард, който предлагаше лотосов цвят на малка, навъсена маймуна. На другия се виждаше спяща под папратово листо мишка. Но третият... третият бе просто възхитителен.

На него имаше полузавършена скица на жена, която — съдейки по богато украсения колан и скиптъра — би могла да принадлежи към някое владетелско семейство. Тя държеше дланите си обърнати с вътрешната страна нагоре, а измежду грациозно разперените ѝ пръсти се изнизваха семена, разнасяни след това от невидим бриз по всички посоки на света.

— Не са ли хубави? — с ласкателски глас рече Йосиф.

— Прекрасни са — изтърси Дездемона и в същия миг изпита желание да прехапе езика си. Вече обаче бе прекалено късно.

— Да — каза той. — Всъщност винаги съм искал да ги задържа за себе си.

„Лъжец“ — помисли си наум Дездемона.

— Всъщност, когато влязохте, тъкмо бях решил изобщо да не ги продавам. Но хората сме слаби и... тъй като красотата ви ме заплени и чарът ви ме изкушава да правя глупости, съм готов да се разделя с тях за смешната сума от двадесет лири.

Дездемона повдигна вежди.

— Двадесет лири? — Тя си позволи да хвърли един последен поглед към прекрасното изображение на жена, преди, имитирайки съжаление, да парира. — Ах, жалко. Е, навярно бих могла да изпия с вас още една чаша лимонада, преди да си тръгна...

— Но, госпожице Карлисъл... — възрази той.

Тя се ухили, а след миг и на неговото лице изгря широка усмивка. Пазаренето бе започнало.

Дураид бе събуден от една кацнала на устната му муха. Усилено размахвайки ръце, за да я прогони, той се надигна с мъка от плочника пред вратата на антикварното магазинче, където бе лежал свит на кълбо, протегна се с прозявка и се огледа наоколо. Бе спал по-дълго, отколкото възнамеряваше. Той бързо се промъкна през откренатата врата и влезе в магазинчето на Йосиф Хасам.

Сит Карлисъл удобно се бе настанила сред купчина възглавници и весело бърбеше с домакина си. Дураид въздъхна с облекчение. Ако на *сит* се случеше нещо, Маги щеше да го одере жив.

Той хвърли поглед през рамо и забеляза колко дълги са станали пурпурните сенки върху прашната улица. Искаше му се да напуснат пазара преди здрачаване.

Може би трябваше да обърне внимание на *сит* колко късно е станало.

— ... изобщо не зная как позволих да ми се изплъзне такава съкровище — тъкмо весело довършваше едно свое изречение Йосиф.

— А аз не зная как можах да платя такава нечувана сума за тях.

— Виновно е мекото ми сърце.

— Всичко е заради глупавото ми състрадание.

Двамата се закискаха едновременно.

Дураид смръщи чело.

— Ако нещата продължават така и бедният ми разсъдък не се научи да се налага над сантименталната ми природа, скоро децата ми ще трябва да гладуват.

— Децата ви скоро ще могат да отидат да учат в Париж — отвърна *сит* с тон, в сравнение с който пясъкът в пустинята би изглеждал влажен.

— В Париж човек може да гладува не по-зле отколкото в Кайро.
— Двамата избухнаха в бурен смях.

Сит се свлече по хълбок и изобщо не си направи труда да се изправи отново.

— Нямате ли малко турски мед? — я чу да пита с приглушен глас Дураид.

— Не — отвърна домакинът.

— Нещо... за хрупкане?

— За хрупкане? Струва ми се, че не.

Нещо не бе наред. *Сит* все още лежеше на хълбок.

— Но — гласът на Йосиф Хасам се оживи — все още можем да напълним наргилето... за да скрепим сделката.

Още цяло едно... *наргиле*? Дураид подскочи от ужас.

— Още веднъж? — замислено попита *сит*.

— Както си му е редът.

— Ах, така ли? Е, човек не бива да нарушава обичаите.

Още веднъж двамата избухнаха в гръмък смях. Само Аллах знаеше как може да подейства хашишът на *сит*. В най-добрият случай тя щеше да стане непредвидима. Но ако си втълпеше да създава неприятности... Още в същия миг Дураид изхвърча навън и вече тичаше по улицата. На всяка цена трябваше да открие мастър Хари.

[1] Остракон (гр. чиреп) — чирепи, парчета от глинени съдове, използвани в Древен Египет и Древна Гърция за писане вместо скъпия пергамент. — Б.пр. ↑

13

— Липсваше ми. — Беше го казала. Толкова несигурна Марта не се бе чувствала от десетилетия. Тя вдигна поглед.

Хари я погледна с лъчезарните си, непроницаеми очи и с небрежен, успокоителен жест посегна към дланта ѝ, при което трябваше да се наведе през малката масичка, край която седяха.

— Ти си прекалено добра, Марта.

Той дори и не се опита да си даде вид, че не е разбрал поканата, съдържаща се в признанието ѝ. Това бе едно от нещата, които го правеха толкова привлекателен в нейните очи.

— Наистина ли? — без да се замисли, отвърна Марта. Тя внимаваше да не насилва нещата — от страх, че ако го принудеше да вземе решение, резултатът можеше да не е в нейна полза. — Никой още не ме е упреквал в този грях.

— Добра и очарователна — допълни той. — Не искаш ли чаша шери?

— Много мило от твоя страна — отвърна тя.

Хари се надигна и се отправи към бюфета, където, без да бърза ѝ наля чаша шери.

Марта се запита дали не използва възможността, за да измисли някакъв отговор, и пулсът ѝ се ускори. Завладя я непознато чувство на неувереност. Просто не трябваше да идва. Не биваше да се появява на вратата му неканена и без да го извести предварително. Не и толкова скоро, след като той цяла вечер бе наблюдавал Дездемона Карлисъл по онзи странен и болезнен начин.

Но Хари наистина ѝ бе липсвал. Той бе пламенен и нежен любовник, който се стараеше повече да доставя радост, отколкото да получава. Но повече от физическата връзка — колкото и да ѝ се бе наслаждавала винаги — ѝ липсваше интимността след любовната игра.

— Питието ти.

Той застана пред нея и ѝ подаде чашата. Марта съвсем ясно можеше да види къде се бе порязал по време на бръснене. Тя пое чашата, постави я на масата пред себе си и импулсивно посегна към ръката му. Привлече го към себе си и се примоли:

— Моля те, Хари, седни до мен.

Той изпълни молбата ѝ и взе дланта ѝ в големите си, топли длани.

— Ние сме си нещо като двойка, какво ще кажеш, Хари? — рече тя. След като не получи отговор, продължи: — От колко време сме в Египет, Хари? Аз съм тук вече почти десет години, а ти пристигна малко след смъртта на Нед. Колко прави това? Осем години?

— Не е за вярване.

— Спомни си само за всичко, което сме преживяли заедно. Как винаги сме се присмивали на благоприличието и нормите. Бяхме доста необуздани! — Тя направи опит да се засмее.

— Наистина.

Просто не ставаше. Каквото и да си мислеше той, изглежда изобщо не гледаше на нея като на своя партньорка. Дори и в мислите си. Имаше само още една възможност да го убеди. Тя се наведе към него, така че гърдите ѝ докоснаха ръката му над лакътя. Усети как мускулите му се напрегнаха. Ако успееше да разбуди тялото му... може би след това щеше да постигне същото и със сърцето?

— Хари — прошепна тя, издърпа дланта си и я постави на гърдите му. Сърцето му биеше равномерно. — Беше ни добре заедно, нали, Хари?

— Да. — Гласът му прозвуча тъжно. — Беше ни добре.

Не ѝ харесваше това „беше“. Тя сведе глава и докосна с устни гърлото му.

— Би могло да се повтори. — Тя го наблюдаваше внимателно в очакване зениците му да се разширят, издавайки растящата му възбуда.

— Не се и съмнявам. Просто...

— Мастър Хари!

Нечий задъхан глас накара Хари да подскочи. Марта го погледна въпросително, но не понечи да се отдели от него. В рамката на вратата се бе появило слабо арабско момче, което дишаше шумно и ги гледаше с големите си тъмни очи.

— Какво има, Дураид? — попита Хари по-скоро раздразнен, отколкото загрижено.

— Идвам заради *сит*.

— Какво? — Хари скочи, очевидно напълно забравил за Марта.

— *Сит* е на пазара.

— Е, и?

— Мисля, че има нужда от помощта ви. Тя е...

— Ще ми разкажеш по пътя — прекъсна го Хари.

Без нито дума повече той излетя през вратата, следван от момчето. „Дори не се сбогува“ — помисли си Марта. Значи толкова много го занимаваше мисълта за Дездемона Карлисъл. Проклятие! Сякаш целият му свят се въртеше около нея. Марта взе чашата с шери, вдигна я срещу светлината и се вгледа в нежните отблясъци, които кехлибарената течност хвърляше на светлината на късното следобедно слънце. Хари Бракстън, спасителят. Защо оная идиотка не проявеше интерес към лорд Рейвънскрофт? Марта гневно запокити чашата срещу стената.

Тази непоправима жена бе тръгнала съвсем сама. Йосиф бе неутешим. Докато Хари го затрупваше с въпроси, той не преставаше да се извинява, кършейки ръце.

— Но тя ми каза, че вече е пушила наргиле! — Сълзите бяха на очите му.

— Да, но пълно с тютюн, магаре такова! *Тютюн!*

— Това също беше тютюн. Преди два дена с наргилето бе пушен хашиш, но аз не можех да зная, че от остатъците ще я хване толкова силно! Откъде можех да зная, Хари? Отначало ми се стори, че й е много приятно. Изобщо не се боеше. Ни най-малко.

— Откъде е можела да *знае*, че трябва да се бои. Особено с нещо подобно... — Той не довърши изречението си. Макар да съзнаваше, че Йосиф не е виновен, изпитваше желание да го удуши. — В каква посока пое?

— Не зная! — Йосиф отчаяно вдигна ръце. — Мислех, че телохранителят й е с нея.

— *Телохранител?* — Хари подскочи, а Дураид се сниши.

— Знаете каква е, мастър Хари. Убеден бях, че няма да ме послуша. И си мислех, че ако си е втълпила да извърши нещо опасно... Знаете я каква е!

— Определено. — Хари се опитваше да се отърси от мисълта за всички онези опасности, които можеха да я сполетят в сегашното ѝ състояние. При други обстоятелства здравият ѝ разум вземаше надмощие над импулсивността ѝ, но под влиянието на хашиша навярно всичките ѝ задръжки се бяха изпарили. Само мисълта за това накара кръвта във вените му да кипне. — Дураид, ти тръгваш по посока на реката. Аз ще тръгна на изток, за в случай, че си е наумила да обикаля сама из тази част на града. Но чак толкова лекомислена не може да е — каза той повече на себе си.

— Не се знае — плахо отвърна нещастният Йосиф. — Чувстваше се доста самоуверена. И макар и да се тревожеше за момчето...

— По дяволите!

Хари изхвърча през вратата и се втурна в лабиринта от тесни улички. Ако я беше... Той изруга. Нямаше смисъл да започва с това. Все едно, късмет или нещастие, че бе влюбен в една независима, непредвидима романтичка, едно беше сигурно — той я обичаше. Обичаше Дездемона Карлисъл с цялото си сърце и цялата си душа.

Той тичаше из опустяващите улици, задушаван от въпроси, на които не намираще отговор. Никой не бе виждал млада англичанка и с всяка минута страхът му растеше. Въпреки че Кайро бе доста по-безопасен от повечето големи градове и фактът, че бе европейка и англичанка, можеше да я предпази от повечето опасности, имаше една категория мъже, които бяха достатъчно отчаяни и пропаднали или достатъчно глупави, за да не могат да устоят на изкушението на една толкова лесна плячка.

Хари забави крачка и се опита да задуши надигащата се в гърдите му паника. Може би Дураид я бе открил. Може би в този момент тя вече си бе в къщи и се бореше с обичайното изтощение, настъпващо след употребата на хашиш. Може би имаше главоболие. „Мили боже, нека главоболието да е ужасно.“

Тъкмо се канеше да свие по някаква тясна уличка, когато видя едно малко момченце да си играе само и спря. Детето изглежда бе тук от часове.

— Търся красива, руса, млада англичанка — лаконично рече той на арабски. — Виждал ли си я?

Момчето кимна, без да се поколебае нито за миг.

— Къде? — Сърцето на Хари щеше да се пръсне. Той извади от джоба си един пиастър^[1].

— Да, да! — усърдно закима момчето, без да изпуска монетата от поглед. — Жена със златни коси. Тя плачеше.

— За бога... Къде?

Момчето посочи с палец уличката зад себе си.

— Преди четвърт час. — Хари му подхвърли монетата и понечи да тръгне. — Беше преследвана, *сит*.

Преследвана? Хари се втурна нагоре по стръмната уличка, обзет от смътно предчувствие. Някакъв шепнещ глас, още един ъгъл и...

Шестима мъже стояха сред издължени сенки като чакали, дебнещи около светлината на някой лагерен огън. С търпение на хищници те наблюдаваха някакъв свит на кълбо силует, който клечеше до стената, пред която уличката неочаквано свършваше.

Дизи.

Хари мина между тях, без да обръща внимание на ръмженето им, наведе се и взе Дизи на ръце, като да бе някое малко момиченце. Слепоочията му пулсираха от страх и гняв едновременно.

— Дизи, наред ли е всичко? — настойчиво попита той.

Почака, докато му се стори, че долови нещо като кимване от нейна страна, след което се обърна.

Мъжете го бяха наобиколили. Той не ги поглеждаше, нещо повече, не смееше да ги погледне. Мускулите на брадичката му се свиха, когато се опита да вдигне Дизи още по-високо. Ръцете ѝ бяха обвити около врата му, а лицето ѝ — притиснато към гърлото му. Приличаше на дете, което търси закрила. Той усети по кожата си солената влага на сълзите ѝ. Тогаваше насочи право към мъжете. Горната му устна трепереше, докато се опитваше да гледа право пред себе си от страх, че би могъл да се взриви от гняв и с това още повече да увеличи опасността, в която се намираще Дизи. Усещаше кръгът около него да се стеснява, чувстваше тежестта на свъсените им злобни погледи и едва устояваше на порива да се обърне и заотстъпва.

„Как смеят? — Тази мисъл го накара да кипне. — Как смеят дори да си помислят да ѝ причинят болка?“

Тогава внезапно всичко свърши. По някакъв невидим знак мъжете се отдръпнаха — мълчаливи, навъсени, дебнещи.

Хари понесе Дездемона по уличката, покрай момчето, по още дузина други улици и знаеше, че би могъл да я носи така вечно. Едва малко преди дома ѝ се огледа за някоя пуста странична уличка. Колкото и смешно да ѝ стореше притеснението му, той просто не искаше дядо ѝ да я види в това състояние.

Хари спря с надеждата, че тя ще се овладее, но не можеше да се реши да я свали на земята. Още не. Жадуваше да усеща грациозното ѝ, леко тяло, тъканта на измачканите ѝ дрехи и топлата кожа под тях. Да вдъхва уханието на влажното ѝ чело и да се наслаждава на лекия мирис на тютюн, който носеше дъхът ѝ. Всеки миг с нея бе скъпоценен, дори жизненоважен. Той имаше толкова малко възможности да я докосва — макар да се възползваше от всяка от тях, макар винаги да намираше някакъв претекст да го прави — че сега просто не можеше да я пусне.

— Дизи. Добре ли си? — Гласът му прозвуча дрезгав и чужд дори за самия него.

Тя вдигна глава, а в тъмните ѝ очи имаше някакъв странен блясък.

— Защо се забави толкова много? — проплака тя. — Толкова се уплаших!

Той понечи да се усмихне.

— Няма нужда да се хилиш. *Наистина* много се уплаших. Бях се загубила.

— Изобщо не е трябвало да напускаш магазина.

— Зная — призна тя. По един колкото неповторим, толкова и очарователен начин винаги бе искрена — дори и пред себе си. — Но Дураид бе изчезнал и аз се безпокоях за него, а освен това мислех... мислех... О, Хари!

— Шшт — накара я да замълчи той и потърка устни в копринената ѝ, блестяща коса, докато не усети слаб дъх на хашиш. Когато си спомни за състоянието ѝ, изражението му помръкна. — Прииска ти се малко хашиш, а?

— Хашиш? — попита тя, а тъмните ѝ очи блуждаеха. Сега Хари за пръв път забеляза, че тя очевидно още бе под въздействието на дрогата. — Не съм пушила никакъв хашиш.

— Какво мислиш, че си пушила с Йосиф?

— Тютюн. Поне така каза той.

— Не дрънкай глупости.

— Така да бъде. Признавам, помислих си, че навярно става дума за доста *интересен* тютюн, но се кълна, че никога... е, веднъж... добре де, половин дузина пъти съм пушила тютюн. Откъде тогава бих могла да знам?

— Да бе попитала здравия си разум! — сардонично рече той.

Тя се опита да се освободи от прегръдката му, но Хари не възнамеряваше да я пусне толкова скоро. Всъщност, ако зависеше от него, не би я пуснал никога.

— Не би ли могъл да се държиш малко по-рицарски? — попита тя с обиден глас и след един не особено енергичен опит да се освободи отново се настани удобно в обятията му.

— Аз *не* съм рицар — глухо каза Хари.

Отново все същата стена, която винаги ги бе разделяла — любовта на Дизи към принцовете от приказките. Не *кой да е* приказен принц. Трябваше да е някой *английски принц*, а историята да завърши с едно *английско* „честити до края на дните си“. А това бе роля, която той нито можеше, нито желаше да изпълнява. — Аз съм безскрупулен, недодялан и неблагонадежден.

— Няма нужда да ми го напомняш. — Тя се изви в ръцете му и го погледна обвинително. — Дължиш ми пари.

— Ах, наистина ли?

— Да. Трябвало е да ми ги дадеш.

Той я залюля на ръце.

— Когато една жена настоява за възнаграждение, по правило това е заради някаква услуга или удоволствие, което е доставила някому. Понякога и двете заедно. А аз не мога да си спомня да съм получавам от теб нито едното, нито другото. Но навярно ти ще ми помогнеш...

— Ха! — възкликна тя, игнорирайки ироничната нотка в гласа му. — Напротив, *напротив!*

— Така ли? Странно, че не мога да си спомня нищо подобно.

Тя изглежда не забелязваше, че той така я бе притиснал към себе си, сякаш от това зависеше животът му. Трябваше да продължи да й

отвлича вниманието, за да открадне още няколко минутки от тази опиваща близост.

— Точно така. Дължиш ми пари за всички онези преводи и експертизи, които съм направила за теб.

— Но аз вече съм ти ги заплатил.

— Да, но твърде недостатъчно.

— Какво целиш? — развеселен попита той. — Винаги съм ти плащал толкова, колкото си ми искала.

— Ти си ме използвал. Не знаех, че съм можела да поискам повече. — Той все повече губеше интерес към разговора, разсейван от начина, по който Дездемона несъзнателно си играеше с яката на ризата му. Пръстите ѝ, които при това небрежно докосваха кожата му, го възбуждаха почти непоносимо.

— Трябва да ми обясниш по-подробно, защото схващам бавно. — Внезапно почувства, че му е дошло до гуша да се преструва на приветливия и безскрупулен мошеник, който тя искаше да вижда в него. Той имаше нужда от нещо повече.

Тъглчетата на устните ѝ невярващо увиснаха надолу. Тя бе грациозна и гъвкава като свещена котка и Хари изпита желание да я погали, но не можеше. Можеше единствено да затаява дъх всеки път, когато тя притиснеше гърдите си към неговите, всеки път, когато дъхът ѝ погалеше устните му. Тя се изви и успя да бръкне в джоба на полата си, приближавайки се по този начин до една част от тялото му, която и без това бе в бойна готовност. Когато намери онова, което търсеше и отново извади ръка, от устните на Хари се отрони едва доловима въздишка на облекчение.

Господи, тя дори и не подозираше какво правеше с него. Никога не бе подозирала.

— Ето! — триумфиращо извика тя и размаха под носа му някакъв измачкан лист хартия.

— Какво „ето“?

Тя разгърна листа и го тикна още по-близо.

— Прочети това, негоднико!

Хари няма зяпна листа. С удоволствие би се лишил от някоя част на тялото си, само и само да можеше да последва подканата ѝ. Но не можеше.

Той не можеше да чете.

[1] Пиастър — сребърна монета. — Б.пр. ↑

— Е, и? — Хари смачка листа хартия и го захвърли настрани. — Колко според теб ти дължа? — Трябва да бе чула как биеше сърцето му току до ухото ѝ.

— Каза, че ще ми даваш десет процента от всички приходи. А този папирус от Средната династия е бил продаден за сто и шест лири.

— Аха — Той си отдъхна. Сега поне знаеше за какво става дума. — Чуй ме, Дизи. Възможно е Йосиф да е успял да изкопчи от някой идиот сто и шест лири, но на *мен* той плати само четиридесет, а аз добре си спомням, че тогава лично тикнах в ръката ти една петфунтова банкнота.

Думите му я накараха да посърне. Тя го погледна изненадано.

— О! — След една дълга пауза добави: — Съжалявам. Не трябваше да те обвинявам. — Тя зарови лице на рамото му.

— Простено да ти е. — Хари леко потърка с брадичка сведената ѝ глава. Косата ѝ бе мека като най-фина коприна. А неговата тайна засега си оставаше тайна.

Слепота за букви.

Добре помнеше първия път, когато чу тази диагноза, и лекаря, който я бе изрекъл. Не че имаше някакво значение — както лекарят, така и диагнозата. Но както и да се наричаше, неспособността му да чете бе белязала целия му живот и не само бе определила начина, по който гледаха на него другите, но и начина, по който се възприемаше сам той. Тя бе направила от него това, което бе.

Докато не пристигна в Египет.

Тук бе открил място, където не трябваше да зависи от написаната дума, която един ден можеше да бъде смислена, а на следващия да се превърне в неразбираема поредица от букви. Тук *той* определяше как да гледат на него другите.

Това невинаги му се бе удавало безпроблемно. Бе използвал много от вродените си заложби и се бе опирал най-вече на по-грубите си способности, но какво друго оставаше на човек, който не умееше да

чете. Бе настройвал конкурентите си един срещу друг и бе използвал хитростта, а когато това не помагаше — и юмруците си, за да постигне онова, което желаше. И в крайна сметка резултатът бе в негова полза.

Беше си извоювал подобаващ респект сред тукашните учени — нещо, което навремето му се бе струвало непостижимо. Най-накрая бе открил начин да се отърве от всичкото онова знание и идеи, които не можеше да предаде на хартията. Да превръща невъзможното във възможно бе станала негова постоянна потребност.

Твърде рано и по изключително болезнен начин бе разбрал, че някои неща са недостижими за него. Че независимо от това, колко силно ги желаше и какво бе готов да пожертва, имаше неща, които завинаги му бяха отказани. Беше се опитал да преодолее недъга си със силата на своята воля. Беше се заклел, че — каквото и да му струва — ще се научи да чете.

Но колкото и да се бе потил, беснял, молил небето и призовавал дявола, нищо не помагаше — той все не успяваше да се научи да чете и това никога нямаше да му се удаде. Но всяко от тези поражения неизменно го учеше, че единственото възнаграждение за онзи, който се вкопчава в непостижими блянове, е болката.

Този урок бе формирал цялостното му възприятие за света. Също и отношението му към Дизи. Той се бе отказал от нея, без някога да ѝ разкрие тайната си.

Каква полза от това? Мястото на Дизи бе в Англия. А той нямаше да се върне в Англия. Той не *можеше* отново да се превърне в слабоумния роднина на Рейвънскрофтови, в жертвата на загрижените си родители и на омразата към самия себе си. А за сина на университетски преподаватели, за студента с най-високи оценки от устни изпити, които някога са били поставяни в Оксфорд... за човека, който не можеше да чете, нямаше друга възможност.

Не, не можеше да се върне в Англия. Но Дизи щеше да го стори. Това бе нейната мечта и тази мечта не бе неосъществима. Без съмнение един ден щеше да лапне по някое младо, облечено в туид^[1] момче или по някой като Блейк. Устните му се изкривиха в гримаса и той още по-силно я притисна към гърдите си. Независимо от онова, в което се опитваше да убеди сам себе си, той все още не се бе отказал от Дизи.

Сърцето му се надяваше, макар и съвсем ясно да чувстваше опасността от самоизмама. Любовта му отказваше да умре, независимо от доводите на разума и житейския опит и независимо от решимостта на Дездемона „да се върне у дома“.

По дяволите, родината не бе някой остров или селско имение, нито пък което и да било друго място. Родината бе *тя*. И тя искаше да си отиде. Как, за бога, можеше да допусне това? Но и как можеше да я накара да остане? При мисълта за онова, което би се случило, ако тя узнаеше за неговия... недъг, го обземаше паника. Както обикновено му хрумнаха хиляди възможности и всички те бяха непоносими.

Ако превърнеше недъга му в един вид романтична съпротива... Ако започнеше да го съжалява... Ако великодушно се пожертваше като един вид обезщетение за причинената му несправедливост...

О, боже. Как се живееше с такова бреме?

— Днес обядвах с братовчед ти — чу я да казва той.

Пръстите ѝ отново си играеха с яката на ризата му.

— Какво казваш? — попита той и с благодарност се възползва от възможността да сменят темата.

— Днес двамата с лорд Рейвънскрофт обядвахме заедно. И с дядо, разбира се. Разговорът беше изключително интересен.

Пръстите ѝ не изпускаха яката на ризата му.

— Понякога от Блейк направо блика мъдрост. — Хари си пое дълбоко дъх. На всяка цена трябваше да узнае какво ѝ бе разказал Блейк. — Дизи, той...

— Наистина намирам, че си бил доста ужасен.

Дали тя бе забелязала треперенето на ръцете му?

— А, така ли?

— Когато е пристигнал тук, той наистина е мислил, че едва свързваш двата края. Защо си оставил семейството си да мисли, че едва успяваш да си осигуриш най-необходимото? Защо не си им писал за състоянието, което си натрупал?

— Моето семейство? Татко и мама Бракстън и всички малки Бракстънчета се оправят доста добре, можеш да ми вярваш.

— Говоря за Рейвънскрофтови. Как си могъл, Хари? — В гласа ѝ звучеше болезнено разочарование. — Как си могъл да оставиш Рейвънскрофтови да се трепят, докато ти се наслаждаваш на живота.

— Да се трепят? Виж ти, виж ти, хубави ти ги е наговорил добрият стар Блейк — промърмори Хари. — Сега ме чуй, Дизи. Макар в това състояние да ти е изключително трудно да обърнеш внимание на онова, което ще ти кажа, поне се опитай.

Тя мигаше насреща му.

— Семейството на Блейк притежава огромна купчина камъни...

— Имението Даркмуур — гневно се намеси тя.

— Точно така, имението Даркмуур. Огромно, разпадащо се подобие на къща, което доизживява дните си върху няколко забравени от бога скали в Англия. Бог знае защо всяко следващо поколение Рейвънскрофтови така отчаяно се вкопчава в него, сякаш то е Светия Граал. Предполагам, че това е нещо като умопомрачение.

Тя кимна с мъдростта на пианите.

— Блейк, баща му и дядо му... дядо ни вложиха всичките си пари в безумни начинания, които трябваше да осигурят средства за поддръжката на Даркмуур. Което, разбира се, никога не стана. Рейвънскрофт не успяват да намерят парите, необходими поне за забавяне на напредваща разруха.

— Добре, имението Даркмуур е поглъщащо огромни средства чудовище. Накъде биеш?

Хари се ухили. Как бе възможно някой така заслепен по отношение на Англия същевременно да бъде толкова прозорлив и прагматичен във всичко останало?

— Бия натам, че не разбирам защо трябва да плащам сметки за ремонти, които никога няма да имат край.

— Но това е доста подло от твоя страна, Хари.

— Не е. Признай, че на мое място би постъпила по същия начин. Защо например да давам пари за засаждането на лабиринт от тисови ели?

Дездемона се намръщи. Погледът ѝ безцелно се плъзна по ризата му.

— Може би си прав — рече тя и се заигра с едно от копчетата на ризата му.

Отново същата искреност, онази неподкупна яснота на погледа и усет за практичното. Качества, които тя упорито се опитваше да отрича и които бяха много по-привлекателни от блудкавата сантименталност.

— Въпреки това не е трябвало да позволяваш на лорд Рейвънскрофт да си мисли толкова лоши неща за теб. И слепец ще види, че не можете да се понасяте. И аз подозирам, че това не е свързано само с пари.

— Плюя на това, какво мисли Блейк за мен.

Дездемона щеше да го убеди в обратното. Всичко бе изписано на лицето ѝ — решително издадената напред челюст, стиснатите в сериозна гримаса устни. А през цялото това време тя невъзмутимо продължаваше да изследва тялото му.

Постепенно Хари осъзна, че ръцете ѝ живеят собствен живот. Стана толкова неочаквано, толкова изненадващо, че в първия момент той не го бе забелязал — те го галеха. Бегли докосвания, които гъделичкаха кожата му като слънчеви лъчи. И най-удивителното бе, че и сама тя изобщо не забелязваше — Хари бе готов да заложи цялото си състояние за това!

Забелязала раната на врата му, тя се намръщи и замислено прокара палец по белега, сякаш искаше да го заличи.

— Лорд Рейвънскрофт те смята за мошеник — с унесен глас каза тя, все още взирайки се във врата му, когато най-горното копче се разкопча и откри част от гърдите му.

— Хм — едва успя да каже Хари.

Тя отметна падащите по слепоочията му кичури коса.

— Това, разбира се, е вярно, но не в смисъла, който влага в тази дума той.

— Хм.

— Навярно би могъл да опиташ да се помириш с него.

Тя изглежда бе напълно унесена. Сякаш не съзнаваше къде свършваше тялото ѝ и започваше неговото. Докосваше го с онази интимност и небрежност, с която навярно докосваше собственото си тяло — съкрушаващо небрежно.

Дишането му се учести и той отвори уста, за да си поеме дъх още веднъж, преди изцяло да се предаде на усещането от доброволните ѝ докосвания. Пръстите ѝ нежно започнаха да галят косите на тила му и Хари замръзна неподвижно. Нито желаше, нито бе в състояние да предприеме нещо, за да ѝ напомни, че са две различни същества и че тялото му всъщност не бе продължение на нейното. Той съзнаваше, че за състоянието ѝ е виновен хашишът, но не

можеше да се лиши толкова скоро от докосванията ѝ. Чувствата ѝ бяха лабилни, мислите — несвързани и той знаеше, че в замъгления ѝ поглед не трябва да търси искреност. Въпреки това, някои реакции на телата им доказваха, че между тях съществува някаква несъмнена магнетична сила.

— Би трябвало да отидеш на фризьор — унесено разсъждаваше тя.

— Вярно.

— Лорд Рейвънскрофт има много хубави дълги коси, не намираш ли? — Тя въздъхна и леко издаде устни напред. — Има прекрасни коси.

— Да, чудесни са.

— Много тъмни. Като... като... — Тя търсеше подходящата дума.

— Нека отгатна. Като перата на гарван? — предложи той.

Дездемона не изглеждаше особено въодушевена, но очевидно не ѝ хрумваше по-добра идея.

— Да. Твоите са... Никога не съм можела да кажа съвсем точно какъв е този цвят. — Говореше напълно сериозно. Неспособността да опише цвета на косите му действително я измъчваше. — Сушен тютюн, може би? Или печен бадем? Цветът на сенките в пустинята? По-скоро бронзов, отколкото златен, но нито толкова студен, нито толкова метален. По-скоро като цвета на топлия пясък по здрач. Но мек, именно мек. — По изражението ѝ личеше, че все още не е доволна. — Знаеш кой цвят имам предвид, нали?

— Да, зная.

Тя кимна и изпусна още една въздишка.

— В раменете е по-широк от теб.

„По дяволите Блейк“ — помисли си Хари. Пръстите ѝ странстваха по гърдите му, сякаш искаха да ги проучат сантиметър по сантиметър. Той се почувства като залят с течен огън и всяка мисъл за Блейк се изпари.

— Наистина ли? — Вече едва чуваше собствения си глас.

— Много по-широк. Но не толкова висок. — Тя замълча и сбърчи чело. Опипа с ръка гърдите му, за да изпита твърдостта им. — Бих искала да зная дали и неговите са толкова твърди.

Почти в същия миг почувства напрежение в слабините си и си даде сметка, че искрено се надяваше тя да не забележи, колко твърд бе станал...

— С теб човек няма никакъв шанс. — Гласът ѝ звучеше жално.

— Съжалявам.

— Аз също — прошепна тя. — Защо винаги си толкова твърд? Прекалено твърд.

Той вече не се и опитваше да я разбере. За него тя винаги бе представлявала нерешима загадка. Преди три години бе дошла в дома му с намерението да го прелъсти. Отначало той се бе смутил, след това се бе възбудил, докато накрая не кипна от гняв, осъзнавайки, че тя бе дошла да се отдаде на своя приказан герой. Герой, който със сребристосивия си жребец щеше да я отведе право в Англия. Със сър Робърт в добавка.

Тогава не бе реагирал по възможно най-подходящия начин. Низките му инстинкти му казваха да се възползва от наивното ѝ увлечение, но в крайна сметка бе устоял на изкушението, колкото и голямо да бе то.

Ужасно глупаво от негова страна, че не му бе хрумнало някое елегантно, тактично извинение, с което да я отпрати по възможно най-бързия начин. Вместо това бе направил единственото нещо, хрумнало му в онова напрегнато състояние — беше се разсмял.

Тогава не бе схванал, че с този смях определено бе постигнал едно — бе успял да отстрани най-големия си съперник. А това бе самият той. Бе държал Дизи да го види такъв, какъвто бе в действителност, по-точно, да види от тази действителност толкова, колкото той бе готов да ѝ покаже.

До този момент. Докато на сцената не се появи Блейк.

Преди не бе забелязал, че тя го смята за напълно изгубен, значи за по-лош, отколкото всъщност беше. Смешно, че опитът му да разруши романтичната ѝ представа бе затвърдил в нея една друга, също толкова нереалистична.

Всичко това обаче бе прекалено абсурдно и болезнено, за да успее той да му се присмее — дори и сега, когато тя бе толкова достижима. Устните ѝ бяха близо, а очите — сънени и блуждаещи. От минута на минута на Хари му бе все по-трудно да остане верен на решението си и да не се възползва от ситуацията...

— Лорд Рейвънскрофт има хубави устни...

... особено сега, когато чувстваше непреодолимо желание да притисне устни към нейните и да ѝ попречи да изрича проклетото име на Блейк.

— Но не чак толкова, колкото твоите. Ти имаш най-прекрасните устни на света, Хари — въздъхна тя. — Устните ти изглеждат така, сякаш с тях би могъл да усетиш и най-дребната песъчинка. — Тя ги докосна и Хари затвори очи, за да може по-добре да се наслади на усещането.

Пръстите ѝ погъделичкаха горната му устна.

— Мисля, че причината за това е в тази извивка на горната ти устна — замислено рече тя. — Или може би защото долната е толкова силна и все пак екстравагантна — добави тя и проследи с пръст долната му устна.

Тя накара устните му да се разтворят и нежно погали влажната им вътрешна страна. По гърба му полази тръпка. Дездемона пое безшумно дъх и отново го погали. Зениците ѝ се бяха слели с тъмните ириса.

— Понякога, когато гледам устните ти — с унесен глас му довери тя — ме засърбяват зърната на гърдите... но отвътре, където не мога да ги почеша. Усещането е почти болезнено. Мисля за устните ти и се питам дали...

— За бога, Дизи, престани! — Ръцете му неволно се напрегнаха, а сетивата му бяха замаяни от нежния, прелестен, неповторим дъх на пробуждащо се женско желание.

Дездемона отпусна ръка и сбърчи чело.

— Ти също си говорил за гърдите ми — с обвинителен тон каза тя. — Защо аз да не мога?

— Не съм... — Той замълча. Напротив, беше. Но без в същото време да си играе с тялото ѝ, да опипва устните ѝ, макар мислено да бе проучил с ръка, с устни и език всяко сантиметърче от тялото ѝ.

— Напротив, напротив! А щом ти можеш, значи мога и аз.

Хари постоянно си повтаряше, че тя все още е под въздействието на наркотика и не е отговорна за действията си.

С известно усилие успя да изтегли ръка изпод сгъвката на коленете ѝ и внимателно да я остави да стъпи на земята. Дездемона обви ръце около врата му и той почувства как гърдите ѝ бавно се

плъзнаха надолу по неговите и да види... блясъка в очите ѝ? Или просто бяха замъглени? По дяволите, не би могъл да каже.

— Никога ли не си се питал какво би било да спим заедно? — Гласът ѝ бе странно унесен, не като тялото ѝ. През ризата си той можеше да усети зърната на гърдите ѝ — твърди като перли.

Не бе в състояние да отговори, защото едва си поемаше дъх.

— Е, какво има? — Тя подигравателно наклони глава на една страна. — Защо не ми отговаряш?

— Искаш да ти отговоря с „да“ или „не“ или това е въпрос за съчинение?

Тя не обръщаше внимание на думите му, а се взираше в очите му.

— Гледаш всяка жена по същия начин, права ли съм? — тъжно попита тя. — Не можеш иначе, или?

— Небеса... — Не издържаше повече.

Той бе на косъм да се отърси от задръжките си и да стане безогледен. Просто не успяваше да откъсне поглед от лъчезарните ѝ очи. А когато тя му се усмихна доверчиво и недоумяващо, той предприе последен опит да я изтръгне от обзелия я безпамятен унес и да ѝ попречи да го прельсти — колкото и несъзнателно да го правеше тя.

— Дизи, ако желаеш да установиш докъде можеш да стигнеш в опитите си да ме дразниш, предлагам да влезем вътре. *И то веднага*. За мен ще бъде удоволствие да ти покажа. — Гласът му прозвуча напрегнат и много по-груб, отколкото бе възнамерявал.

Думите му ѝ подействаха като студен душ. Безцелно блуждаещият ѝ поглед се избистри, а меките ѝ устни се изкривиха в гримаса.

— Да те дразня? — повтори тя.

— Да, „дразня“ в смисъл на „възбуждам, без да задоволя“.

Тя опря длани на гърдите му и го отблъсна.

— Аз да дразня *теб*? — попита тя. — Ти беше онзи, който дрънкаше за някакви си пустини и реки и че съм била твоят „пейзаж“. Питам се как ли наричаш останалите си жени — твой континент, твое полукуълбо.

Хари не можа да не се засмее. Значи тя не бе останала толкова безразлична към думите му, колкото се опитваше да изглежда. А Дездемона имаше всичко, което той би желал да притежава любимата

му — интелигентност и умения, остроумие, великодушие... и добър десен прав.

Тя заби юмрук в гърдите му.

— Ти си най-подлият, жалък и неромантичен... Защо не можеш поне малко...

Доброто му настроение се изпари.

— Поне малко какво?

— Да... Да... — Тя се поколеба да изрече онова, което мислеше.

— Да бъда като Блейк? — с леден глас довърши изречението ѝ той.

Ръцете му бяха напрегнати. Как пък не. Нямаше да отстъпи Дездемона нито на Блейк, нито на който и да било друг.

— Точно така, като лорд Рейвънскрофт — с радост поде предположението му тя. — Той би се държал като джентълмен и не би наговорил такива неща на една дама.

Господи, как мразеше начина, по който тя изричаше името на Блейк. Сякаш обявяваше коронацията на някой нов крал.

— Не — глухо отвърна той. — Нямаше да го направи. Щеше да ти каже, че е застрашен от опасността да „изгуби ума си“ по неотразимата ти красота на дива роза, а след това мъжествено щеше да се запъти към най-близкия бордей, за да направи с някое от момичетата онова, което би искал да направи с теб. Е, аз няма да избягам, Дизи.

Хари съзнаваше, че гневът му е предизвикан от разочарование. Разочарование и ревност. Те го изгаряха, а решимостта му никога да не иска нещо, което не би могъл да има, се разколебаваше. Оставаше само една простичка истина — той обичаше Дизи.

Любимата му стисна зъби и размаха юмрук срещу него, при което едва не политна и не падна в обятията му. Изглежда бе неспособна сама да направи няколкото крачки до входната врата.

Той я вдигна и метна на рамо, така че сега главата ѝ висеше надолу.

— Пусни ме да сляза — настоя тя. — *Мразя* да бъда разнасяна като чувал с картофи!

— Тогава нямаш късмет — невъзмутимо отвърна Хари.

Дездемона гневно заудря гърба му с юмруци. Хари не се впечатли особено и енергично пое по пустата улица, водеща към дома

й. След това мълчаливо я свали долу и потропа на вратата. Облегната на стената, Дездемона бавно се свлече, но Хари успя да я улови и тя отново потъна в прегръдката му, като през цялото време втренчено се взираше в него.

— Какво искаш от мен, Хари? — прошепна тя, вирна брадичка към него и го погледна с проклетото си невинно изражение.

— Дизи... — Повече не успя да каже.

Устните му се притиснаха към нейните в трескава целувка. Тя бе отворила уста и той не можа да устои на изкушението да пъхне език в нея, в отговор на което долови блажената ѝ въздишка. По-сладко нещо ушите му не бяха чували.

Хари пристъпи към нея, взе лицето ѝ в шепите си и...

... дочу трополенето на някаква кола по улицата. Той спря задъхан, а здравият му разум бавно взе връх. Това не можеше да е истина — за малко щеше да вземе Дизи направо на улицата, пред очите на цяло Кайро, така, сякаш бе някой похотлив войник, а тя — някоя повлекана.

При това тя все още бе под въздействие на наркотика.

Той отново я подпря на стената на къщата.

Очите ѝ бяха тъмни, а устните — сочни и примамливи. Той изпита непреодолимо желание отново да вкуси от опиващата им сладост.

— Моля те — прошепна тя, — не спирай.

— Аллах, мили боже. — Той зарови треперещите си пръсти в косата ѝ.

— Моля те.

Той се наведе, но долетелият зад вратата шум от вдигащо се резе го накара да спре.

— Не мога.

Тя поклати глава.

— Не, не бива. Никога повече!

[1] Туид (англ. tweed) — влакнест вълнен или полувълнен плат, от който се изработват спортни облекла. — Б.пр. ↑

— Будна ли сте вече?

Дочула гласа на Маги, Дездемона се обърна на друга страна и зарови лице във възглавницата. Чувстваше се ужасно слаба, главата ѝ бе замаяна и я измъчваше неопределено чувство за срам.

— Виждам, че многоуважаемата *сит* наистина вече е будна.

— Не, не е.

— Напротив — дръзко отвърна Маги. — Будна е. Мога да позная по стоновете ѝ. Звучат доста по-различно от онези, които издаваше, докато все още спеше. Макар, че „сън“ не е най-подходящата дума. „Безсъзнание“ би подходжала повече.

Дездемона обърна глава към нея. Останалата част от тялото ѝ отказваше да ѝ се подчини.

— Наистина не се чувствам много добре, Маги.

— Ах, наистина ли? — прошепна Маги. — Много ми е неприятно да го чуя. И съм сигурна, че страданието ти далеч надвишава онова на някои други хора, научили от Дурайд, че си се мотала из пазара и си пушила хашиш. — Дездемона простена. — Или че си била спипана от търговци на роби. — Дездемона стисна очи. — Или че си се напила с ферментирало козе мляко. — Маги замълча в очакване.

— Имах тежка седмица.

— Как си могла да го направиш? — остро попита Маги.

Този път Дездемона успя да се обърне на другата страна. Маги стоеше заплашително над нея с ръце на кръста и блестящи очи. Макар фактът, че лежеше по гръб, да я поставяше в доста неизгодна позиция, Дездемона така и не успя да седне в леглото.

— Не знаех, че е хашиш.

— Хм! Ти не си глупава, Дездемона. Трябва да ти е ясно, че не е било просто малко *шийша*.

Шийша. Тютюн. Хари също бе споменал тази дума... или? Но Йосиф я бе уверил... Йосиф! Къде бяха остраконите? При тази мисъл

тя подскочи и веднага бе наказана с пронизваща болка в слепоочията.

— Ох! Маги, къде са остраконите?

Маги я натисна обратно във възглавниците, нетърпеливо цъкайки с език.

— Нищо им няма. Хари ги донесе и ги даде на сър Робърт. Дядо ти много се зарадва, Дездемона.

Проклятие. Не вървеше просто да помоли дядо си да ѝ ги върне. Трябваше да се раздели с мисълта за очакваната печалба от пет фунта.

„Много благодаря, Хари!“ — гневно си помисли тя. Понякога ѝ минаваше през ума, че той правеше всичко възможно да саботира плановете ѝ да се завърне в Англия. Дездемона тръсна глава.

Целият предишен ден бе неразличима смесица от образи, гласове и усещания, най-смущаващите от които бяха свързани с Хари. Помнеше някаква целувка. Или това бе спомен отпреди три години? Възможно ли бе въздействието на хашиша да е било толкова силно, че така живо да бе съживил миналото?

Трябва да бе *онази* целувка — разочарованието бе същото, същото бе и чувството, че е изоставена. Нима всичко не бе свършило по същия начин както и преди три години? Господи, в главата ѝ бе такава бъркотия!

— Не мога да бъда наблизко винаги, когато се забъркаш в някоя глупост — отново дочу гласа на Маги.

— Съжалявам. Няма да се повтори повече.

— Добре би било. Хашишът е за глупаците — страстно извика Маги. — В сарая имаше доста жени, които пушеха хашиш и опиум. Правеха го, за да избягат от скуката и поне в бляновете си да попаднат там, където в действителност никога нямаше да бъдат. Бедни създания, чиято единствена истина бе фантазията.

— Не се безпокой, Маги. — Говореше сериозно. Никога повече нямаше да докосне наргиле. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала с толкова притъпени сетива, трудноподвижна и... глупава. Защото, ако онова, за което смътно си спомняше, бе истина поне отчасти, тя се бе държала наистина глупаво.

— Трябва да ми обещаеш нещо...

— За бога, да, Маги, обещавам. Двамата с Хари трябва да сте се наговорили. Нищо чудно, че делата му вървят толкова успешно. Той тормози клиентите си дотогава, докато не отстъпят.

— Радвам се, че мастър Хари те е смъмрил — въздъхна Маги. — Не се опитвам да ти бъда опекун, просто бих искала да зная, че си в безопасност.

Устните на Маги се разтегнаха в болезнена гримаса и Дездемона изведнъж осъзна колко неблагодарна се бе показала. Тя посегна към дланта на Маги и я стисна. Маги бе за нея почти като майка, каквато никога не бе имала.

— Зная това, Маги. Не се безпокой. Нямам намерение отново да пуша хашиш.

— Много добре — доволно рече Маги.

Едва бе получила отговора, който искаше да чуе, и угриженото изражение вече бе изчезнало от лицето ѝ. Тя издърпа дланта си и делово се зае да шета около леглото.

— Дездемона? — долетя гласът на сър Робърт от другата страна на вратата.

Дездемона хвърли умоляващ поглед към икономката. Ако дядо ѝ дочуеше нещо...

— Той не знае нищо — прошепна Маги.

Дездемона въздъхна с облекчение. Ако научеше нещо за вчерашното ѝ приключение, не само щеше да претърси цяла Европа за някой забравен роднина, при когото може да я изпрати, но и щеше да бъде сломен.

— Да. Влез, дядо! — отвърна тя и успя да седне в леглото, докато сър Робърт влизаше в стаята.

— Дездемона... — поде той, преди да спре до леглото и да я погледне съчувствено. — Не ти ли е добре, скъпа? Изглеждаш малко болнава.

— Главоболие — отвърна тя. — Канеше се да кажеш нещо?

— Ах, да, вярно. Представи си, Дездемона, мисля, че открих един бик. В Ел Миня.

— Наистина ли? — Тя скочи, игнорирайки бученето в главата си.

— Да... и аз съм първият в Кайро, който знае за това. Трябва да замина колкото е възможно по-бързо, преди ужасният Честъртън да е научил.

— Разбира се, че трябва.

Дядо ѝ я дари с доволна усмивка. След това изражението на лицето му помръкна.

— Сигурно съзнаваш, че това означава, че няма да мога да те съпровожда на вечерята у онзи турчин в петък вечер.

— Но това е секретарят на хедифа^[1]. — Когато сър Робърт я погледна недоумяващо, тя добави. — Хедифът е човекът, който управлява тази страна.

— Както и да е — отвърна дядо й. — Боя се, че няма да съм подходяща компания за теб и младия лорд Рейвънскрофт. Но дори и да не беше така, аз просто нямам право да пропусна подобен шанс. Толкова бих искал да те видя в някоя прилична лондонска къщичка.

— Лондонска къщичка? — Дездемона повдигна вежди. — Ако успеем да продадем някой бик, най-напред ще изплатим дълговете ти, а след това ще те изпратим за Англия заедно с колекцията ти.

— О, да, би било хубаво. Но не колкото да те видя в собствената ти градинка, наобиколена от шпаньоли и кърмачета с розови личица.

— Да. — Мили боже, той все още мислеше за нейното бъдеще повече, отколкото за своето. — Би било добре, но не колкото това, да те видя пред Националното географско дружество.

Сър Робърт се изчерви.

— Да, би било чудесно. Но щом си представя бузестия ти палавник, всяко лично честолубие ми изглежда суетно.

— Да. Децата са едно от нещата, за които копнея повече от всичко, но когато човек може да сподели с другите плода на цял един отдаден на науката живот...

— Достатъчно! — намеси се Маги. — През цялото време правите опити да се убедите един друг колко чудесно е в Англия. Направо да се побърка човек. Въпросът сега е, че днес няма кой да съпровожда Дездемона.

— Ах, така ли — рече Дездемона. — Не се безпокой, скъпа. Ще се оправя и сама.

— Разбира се, че ще се справиш — отвърна дядо й, вдигайки очи към тавана. — Не става дума за това, дали ще се справиш, а дали подобава на една млада дама да се разхожда сама. Човек трябва да спазва благоприличието. Като граф, лорд Рейвънскрофт навярно е особено чувствителен към етикета. Не бива да го разочароваме в това отношение.

— Не мисля, че лорд Рейвънскрофт е толкова педантичен, колкото го изкарваш.

— Може и да си права. Въпреки това трябва да се запитаме прието ли е да се постъпва така. Искам да кажа, с какво око биха погледнали на подобна постъпка в Англия. Нали не искаме лорд Рейвънскрофт да си помисли, че само защото живеем в Египет, сме забравили добрите обноски. — Той сбърчи чело. — Така че все още стои въпросът кой ще ви съпроводи днес до Гиза.

— С удоволствие ще вляза в ролята на компаньонка — предложи Маги.

— Не, благодаря, Маги — бързо отвърна Дездемона.

— Много мило от твоя страна, Маги, но аз също мисля, че идеята не е добра — неочаквано се съгласи с нея дядо й. — Утре сутринта чакам съобщение от Англия. Някой трябва да стои тук и да внимава нещо да не се обърка. — Той замислено се потърка по носа. — Дали не бих могъл да попитам Хари...?

— Не! — извика Дездемона. Дядо й мигаше смутено. — Искам да кажа, не, *благодаря!* — Тя не можеше да си спомни много от случилото се между нея и Хари предната вечер, но онова, което помнеше, правеше мисълта да прекара деня с Хари не само абсурдна, но и унижителна. Ако добре помнеше, тя го бе попитала дали иска да спи с нея. Не, и дума да не става. Хари не бе подходящ.

— Намирам, че идеята е добра, господине — изгука Маги.

Дездемона я прониза с поглед.

— Не мисля така.

— И защо не? — попита дядо й.

— От пет години се радвам на свободата да се ръководя само от собствения си здрав разум. — Дездемона игнорира саркастичната гримаса на Маги. — Не мога изведнъж да започна да се държа така, сякаш се съобразявам с нормите за приличие, от които никога не съм се интересувала и няма да се интересувам. Дори и заради нашия гост. — Думите й, първоначално замислени като претекст да отклони предложението на дядо й, бяха самата истина.

— Изглежда си права, Дездемона. През последните няколко години разполагаше с прекалено голяма свобода. — Той приглади с длан косата си. — А и аз не бях особено добър закрилник.

— Глупости, винаги си бил чудесен.

— Не — отвърна той и тъжно поклати глава. — Не съм. Изпратих да те доведат в Египет, забърках те с невменяеми като

Честъртън и престъпници като Паже и в някои отношения ти оставях прекалено голяма, в други — прекалено малка свобода. Това не са идеалните условия, при които би могла да израсне една млада дама. Но веднъж върнала се в Англия, със сигурност бързо ще свикнеш. В момента обаче...? — Той изпусна една въздишка. — Направих всичко възможно. Сега вече е прекалено късно да те спирам.

— Правилно.

— Пак си била с онези американци, прав ли съм? — Той въздъхна отново, без всъщност да очаква, че ще получи отговор. — Е, добре. Имаш позволение ми да заминеш сама с лорд Рейвънскрофт.

Той я погледна крадешком с бялото на очите си.

— Не трябва ли вече да се погрижиш за пътуването си? — попита Дездемона. Тя отново се отпусна назад във възглавниците и затвори очи.

— За бога, да, имаш право. Ако всичко е наред, ще замина още тази вечер.

— Все още мисля, че Дездемона не бива да заминава сама с този Рейвънскрофт. Какво всъщност знаем за него? — продължаваше да протестира Маги.

Сър Робърт помълча един миг. Когато отговори, Дездемона ясно долови искрената изненада в гласа му:

— Но, Маги, той е граф.

Пред вратата на Карлисълови Хари спря и изтри ръце в панталона си. Пулсът му бе прекалено учестен, а устата — пресъхнала. Хари се боеше. Не знаеше какво помни Дизи от вчерашното им приключение и за какво от всичко случило се щеше да го упрекне. Не можеше да забрави и отчаяния израз на лицето ѝ, когато го бе упрекнула, че *отново* я бил отблъснал.

Обзе го вълна от омраза към самия себе си. Тя се бе оставила в обятията му, а той се държа като някой дяволски горделив рицар. Какво магаре само беше! Дизи бе готова да му се отдаде, собственото му тяло копнееше за нейното, но въпреки това той се бе въздържал, възпиран от някаква налудничава представа за рицарство.

Бе обзет от нещо като слабоумие, обсебен от идеи, които бяха не по-малко смехотворни от тези на Дизи.

Хари почука енергично на вратата и зачака. След миг се появи Маги, която го покани да влезе. Потънал в мисли, той плъзна поглед по овехтялата мебелировка, изгърканите килими, ронещия се таван. Почти цялото състояние на сър Робърт бе погълнато от скъпата му страст към египетски антики. Оставаха средства единствено за най-необходимото, а за удоволствия и разкош и дума не можеше да става.

— Имат ли нужда от нещо? — попита той Маги. — Имат ли нужда от пари?

— Винаги имат нужда от пари. Но — тя сви извинително рамене — нямам представа дали финансовото положение е по-лошо от обикновено. Дездемона вече не ме допуска до счетоводните книги. Не иска да се безпокоя.

Той обаче се безпокоеше.

— Дошъл съм, за да я видя.

— Още не е станала. — Сбърченият нос на Маги му даде ясно да разбере какво мислеше тя по въпроса.

— Тогава бих искал да видя сър Робърт.

— Той излезе. — Маги очевидно не бе особено добре разположена към него. Обикновено тя бе една от най-сговорчивите жени, които Хари познаваше.

— Добре, тогава ще се кача горе, за да видя какво... — Маги застана пред него и му препречи пътя към стаята на Дизи. — Виж какво, Маги, не съм я замъкнал насила в магазина на Хасам, нито съм я принуждавал да пуши наргиле.

— Трябваше да внимаваш.

Той вдигна ръце.

— Какво според теб трябваше да сторя?

— Да се ожениш за нея.

Хари поклати глава.

— Но тя не ме иска. Исканякъв приказан принц, такъв един глупав рицар с блестящи доспехи. А тя, дявол го взел — горчиво промърмори той, — заслужава да види желанията си изпълнени. Ако изобщо някой го заслужава, то това е Диз. Сър Робърт ми разказа — сега Хари с мъка сдържаше гнева си — за детството й.

Никой от смътните спомени, за които Дизи от време на време споменаваше, не го бе подготвил за онова, което научи от сър Робърт. След като бе чул разказа му, Хари осъзна, че вместо истинското

детство, каквото никога не бе имала, Дизи си бе измислила едно... и че приятелите от детинство, за които му бе разказвала, също така съществуваха само във въображението ѝ.

Тъжната истина бе, че Дизи бе прекарвала с часове зад писалището си в наизустяване на древни текстове.

Един спомен за отдавна отминали дни изплува в съзнанието на Хари: кожени ремъци, с които е завързан за облегалките на един стол в някаква празна класна стая, струяща под грубата плетена жилетка пот, и един глас, който от часове реве на ухото му все същите думи: „Прочети това изречение, глупако! Прочети го най-сетне!“.

Почти не бе за вярване, че едно дете-чудо — значи неговата пълна противоположност — е могло да понесе подобна самота. Но Дизи я бе понесла. В гърдите на Хари се надигнаха жалост и гняв. Неговата жизнерадостна Дизи бе...

— Божичко...

Той се взря над рамото на Маги навън, към светлия, огрян от слънцето вътрешен двор. Пред очите му изникна Дизи като дете — седнала с кръстосани под себе си крака да чете забранени книги, написани единствено за развлечение, и да се опитва да узнае нещо за света и за живота. Едно знание, което заради необичайната ѝ дарба ѝ бе отказано. Слънцето така го заслепяваше, че от очите му рiekнаха сълзи.

— Мисля, че ще направиш грешка, Хари, ако я пуснеш да се върне в Англия. Мисля, че сър Робърт и ти... и двамата ще направите голяма грешка. — Тя внимателно го докосна по рамото. — Тук, в Египет, Дездемона участва в живота, а не е просто зрител. Тя е някой и дарбите ѝ са търсени и ценени. Тя се нагърбва с все нови и нови отговорности така, както другите момичета събират панделки — грижи се за домакинството, за Дураид, за уличните деца... А сър Робърт не вижда каква радост ѝ доставя това. Той вижда единствено само работата. — Маги поклати глава. — Знае само, че е израснала при тежки и необичайни обстоятелства и иска да поправи това. Също като теб. И двамата постъпвате несправедливо с нея.

Думите ѝ не донесоха на Хари така желаната утеха. Маги обичаше Дизи като дъщеря и затова не искаше тя да си замине. Той също не искаше, бог му бе свидетел, не искаше. Но думите на сър Робърт от преди няколко дена бяха изиграли своята роля. Освен това

Египет не бе толкова безопасен като Англия — последната седмица го бе доказала.

— Съжалявам, Маги — каза той и се шмугна покрай нея в коридора.

Чуваше я да мърмори подире му.

[1] Хедиф — титла на наследствените владетели на Египет от 1866 до 1914 г. — Б.пр. ↑

Той си пое дълбоко дъх и отвори вратата към спалнята на Дизи.

— Не помня нищо. — Унило помръдващото под завивките създание проговори още преди той да бе казал и дума. — Абсолютно нищо. Ужасно коварно нещо е това. Напълно ми отне паметта. Не помня нищо от вчера следобед. Нищичко.

От радост ли, от облекчение ли, Хари изпита желание да се разсмее на глас, но се овладя и вместо това се покашля вежливо.

След миг завивката се свлече малко надолу, точно толкова, колкото изпод нея да се подаде един кичур златиста коса и чифт недоверчиви, зачервени очи.

— Няма да е много мило да ми разказваш някакви ужасии, а след това да се опитваш да ме убедиш, че са се случили наистина.

— Би било изключително безсърдечно.

— Но напълно в твой стил. Е, веднага ти казвам, че няма да повярвам и на думичка от онова, което ще ми разкажеш, нито думичка. Така че си спести усилията.

— Звучиш изключително решително.

— Няма да се оставя да ме ядосваш.

— Не би ми хрумвало дори и насън. — Той пристъпи към леглото и я погледна, скръстил ръце на гърба, за да не се поддаде на изкушението да я вземе в обятията си, като при това някак успя да си придаде безразличен вид.

— Напротив! — с обвинителен тон рече тя, откривайки още малко от лицето си.

Беше доста бледа, а иначе златната ѝ кожа имаше нездравия цвят на слонова кост. Падаше ѝ се на малката авантюристка!

— Не и на мен. — Щом не искаше да знае какво се бе случило миналата нощ, моля, все едно, че нищо не е било. Засега.

Той повдигна вежда и я погледна толкова непроницаемо, колкото можеше.

— Знаеш ли, някак си ми се струва, че веднъж вече съм преживял всичко това...

Сега главата ѝ се бе показала изцяло, а косата падаше в безпорядък върху раменете. Под катраненочерните очи имаше тъмни сенки.

„Красива е“ — несвързано си помисли той, забелязвайки войнствения ѝ поглед.

— Нямам представа за какво говориш.

Всичко отново си бе както обикновено.

— Неразположената героиня... — Той остави изречението недовършено, сякаш току-що му бе хрумнало нещо неприлично. — Неразположена — повтори той и поклати глава. — Не особено подходящ израз, нали? Знаеш ли, Диз, и аз съм чел „Брулени хълмове“, но и при най-добро желание не мога да си спомня Катрин някога да е страдала от махмурлук — Хари подчерта последните думи и изобщо не се впечатли от факта, че Дездемона се задъха от гняв, — а това е вече вторият случай, в който ти — как да се изразя? — си напълно извън строя!

— Замълчи!

— Надявам се, не възнамеряваш да превърнеш това в навик, а, Диз? Защото колкото и да съм ти предан, деловата ми заетост не ми позволява много от тези непредвидими спасителни акции. В края на краищата трябва да се грижа и за прехраната си.

Тя седна в леглото. Косата ѝ падна върху очите, придавайки на вида ѝ нещо почти хищническо, опасно.

— Ти, самовлюбен, егоистичен... — Гласът ѝ приличаше на ръмжене.

Хари не ѝ обърна внимание.

— Докъде бях стигнал? Ах, да... изнурената героиня лежи в леглото и с изпълнен с нея поглед посреща доблестния си воин. Трябва да вложиш малко повече страст, Диз, всичко това изглежда малко сковано.

— Навярно би искал *ти* да си доблестния воин?

— Е, да — каза Хари и скромно ухилен приглади косата си назад. — Все пак вече за втори път в продължение на една седмица ти спасявам живота. Не мислиш ли, че съм един вид герой?

Тя издаде един доста неподходящ за изискана млада дама звук и падна обратно във възглавниците. Изглеждаше едновременно комична и очарователна — лежаща в разхвърляното си легло в една овехтяла и порутена стая.

Преди да успее да се осъзнае, Хари отново бе край леглото и се взираше в бледото ѝ лице. Очите ѝ бяха тъмни, тайнствени, проникателни... и същевременно смуцаващо невинни.

Хари преглътна.

— Вече няколко пъти просто махвах с ръка на всичко това, защото съм джентълмен — чу се да мърмори той, докато очите ѝ бавно се приближаваха, а усещането, че е изгубен във времето и пространството, се засилваше с всеки изминал миг. — Този път обаче съм принуден да поискам наградата си.

Можеше да чуе дъха ѝ. В съзнанието му изникна споменът за всяко едно кадифено сантиметърче от топлите ѝ устни. Той бе все по-близо и вече виждаше как се разширяваха зениците ѝ, как страните ѝ се покриваха с нежна руменина, а на лицето ѝ се бе появил израз на изненада. По-близо...

— Имаш право. — Тя шумно си пое дъх и се отдръпна от него.

Хари се изправи и отново се скри зад обичайното си непроницаемо изражение.

Дездемона откъсна поглед от неговия, вирна брадичка и се извърна на другата страна.

— Маги — силно извика тя. — Полирай тази глава на Анубис. Хари иска трофей.

Той избухна в смях.

— Наистина си те бива.

Дездемона се ухили, а той се наведе леко напред, за да махне един кичур от лицето ѝ.

— Хари?

Като коприна или... Защо нямаше по-подходящ израз за нещо толкова прекрасно?

— Хари?

— Хм?

— Няма да кажеш на никой за малкото ми... приключение, нали?

Той остави кичурът да се изплъзне между пръстите му.

— Имаш предвид някой като Блейк?

Тя кимна усърдно.

— Имам предвид, че не бих искала братовчед ти да се погнуси от мен. Това вчера беше изключение. Не бих искала впечатлението му от мен да бъде повлияно от подобно малко произшествие.

Блейк имаше всичко, по което Дездемона копнееше — титла, имение с принадлежащите към него земи, уважението на себеподобните си.

Хари козирува подигравателно.

— Скъпа Диз, Блейк няма да научи нито думичка за вчерашната ти авантюра... поне не от мен. Опазил бог, да види в теб нещо друго, освен една съвършена английска роза... олицетворение на женствеността.

— Благодаря. — Дори и да му бе ядосана, тя не даде да се разбере. — Зарекох се повече да не поглеждам никакви опиати — тържествено обясни тя. — Освен това искам да те уверя, че за в бъдеще няма да се налага да пренебрегваш сделките си заради мен.

— Ще ти бъда истински благодарен за това.

— Макар и да не ми е съвсем ясно как припряната размяна на стока срещу пари в някоя тъмна уличка може да бъде наречена „сделка“.

— Сделките се сключват там, където човек ги открие. А търговията из „тъмните улички“ в последно време върви доста добре.

Върху лицето ѝ легна сянка. Хари усети тялото му да се напряга.

— Случило ли се е нещо, Диззи? Да не би лейтенант Хъфи да е престанал да изпраща любовни писма на жена си, божествената Таня?

— Напротив, напротив — унесено отвърна тя. — Все още убеждавам Таня, че целият му свят се върти около нея. — Тя се усмихна тъжно. — Допускам, че скоро ще заминеш за Луксор, за да донесеш онзи бик и да спечелиш десет хиляди долара. — Гласът ѝ звучеше безнадеждно.

— Бикът в Луксор е от камък, а Коул ми обясни, че търсел нещо от метал. По дяволите, момчето иска злато, но кой от нас не иска? — рече Хари, наблюдавайки я внимателно. Изражението ѝ се бе разведрило. — Това ли търсеше при Йосиф, някой бик на Апис? — Мълчанието ѝ бе достатъчен отговор. — Толкова ли е важно това за теб?

— Някои хора смятат за важно да имат нещо за ядене — раздразнено отвърна тя. — Боя се, че спадам към числото на тези смешни хорица.

— Десет хиляди долара са доста нищо, Диз — саркастично рече той.

— Нищо? — Дездемона се засмя искрено развеселена. — За десет хиляди долара могат да се купят доста плодове, зеленчуци, хляб... С тях бих могла да платя всички сметки и дългове. Бих могла да купя за себе си и дядо си една къща с покрив, който не тече, и прозорци, които се затварят плътно. С десет хиляди долара бих могла да купя птицефермата, една нова рокля за себе си и билети до Англия. — Тя затвори за миг очи и се усмихна замечтано, опивайки се от картините, които току-що бе обрисувала.

Хари я гледаше да седи — измъчена, но доволна — в бедната си, овехтяла стая и да мечтае за неща, които не би трябвало да ѝ липсват, а в гърлото му бе заседнала буца. Той още веднъж я погали по косата и си тръгна, измърморвайки едно:

— До скоро, Диз.

Слънцето вече прехвърляше зенита си, а Хари все така обикаляше из онези части на Кайро, из които никога не бе стъпвал кракът на европейец и за които белите дори не знаеха, че съществуват. Той разпитваше антиквари и дребни мошеници дали не знаят нещо за бик на Апис. Никой не можеше да му даде конкретни напътствия, но Хари не се отчайваше, той бе търпелив и упорит.

Никой не знаеше какви усилия му бе коствало да започне да разбира писаното слово. Иначе казано, как, след като бе осъзнал безплодността на всичките си предишни усилия, бе успял да намери начин да узнава значението му. Бе тормозил и подкупвал сестрите си да му четат на глас учебниците, бе се опитвал да запечата в паметта си образи и имена и да открива нови мнемонични техники, което често му се удаваше само с помощта на жалки рими и игри на думи. Преди четири години обаче бе открил, че съществува език, който можеше да разбира в неговата писмена форма.

Тогава Хари разполагаше с няколко плочи с писмена, които бе предложил на Саймън Честъртън. Саймън ги бе опипал и бе настоял

Хари също да проследи с пръстите си очертанията на фините йероглифи. Докато правеше това, Саймън бе измърморил написаното.

Хари отново и отново бе изричал наум написаното, проследявайки с пръсти релефа, докато не установи, че може да го почувства и свърже с определена дума.

Ръцете му бяха направили онова, което очите му безуспешно се опитваха да постигнат.

Той бързо бе напуснал дома на Саймън, все още изцяло под впечатлението на това преживяване. Бе имало и други бегли и непредвидими мигове, в които написаните думи неочаквано придобиваха значение, в които частите на пъзела си пасваха една с друга и даваха в резултат смислено изречение. На следващия ден обаче значението отново бе изгубено за него. Навярно и сега щеше да е така. Но на следващия ден, както и на по-следващия той бе в състояние не само да си спомни символите върху плочите и да ги начертае в пясъка, но и да им даде име. Накрая вече нямаше нужда от тази сламка и можеше да си спомни за структурата на йероглифите дори и без да докосва плочката. Необяснимо. Изумително. Той можеше да *чете* йероглифи.

Така, бавно и търпеливо, бе започнал да добавя към словесното си богатство йероглиф след йероглиф. Той изключително грижливо бе изписвал йероглифи върху тънко фолио, което след това дълго опипваше с пръсти, докато писмеността не се бе превърнала за него в сетивно преживяване.

Методът даде резултат. Той можеше да *чете* йероглифи. Наистина не съвършено — и не дори приблизително толкова добре, колкото Дездемона — но той наистина можеше да *чете*!

— Хари! Псст! Хари!

Раби Хаким изникна от сянката на стълбището на едно кафене.

— Какво правиш тук? — попита Хари.

— Следвах те. Дойдох, за да те попитам предаде ли молбата ми на *сит*. Попита ли я дали ще ми върне онова, което й заех?

— Разбира се, че я попитах.

— И? — нетърпеливо попита момчето.

— Забрави го, Раби. Шансовете да си върнеш онова, което си й дал, са приблизително същите като тези, крокодил да прекоси пустинята.

Тъмното лице на Раби се разкриви в кисела гримаса и той се изплю погнушен.

— Пфу! Инат жена. Изобщо нищо не съм й *давал*.

— Няма значение. Сега то е у нея, а не у теб. И не вярвам в близко бъдеще нещо да се промени. Така че престани да й досаждаш!

Отдолу по улицата се зададоха няколко мъже, които очевидно се бяха запътили към кафенето. Вместо да влязат обаче, те спряха, зяпнаха го и започнаха да си шушукат нещо. Не се случваше често в тази част на града да се появи чужденец.

— Пфу! — Раби се изплю отново.

— Защо си толкова настоятелен? Почти всичко, което баща ти продава, е или фалшифицирано, или е обикновена примамка за туристи, значи нищо, което заслужава подобни усилия.

— За мен това има сантиментална стойност — лаконично обясни Раби и погледна по посока на мъжете, които все още се мотаеха пред вратата на кафенето.

Хари не се отказваше толкова лесно. Той опита по друг начин.

— Къде беше през последните месеци? В Луксор? Или другаде? — Възможно ли бе семейството на Раби да е открило в Долината на фараоните някоя гробница?

— Не. — Раби стисна устни.

Хари се отказа. От момчето не можеше да се изкопчи нищо.

— Добре тогава. Трябва обаче да те предупредя, че госпожица Карлисъл ще поиска да бъдеш арестуван, ако не я оставиш на мира... или баща ти не донесе един златен бик на Апис!

Раби го стрелна гневно с очи и забули долната част от лицето си.

— Тази жена е много неразумна.

Преди още Хари да успее да потвърди констатацията му, Раби вече се беше отдалечил с решителна крачка. Хари го проследи с иронична усмивка и тъкмо се канеше да продължи, когато внезапно с ъгълчето на окото си забеляза някакво раздвижване пред кафенето. Той се обърна и видя, че мъжете се бяха разделили на две групички и си разменяха скрити погледи. Хари знаеше от опит какво ще се случи. Двама от тях се запътиха право към него, докато останалите изчезнаха зад кафенето, очевидно с намерение да му препречат пътя за отстъпление.

„Не ми приличат на изпечени разбойници“ — помисли си Хари. Щом дори само присъствието на едно петнайсетгодишно хлапе бе достатъчно, за да разколебае нападението им, навярно нямаше да му е много трудно да се справи с тях. Така и стана. Двамата широкоплещести мъжаги го зяпнаха слисано, когато с вежливо извинение се провря между тях и се запъти надолу по улицата.

След малко чу зад себе си нечии забързани стъпки — мъжете го преследваха. Четирима срещу един, те навярно се надяваха на лесна плячка, но не знаеха с кого си имат работа. Хари ускори крачка и без усилие успя да спечели известна преднина. Той излезе на една главна улица и... изруга, тъй като силното следобедно слънце бе прогонило всички минувачи.

Нямаше тълпа от хора, в която да изчезне, нито отворени магазини. Това не го обезпокои твърде. Макар виковете на преследвачите му все още да отекваха зад него, сега те бяха станали по-слаби. Той продължи, сигурен, че скоро ще бъде далеч пред тях. Мислите изпреварваха крачките му. Кой бе изпратил тези мъже? Списъкът от възможности не бе особено голям. Имаше един сириец, който му бе сърдит, задето бе измъкнал изпод носа му няколко папируса. А освен това и онзи швейцарец...

— Хари! — от отсрещната страна на улицата му махаше Блейк.

Хари изруга. Точно сега Блейк бе човекът, от когото най-малко имаше нужда. Той пресече улицата, сграбчи братовчед си над лакътя, обърна го в обратна посока и го тикна пред себе си.

— Бързо! Бягай!

— За бога, Хари — рече Блейк със зачервени от гняв страни. Той се освободи от хватката му. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Сега нямаме време за приказки, Блейк. По петите ми има няколко мъже... Трябва веднага да изчезваме оттук.

— В какво си се забъркал?

Хари не отговори. Шумът от преследвачите му ставаше все по-силен и отчетлив. Можеше да се появят всеки момент.

— Проклятие! — изруга той и трескаво се огледа.

Намираха се в малък вътрешен двор с два изхода. За единия знаеше, че отначало се стеснява почти до обикновена цепнатина, след което отново се разширяваше, за да се влее в една широка улица току

до дома му. Другият свършваше до една стена на стотина метра нагоре по хълма.

— Натам! — посочи първия изход Хари. — Мини по тази уличка и ще излезеш точно пред дома ми!

Блейк не помръдваше.

— А какво ще стане с теб? — попита той. Хари го побутна към на изхода. — Този път няма да избягам — каза Блейк и решително стисна зъби.

— Разбира се — отвърна Хари. — Аз ще мина през другия изход. Това ще ги обърка.

Блейк смръщи чело, а на лицето му се изписа колебание и презрение.

— Искаш да тръгнеш по другата уличка?

— Да, да. — Четиримата мъже вече бяха на входа на вътрешния двор. — Сега! — Хари тикна Блейк в прохода.

Миг по-късно първият от мъжете го бе настигнал и, хилейки се обратно, каза:

— Трябва да ви предадем едно съобщение.

Дездемона се усмихна замечтано и доволно, след което отново прехвърли в ума си тазсутрешните събития... като внесе незначителни промени в своята романтична приключенска история.

„Огромните пирамиди пронизваха стелещите се ниско над земята облаци и се подаваха от гъстата бяла мъгла. Двама обикновени смъртни се движеха из този почти недействителен пейзаж — широкоплещест млад мъж и момиче в разцвета на младостта си. Те мълчаливо се приближаваха към златните върхове на тази залязла цивилизация.

Мъжът беше много красив, а дръзките му ястребови черти бяха увенчани от великолепни къдрици с... гарвановочерен цвят. Той се движеше със сигурната крачка на пантера, а острият му орлов поглед зорко следеше за опасности, които можеха да застрашат спътницата му. Той раздаваше заповеди на прислугата и избираше пътя така, че палещото слънце да бъде милостиво към бледото цвете на женствеността, което го съпровождаше.“

Дездемона въздъхна и подпря брадичката си с длан. Сутринта бе наистина чудесна, но този ден я очакваха още приятни събития. Само след няколко часа двамата с лорд Рейвънскрофт щяха да вечерят в двореца на Абд ал Джабар, личния секретар на хедифа.

Дездемона се запита дали Хари също ще присъства на вечерята. С малко повече късмет вече щеше да е заминал за Луксор, което щеше да даде възможност на нея и Блейк да се опознаят по-добре, без Хари постоянно да застава помежду им.

Хари. Мислеше, че го познава като самата себе си. Или дори още по-добре. Блейк ѝ бе разказал как напразният му стремеж към признание и високо обществено положение — неща, които Блейк, за разлика от него притежаваше — накрая го бил подтикнал да напусне Англия и да замине за Египет.

Само преди по-малко от седмица би сметнала подобна история за безсмислица. Но през последните дни на няколко пъти бе виждала в

очите на Хари непозната преди сянка. Също и в гласа му ѝ се струваше, че долавя нещо непознато. А нима в изражението на лицето му не се бе появил някакъв болезнен копнеж? Или тя само си въобразяваше? Безпокоеше я фактът, че отново прекарваше толкова много време в мисли за Хари Бракстън.

Тя смръщи чело и хвърли поглед към часовника, висящ на златна верижка на врата ѝ. Оставаше само около половин час до идването на Блейк. Тя трескаво се зае да търси подходяща вечерна рокля. Трябваше ѝ някоя с повече дантели.

Дездемона отвори огромния стар гардероб и примирено огледа съдържанието му. Няколкото рокли, които се мъдреха вътре, изглеждаха неелегантни и старомодни и без съмнение бяха точно такива. Нямаше кой знае колко дантели. Хубавите дрехи не се числяха сред приоритетите на Дездемона.

Тя затвори очи, извади наслуки една рокля и я огледа. Беше лека муселинена дреха с цвят на шампанско, благопристойна кройка, ръкави до над лакътя и провиснал рюш.

„Поне вече захладнява“ — мислеше си тя, докато се обличаше. Лорд Рейвънскрофт изглежда не обичаше горещините. На няколко пъти по време на сутрешния им излет бе правил почти страхопочтителни забележки за свежия ѝ вид. Бедният, за разлика от нея той изглеждаше направо окаяно.

„Все пак е доста трудно да останеш «свеж», когато си облечен в костюм, а вратът ти е стегнат във вратовръзка“ — почти с възхищение мислеше Дездемона, макар да се питаше как бе възможно човек да е толкова педантичен по отношение на облеклото си.

Хари бе пълната му противоположност. Само щом излезеше от града, той оставаше по панталон и риза, а на главата си носеше традиционната номадска чалма. Ръкавите си навиваше над лактите, а краят на тюрбана падаше свободно над раменете му. Изглежда се чувстваше удобно в дрехите си. Освен това в тях изглеждаше мъжествен и непринуден.

Какво от това, непринудеността не е всичко.

Дездемона тъкмо се канеше да стегне корсажа си, когато на вратата се почука.

— Ах, Маги, идваш точно на време. Би ли ми помогнала с корсажа?

— Има ли някакъв проблем?

— Тази рокля изглежда не е твърде подходяща. Изглежда доста измачкана. Май съвсем не е толкова прилична, колкото трябва.

— Прилична — беззвучно повтори Маги.

— Да. Женствена. Елегантна. Предизвикателна.

— Прилепнала.

— Да.

— Обърни се. Ще я стегна.

Дездемона покорно ѝ предложи гърба си. Маги хвана копринените връзки на корсажа и го стегна.

— Ох!

Без да обръща внимание на възклицанието на Дездемона, Маги я пристегна толкова силно, че тя чак се закашля.

— Защо не носиш корсет? Всички английски жени, на които толкова се възхищаваш, носят корсет. Самата ти никога няма да успееш да впечатлиш някой джентълмен, ако не си с корсет. Може би все пак не си изисканата английска дама, която би искала да бъдеш... щом отказваш да носиш корсет.

Дездемона с удоволствие би отвърнала на това безсрамие... ако ѝ бе останал дъх.

— Онзи човек е отвън — добави Маги.

— Лорд Рейвънскрофт? — успя да си поеме дъх Дездемона и пхна пръст под корсажа, за да го поразхлаби.

— Да.

— Въведи го в дневната и му предложи нещо за пиене! Кажу ми, че веднага идвам. Една дама не бърза да приеме гостите си, нали така? Останала ли ни е люлякова вода? Знаеш ли къде съм я тикнала? Как е косата ми... а зъбите ми чисти ли са? — Тя оголи зъби, за да получи одобрението на Маги. — И престани да ме пронизваш с поглед.

— Дездемона — рече Маги, — заслужаваш корсет.

— Събудете се! Мастър Хари!

Беше му горещо, главата му бучеше, ребрата го боляха, а раменете му горяха, сякаш...

Хари отвори очи и веднага отново ги затвори. Проклятие! Бяха го увесили за китките като парче месо в кланица, а жуженето не

идваше от главата му, а от стотици мухи.

Значи не само че не бе успял да им се изплъзне, но и се бе оставил да го изиграят като някой неопитен турист — с удар по тила. Хари преглътна. Гърлото му бе пресъхнало. Нямаше представа колко дълго е бил в безсъзнание. Съдейки по слабата светлина върху мръсните стени наоколо, реши, че е късно следобед. Значи почти цял ден е бил в безсъзнание. Надяваше се, че след като не го е дочакал да се върне, изисканият му братовчед е надушил опасността и е повикал помощ. Чудесни изгледи.

— Хайде, хайде, мастър Хари! Чакам.

Хари усети да му се гади, разпознавайки гласа. *Морис Франклин Шане*, някогашен пазач в историческия музей в Кайро. Сега мухите дойдоха на мястото си — Морис не бе особено ревностен привърженик на чистотата.

— Не трябваше ли вече да си мъртъв или нещо подобно? — започна Хари. — Мислех, че на хората ти най-сетне им е дошло до гуша и са те...

Един добре прицелен удар с юмрук, попаднал малко над бъбрека му, не позволи на Хари да довърши изречението си. Той се закашля и се преви напред, при което ръцете му едва не излязоха от ставите. Прониза го нетърпима болка в раменете.

— Какво искаш, Морис? — задъха се Хари.

— Да ти причиня болка. — На странно женствените черти на Морис се появи сладникава усмивка. Въпреки френското име, бе невъзможно да се определи народността на предците му, а сам той се бе представял за потомък на славяни, французи, италианци, турци и какви ли още не.

— Е, успя. Сега мога ли да си ходя?

Хари получи в отговор още един удар, който попадна в ребрата му с такава сила, сякаш го бе ритнало магаре. Този път бе подготвен и се опита да омекоти удара, но въпреки това болката бе почти нетърпима. Морис трябва доста да го бе обработил, докато е бил в безсъзнание. Хари не знаеше дали да се радва, или не.

— Хайде, Морис — задъха се той. — Зная, че ми имаш зъб, но не мисля, че е само това. Не би поел подобен риск, оставяйки се да бъдеш воден единствено от лични чувства, или?

— За какъв риск говориш? — попита Морис.

— Аз все още съм гражданин на Великобритания, а ти...? Да, гражданин ли си изобщо на някоя страна?

Този толкова невинен въпрос оказа удивително въздействие върху настроението на Морис. От последвалия плесник с опакото на дланта главата на Хари силно се залюля, при което той прехапа устните си. Хари простена умишлено високо, за да покаже на Морис, че ударът му не е пропуснал целта.

— Кой ти плати? — с хрипящ глас попита Хари.

Морис сви рамене.

— Прав си. Сега имам друг работодател, който ми плаща много по-добре, отколкото Паже. Всъщност би трябвало да ти бъда благодарен, Хари.

Тъгълчетата на очите му потрепериха нервно. Морис не изглеждаше особено благодарен.

— Кой? — отново попита Хари и, доколкото можа, огледа помещението. То беше мръсно и доста спартански обзаведено. Не се виждаше нищо друго, освен един стол и маса с поставени върху нея огромна стомна и кесия с пари.

— Работодателят ми предпочита да остане анонимен. А що се отнася до парите, които ми плаща... — Морис посочи кесията, — това ще получа, за да ти направя живота... черен.

— Как така?

— Създал си си доста врагове, Хари. Хората не обичат да бъдат правени на глупаци. Все още ли правиш жените си на глупачки? — попита Морис и изпитателно погледна Хари. — Например хубавата госпожа Дъглас?

— Не зная за какво говориш.

Морис се засмя.

— О, аз понаучих това-онова за теб, откакто се срещнахме за последен път. Поставих си го за цел. На пръв поглед изглежда така, сякаш няма нищо, което да е в състояние да те трогне. Но аз зная, че това впечатление е измамно. Много добре криеш чувствата си, Хари. Кой например би си помислил, че така ще побеснееш заради смъртта на едно малко арабско хлапе? — Макар да говореше с тих глас, лицето му бе разкривено от злоба. — Та значи какво друго е важно за теб, щом не е госпожа Дъглас, хубавата английска вдовица, която тича подире ти?

Хари облиза устните си с език.

— Твоите антики? — подхвърли Морис, без да откъсва хищническият си поглед от лицето на Хари.

— Да.

— Сър Робърт или госпожица Карли... — Очите на Морис бяха станали големи и обли и блестяха злобно. — А, вече зная. Госпожица Карлисъл. Очите ти потрепват, когато споменавам името ѝ. — Той наведе глава, смеейки се. — Госпожица Карлисъл! Колко жалко. Тя дори не знае, че си жив.

Хари почувства да го полазват ледени тръпки, а можеше само безпомощно да се взира в мъчителя си, докато накрая не го обзе заслепяващ гняв и не започна да се мята като полудял.

— Ех и ти, Хари — скара му се Морис.

— Да не си посмял да я докоснеш! Да не си посмял дори да я погледнеш!

— О, гледането е безплатно. Но аз получавам пари, за да причинявам болка на *теб*, не на госпожица Карлисъл. Значи — той сви рамене — ще се въздържа... засега. Но веднъж приключил с теб... Един ден може би ще посетя госпожица Карлисъл за собствено удоволствие.

Заслепен от гняв, Хари понечи да се хвърли към него, но възетата му напомниха за положението, в което се намираше. Ремъците се впиваха в китките му, а сухожилията му се изопнаха до скъсване. Кръвта пулсираше в слепоочията му.

Морис се засмя. Последваха още удари.

Дездемона убеди лорд Рейвънскрофт да изминат късото разстояние до двореца на Джабар пеш. Свили зад ъгъла на булеварда, бяха посрещнати от прекрасна гледка — гладката, тъмнозелена повърхност на Нил, а на заден план блестящите на слънцето пирамиди, които изглеждаха като малки, трепкащи наред булото на маранята триъгълничета.

— Изненадан съм, че могат да бъдат видени оттук — каза лорд Рейвънскрофт.

— Да, великолепни са, нали? — Тя посочи пирамидите. — Според легендата, след унищожителното поражение, нанесено му от

Наполеон, Мамелюк бей дал на жена си знак от върха на пирамидата, че е платил искания за нея откуп.

— Трогателна история. — Лорд Рейвънскрофт посегна към ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Още не съм имал възможност да ви благодаря за тазсутрешния излет, госпожице Карлисъл!

Той дълго задържа устните си върху кожата ѝ, като през цялото това време не я изпускаше от поглед. Дланта му бе голяма и бяла и по нея не се виждаха белези или мазоли — с една дума, ръка на благородник.

— За мен беше удоволствие, господине — отвърна Дездемона, наблюдавайки как залязващото слънце галеше гарвановочерните му коси. — Стори ми се обаче, че доста бързахте, когато се разделяхме. Предполагам, че сте имал някакви ангажименти?

— О, не, ни най-малко. Просто всичко бе толкова вълнуващо. Аз... изпитах непреодолима потребност да остана сам.

— Много добре ви разбирам. И на мен пирамидите ми действат по подобен начин. — Дездемона кимна, щастлива от факта, че споделяха едни и същи чувства. — Надявам се да не съм ви досадила с прекалено много подробности? — плахо добави тя.

На няколко пъти през време на обиколката им ѝ бе хрумвало, че е възможно лорд Рейвънскрофт да не намира обичаите на древните египтяни толкова интересни, колкото тя.

— Не, в никакъв случай — отвърна той и пусна ръката ѝ. Лордът се облегна на парапета, така че сега вятърът рошеше черните му къдрици. — Вие сте изключителен екскурзовод. Толкова много информация, толкова много факти. Лекцията ви за древните методи за балсамиране бе истинско откровение за мен. И колко образно разказвате!

Дездемона се засмя смутено.

— Боя се, че понякога се паля малко повече от необходимото. Вече толкова дълго живея тук, че съм отвикнала да разговарям изискано, за което ви моля да ми простите.

— Няма за какво, няма за какво. Всичко бе необикновено увлекателно, дори коптските вази...

— Канопски — поправи го тя.

— Както и да е... — Погледът му се плъзна по лицето ѝ, по раменете...

— Хареса ли ви изгревът?

— Много — промърмори той.

Дездемона неволно отстъпи крачка назад.

В погледа му се бе появила някаква чувственост, която ѝ бе непривична и не ѝ харесваше. Която ѝ напомни, че *е жена. Една от многото*. Тя веднага отхвърли еретичната мисъл.

— Първите слънчеви лъчи, огряващи пирамидите, със сигурност са една от най-запленяващите гледки, които човек може да види в Египет — промърмори тя.

— Имаше нещо много по-запленяващо... — отвърна Блейк и прошепна на ухото ѝ: — Ти си неописуемо красива.

— О, боже. — Трепереща, Дездемона прекара ръка по шията си.

Блейк я караше да забрави сирачетата, кърпените дрехи и дълговете на дядо си. Сякаш бе излязъл направо от някой роман и бе избрал нея... *нея!* И все пак не можеше да се отърве от неприятното чувство, че той искаше нещо повече от това, да ѝ прави комплименти за външността ѝ. Погледите му говореха красноречиво...

— Виждам, че съм бил малко прибързан. — Красивите му очи помръкнаха. — Аз съм буен човек, госпожице Карлисъл, а освен това никога не съм срещал жена като вас. Вие сте особена. Простете, че съм толкова прям с вас. Не исках да се приближавам прекалено. Понякога животът е бил жесток с мен, може би това донякъде обяснява държанието ми.

Неприятното чувство, обзело Дездемона, бе заменено от прилив на спонтанно съчувствие.

— Госпожица Дюкамп? — Бе изтърсила последните думи, преди още да успее да стисне зъби. Тя постави длан пред устата си и го зяпна смутено. — Съжалявам, лорд Рейвънскрофт.

— Няма за какво. — Изразът на лицето му бе станал непроницаем, но той се насили да се усмихне. — Моля, наричайте ме Блейк. Аз също с удоволствие бих ви наричал Дездемона.

— Но разбира се. Сигурна съм, че никой няма да сметне това за необичайно. Ние тук сме едно малко, доста фамилиарно общество.

— И аз го забелязах. А какви са отношенията ви — очите на Блейк пламтяха — с братовчед ми?

— С Хари? — опита се да спечели време Дездемона. — Хари е... Хари и аз... ами, той не гледа на мен като на... ние никога не сме... — Тя заекна и усети как страните ѝ пламнаха при спомена за страстната целувка на Хари. — Ние сме приятели — запъвайки се, каза накрая тя. Още в същия момент ѝ стана ясно, че това е самата истина... и все пак думата не можеше да побере странната интимност, която съществуваше между тях.

— Добре — решително каза Блейк. — Годишите, прекарани в Египет, са извадили на бял свят отрицателните страни на характера му. Радвам се, че не си прекалено близка с него. Въпреки недостатъците си той притежава голям чар.

Дездемона се покашля смутено.

— Би могло и така да се каже. Но какво имаш пред вид под „отрицателни страни“?

Блейк я погледна със сериозно изражение.

— Вчера следобед той се забърка в уличен побой с няколко мъже, които преди това очевидно бе измамил. Посъветва ме да бягам, вместо да се изправя пред противниците му. Това не ми се хареса особено, но нямах никакво желание да причинявам болка на хора, за които не знаех дали изобщо заслужават подобно отношение. И наистина в последствие най-лошите ми опасения се оправдаха. Защото вместо да ме потърси и да ми обясни всичко, Хари просто изчезна. Предполагам, че се е срамувал да ме погледне в очите. Никога не е умеел да признава грешките си.

Дездемона угрижено смръщи чело.

— Това не е в негов стил.

— Какво знаеш за Хари, Дездемона? — остро, макар и вежливо попита Блейк и Дездемона се улови да си задава същия въпрос. — Уверявам те, че Хари не е такъв, за какъвто го мислиш. Той изобщо не е човекът, за който се представя.

— Но...

— Няма да кажа повече нито дума за това.

С тези думи той я улови над лакътя и я поведе към градините на двореца. Към тях се спусна малко арабско момче с раздърпани дрехи.

— *Cum! Cum!* — Момчето дръпна Блейк за сакото. — Купете си един скарабей! Античен. Много стар. От фараоните!

Дездемона спря. Познаваше момчето. Салик. Макар вече да бе на тринайсет, изглеждаше като осемгодишно и бе покрито до ушите с мръсотия.

Тя се наведе, за да огледа мръсната малка ръчичка. Мнимият скарабей беше боядисан в синьо, но на места боята вече се лющеше, а йероглифите бяха издълбани неумело.

— Милостиня ли иска момчето? — попита Блейк бъркайки в кесията си за някоя монета.

— Не. — Салик го погледна мрачно. — Аз не съм просяк. Аз продавам антики... изкуство. Добро изкуство. Много старо изкуство.

— Това тук не спада към произведенията на изкуството, Салик — строго рече Дездемона и пусна малкия бръмбар обратно в отворената длан на момчето. — Приберете парите си, лорд Блейк.

Момчето изруга под носа си.

— Вече ти казах. Трябваше да ме послушаш, Салик. Иди при Матин! Той ще ти покаже как се правят истински скарабеи.

Лицето на малкото момче се разкриви от гняв.

— Не ми трябва никакъв Матин. И сам продавам достатъчно скарабеи.

— Би могъл да продаваш много, много повече, ако не беше толкова дяволски горд и понаучеше това-онова от някой майстор — отвърна Дездемона.

— Пфу! — направи кисела гримаса Салик, обърна гръб на Дездемона и посочи с пръст Блейк. — А вие? Ще купите ли антика? Жените се впечатляват, ако им занесеш в къщи — рекламираше стоката си момчето, напирайки към Блейк.

— Скъпо мое момче, Дездемона... наистина ли познаваш този хлапак?

— Да — отвърна Дездемона и хвърли мрачен поглед към Салик.

— Е, тогава — рече Блейк и подаде една монета на момчето — трябва да помогнем на този предприемчив младеж.

Салик грабна монетата и си плю на петите.

Блейк отново се обърна към Дездемона и я дари с лъчезарна усмивка.

— Изобретателно малко дяволче.

— Да.

— Не ми изглеждаш особено въодушевена, Дездемона. Повече ли трябваше да му дам?

— Не. — Тя въздъхна. — От месеци се опитвам да придумам Салик да започне работа при Матин. Така момчето би могло да научи нещо полезно, вместо да живее от трохите, които получава за тези боклуци, които продава за скарабеи.

— Матин?

— Един истински гений в изработването на фалшиви... ъ-ъ... на имитации на скарабей. Повечето хора не могат да ги различат от истинските.

— Тук, в Египет, контактуваш с доста интересни хора — каза Блейк.

— Самата аз купих няколко от имитациите на Матин, преди да забележа, че не са истински.

— Ти? — изненадано попита Блейк. — Но нали си експерт?

— Що се отнася до езиците — отвърна Дездемона. — Но всъщност аз не съм египтолог. Зная наистина това-онова и имам око, но не мога да се сравнявам с експерти като дядо и Хари.

При споменаването на последното име строгото изражение се върна на лицето на Блейк. Дездемона се отказа да търси причината за съперничеството между двамата мъже. А такова без съмнение съществуваше. Как иначе можеше да се обясни враждебността им един към друг? Тя въздъхна.

— Както и да е, сега Матин има собствена работилница.

— Работилница?

— Всъщност това е малка птицеферма. Момчетата произвеждат скарабеи и след това хранят... — Тя замълча.

Не можеше да обясни на Блейк, че стомашните сокове на кокошките придаваха на скарабеите патина, която изглеждаше досущ като истинската. Нито че след това те трябваше да бъдат извадени от изпражненията на птиците. А и как щеше да погледне Блейк на това, че Дездемона бе помогнала на Матин да намери пазар за стоката си — срещу няколко процента от печалбата, разбира се? Това не бяха точно неща, които човек очаква от една изискана млада дама от добро семейство.

Блейк все още я гледаше със сериозно, въпросително изражение.

— Ах, това не е толкова интересно — рече тя и се почувства като лъжкия.

— Госпожо Дъглас, опитайте този плод. Много е освежаващ и с чудесен вкус — рече Джабар, секретарят на хедифа, прекъсвайки Саймън Честъртън наред изречението.

Марта инспектира отрупания с плодове сребърен поднос, държан от един от многобройните, мълчаливи прислужници.

С напредването на вечерта отчаянието, изписано на тъмното лице на Джабар, ставаше все по-явно, тъй като пламенната реч на Саймън относно несправедливото разпределение на античните богатства между французи и англичани не обещавахе да свърши скоро.

— Или малко сирене?

Марта взе парченце пъпеш и го поднесе към устата на Коул Смит.

— Искаш ли?

Очите на Коул грейнаха, но вместо да вземе зрелия свеж плод, той я улови за китката и дръпна ръката ѝ заедно с пъпеша към устните си.

— С удоволствие, скъпа.

В много отношения младият американец бе също толкова зрял, колкото и тя. През последните няколко дена я бе преследвал с настойчивост, която тя отначало намираще за забавна, а сега — за очарователна. Прямотта и наивният му материализъм контрастираха освежаващо на английските превземки. И макар и да му липсваше известна начетеност, вродената му хитрост до голяма степен неутрализираше този недостатък.

Коул пусна ръката ѝ и намигна.

Но независимо от това, колко привлекателен бе, той, разбира се, не можеше да се мери с Хари. Хари, чиято интелигентност бе гарнирана с хаплива ирония, а образоваността му се подчертаваше от известна безогледност. Хари бе *живял*. Наистина, тя не бе съвсем наясно какви следи бе оставил у него животът, но ни най-малко не се

съмняваше, че той го бе белязал. Белезите му не се виждаха от пръв поглед, но... съществуваха и Марта ги намираще особено привлекателни.

— Моля, полковник Честъртън, хапнете нещо! — прекъсна мислите ѝ гласът на Джабар.

Жорж Паже, който бе поканен като представител на интересите на Франция, не обръщаше никакво внимание на тирадите на Саймън, още повече, че бе прекалено зает с вечерята.

— Ако султанът благоволи да повери ръководството на музея в Кайро на англичаните, вместо на тези французи...

— Ето, полковник Честъртън, опитайте от смокините.

Джабар натъпка един доста голям плод в устата на Саймън. Въпреки че този жест трябваше да бъде израз на симпатия и близост, а освен това бе в тон с турския етикет, Марта бе сигурна, че домакинят им преследваше и друга цел. Смокинята бе доста голяма.

Видимо доволен, Джабар се облегна в украсения си със слонова кост стол. Той плесна с ръце, в отговор на което се появи група прислужници. Снежнобялата ирландска покривка бе вдигната от масата и всеки от гостите получи по една кристална купа с благоуханна топла вода, в която плуваше по един морски зюмбюл.

— Чувал съм невероятни истории за лингвистичните ви умения, госпожице Карлисъл — поде друга тема Джабар, като потопа във водата пръстите си, които след това бяха подсушени от един прислужник. — Има ли нещо вярно в това?

Сега всички любезно насочиха вниманието си към Дездемона, която седеше до следящия я със собственически поглед Блейк.

— Ако е така, трябва да сте много горда с това, прав ли съм? — настояваше Джабар.

Дездемона разкриви устни в неодобрителна гримаса. „Една жена не бива да гримасничи в присъствието на мъже — помисли си Марта. — Жалко, че майката на това момиче не е живяла достатъчно, за да я научи на елементарни маниери.“

— Тъй като самата аз никога не съм се стремяла към подобни умения — бавно отвърна Дездемона, — нямам правото да се гордея с тях.

— Прекалено сте скромна.

— Не, не съм. Просто ми се удава да чета на различни езици.

— Много интересно — отвърна Джабар.

Той щракна с пръсти и веднага се появи друга група прислужници, които поднесоха чаши за вино и шампанско. За секретар на един източен деспот Джабар имаше доста европейски вкус.

Дездемона приглади муселинената си рокля. Някога, най-малкото преди три лета, за нея е можело да се каже, че е „с цвят на шампанско“, но сега бе просто мръснобяла. Марта потръпна вътрешно. Независимо от това, колко зле финансово бе, една жена *винаги* можеше да си позволи нова рокля. Освен това, ако искаше да държи буден интереса на лорд Рейвънскрофт, Дездемона трябваше да се облича по-предизвикателно.

— Но това е изумително, госпожице Дездемона — рече Коул. — Вярно ли е, че можете да четете на дванадесет езика?

Тя се изчерви. Добре! Мъже като лорд Рейвънскрофт обичаха розовобузести момичета.

— Да — скромно отвърна тя.

— Дори латински?

— Да. Също и гръцки, иврит...

— Колко странно! — извика Марта, с което си заслужи един сърдит поглед от страна на Блейк. — И очарователно едновременно. Никога не съм чувала за нещо подобно.

— Така си е — важно заكما Саймън, при което брадата му подскачаше нагоре-надолу. — Това е от англосаксонската кръв. Тя е много по-подходяща за научна дейност от горещата кръв — той хвърли унищожителен поглед към Жорж — на някои други народи.

— Почакайте малко — възрази Коул. — И вие самият не вярвате в това, нали?

— Вярвам и то как! Колко френски хлапета, мислите, на осем години вече знаят пет езика? Как по друг начин ще го обясните?

— С интелигентност може би? — сухо вметна Блейк.

Марта се усмихна доволно. Всичко вървеше като по ноти. Тя се облегна назад и отново посвети вниманието си на Коул. Погледът ѝ обаче попадна на Жорж, чието търпение явно се бе изчерпало. Той отпи една последна глътка шампанско, за да остави чашата си с трясък на масата.

— Англичаните не се славят с особена интелигентност!

Без да му обръща внимание, Саймън продължи:

— Интелигентност, съчетана с британски бистър разсъдък. Хедифът няма да сгреша, ако...

Джабар пъкна в устата му още една смокиня.

— Много бих искал да науча нещо повече за вас, госпожице Карлисъл — рече Коул. — Как е възможно човек да говори език, който е мъртъв от хиляди години? Бихте ли могла да ни го демонстрирате?

Той се облегна назад и кръстоса пръсти в очакване.

— О, не, за съжаление не бих могла. Виждате ли, аз мога да *превеждам*, но не и да *говоря* на всичките тези езици — отвърна Дездемона, която неспокойно се въртеше на стола си.

„Глупаво дете! Тя трябва да използва всяка възможност, за да събуди интереса на лорд Рейвънскрофт. Тъкмо тук и сега, когато Хари го няма — мислеше си Марта. — Какво да се прави, ще трябва да поема всичко в свои ръце.“

— Скъпа — намеси се тя. — Една демонстрация на вашите способности би внесла приятно разнообразие в този... разговор. Сигурна съм, че за всички присъстващи би било интересно да надникнат в египетската душа.

— Но аз не зная еги...

— Каквото и да ни поднесете, то без съмнение ще хареса на всички — неумолимо отвърна Марта и хвърли многозначителен поглед към Саймън, който току-що бе преглътнал смокинята.

Колкото и сляпа да бе по отношение на Хари, Дездемона не бе глупава и щеше да отстъпи, ако решише, че по този начин ще избави домакина им от неловка ситуация.

— Разбира се. Почакайте. — Тя се замисли за момент, очевидно в търсене на нещо подходящо, което да е същевременно достатъчно забавно. — Ах, да. Преди време четох едно очарователно любовно стихотворение. Новото царство. — Тя се ухили дяволито. — Поне така мисля. — След това се покашля и поде:

*„Когато трябва да се разделим,
осиротявам аз без теб
и сап смъртта е тъй самотна.
Сладкишът с мед — така желан —
сега горчи,*

*защото няма я
на твоите устни сладостта.
И виното любимо киселее,
че ме измъчва споменът.
При всяка мисъл, всеки дъх
сърцето ми напомня,
че трябва да те усещам,
за да живея, за да ме има.
Че ти си дар на любовта,
животът ти си, навеки, слава на Атон.“*

— Атон ли казахте? — затаил дъх, попита Саймън.

Жорж се бе вцепенил с поднесена към устата вилица.

— Откъде е това изключително стихотворение? — прошепна той.

— От един папирус, който уж бил създаден по нареждане на самата Нефертити. — Дездемона изрично подчерта думата „уж“.

— Нефертити? — попита Коул.

— Къде, по дяволите — Саймън отблъсна ръката на Джабар, който се канеше да пъхне в устата му още една смокиня, — достатъчно, Джабар, къде, по дяволите, сте намерила това, госпожице Дездемона?

— Сдобих се с папируса преди седмица в един лагер в пустинята.

— Какъв лагер? — Саймън се наведе през масата, облегал на месестите си ръце, при което краят на брадата му се потопи в купата с вода.

Марта наостри уши. Възможно ли бе момичето наистина да е попаднало на нещо ценно? Тя внимателно отблъсна дланта на Коул от коляното си и втренчено започна да следи реакциите на Саймън и Жорж.

— Ах, полковник Честъртън — засмя се Дездемона. — Съжалявам, ако съм ви подвела. Мога да ви уверя, че папирусът е фалшификат.

— О, да, разбира се. — Саймън и Жорж се отпуснаха обратно на столовете си, а разочарованието им можеше да се пипне с ръка. — Бих

се учудил, ако беше иначе — рече Саймън. — Защо един търговец ще продава подобно нещо на едно младо мом... — Той замълча с червено като на рак лице. — Ако беше истински, сега дядо ви триумфиращо щеше да се пъчи тук около масата, а не да тършува из Миня.

— Въпросната Нефертити е жената на онзи... Ехнатон, нали? — попита Коул с вяла усмивка. Той протегна крака под масата и интимно ги отърка в тези на Марта.

Жорж замислено наблюдаваше празната си чиния.

— Да, великата владетелка и жена на еретика.

Саймън кимна.

— Ако някой наистина открие нещо подобно... — Той погледна Дездемона и направи гримаса. — Не бива да причинявате такова сърцебиене на един стар човек като мен.

— Простете — разкая се Дездемона. — Това е много добър фалшификат. Авторът е имал чудесен усет за стихосложението в Новото царство... Образността и подборът на думите също са удивително сполучливи. Само съдържанието е прекалено светско, за да произхожда от обкръжението на владетеля. На места е дори подчертано чувствено.

— Ама наистина ли? — с интерес попита Жорж.

Ако човек притежаваше проницателен поглед, какъвто бе случаят с Марта, щеше да забележи, че всички присъстващи мъже, от Джабар до Коул, бяха силно заинтригувани.

— Да.

— Знаете ли, въпреки това не бих имал нищо против да хвърля един поглед на този папирус — рече Саймън. — Разбира се, от чисто научен интерес.

— Аз също — присъедини се Жорж.

— Не е необходимо, господа — отвърна Дездемона. — Изпратих стиховете на един нюйоркски издател. Но вие ми върнахте надеждата, че е възможно те да предизвикат известен интерес... имам пред вид академичен интерес, разбира се — ухилено добави тя.

„Малката изобщо не забелязва неодобрението в ледения поглед на Блейк — помисли си Марта. — Прекалено дълго е живяла сред възрастни хора и е била свидетел на прекалено много разговори, които не са за ушите на изискано младо момиче. Просто е натрупала прекалено много... «опит».“

— Глупости — каза Коул.

— Жалко — промърмори Саймън.

— Сигурна съм, че няма да поискате да пилеете времето си за подобна дреболия. — Дездемона продължаваше да размахва стръвта под носа на господата.

— Разбира се, че няма да го направят — намеси се неочаквано Блейк. — Кой би помислил, че подобни цинични дрънканици биха могли да събудят интереса на толкова... образовани мъже?

Образованите мъже се отпуснаха на столовете си като сритани кучета.

— Колко рицарски от ваша страна да защитите честта на госпожицата, лорд Блейк — промърмори Марта, макар момичето да изглеждаше смуцаващо безразлична към безстрашната намеса на Блейк.

Кое романтично момиче би устояло на чара на такъв рицар?

Марта се усмихна.

Никое.

Дездемона благодари на домакиня и заедно с Коул Смит и Марта напусна двореца по широкото каменно стълбище, извеждащо в градината. Зад тях идваше Жорж, следван по петите от Саймън. Тя спря, за да изчака Блейк и се огледа усмихната.

Млечнобялата луна тъкмо се бе скрила зад облаците с цвят на индиго, а хладният въздух бе наситен с уханието на цветя. На равни интервали в мрака се обаждаше черна каня.

Коул спря в подножието на стълбището и се заигра с джобния си часовник. Инкрустираните в това истинско бижу скъпоценни камъни хвърляха червеникави отблясъци. На лицето на Марта, която вече бе забелязала скъпата играчка, се появи хищническа усмивка.

— Хубаво им пуснахте фитила на онези двамата — рече Коул. — Кой би предположил, че под тези златни къдрици се крие един малък дявол?

Дездемона се засмя. Тя не можеше да устои на безгрижния хумор на американеца, който бе просто заразителен.

— Вижте какво, госпожице Карлисъл. Колкото повече мисля за онези бикове на бог Апис, толкова повече искам да имам някой от тях.

Казахте, че сте била в някакъв лагер на търговци. Да сте видяла там нещо подобно?

— Съжалявам, господин Смит. Щеше ми се да бях. — Той наистина нямаше представа колко много ѝ се искаше.

— О, няма значение. Доколкото зная, господин Паже и господин Бракстън правят всичко възможно да открият хубав екземпляр. Допускам, че скоро някой от господата ще ми намери онова, което искам. — Той се обърна към Блейк. — Кажете, лорд Рейвънскрофт, не бихме ли могли да обединим джобните си пари и заедно да наемем една карета?

— О, господин Смит — рече Марта и увисна на ръката му. — Всъщност се надявах да се поразходим. Вечерта е прекрасна, а вие сте толкова висок и силен мъж, че с вас винаги се чувствам в безопасност.

— Но, госпожо, домът ви е на цели две мили от тук — каза американецът.

— Наистина ли? Но ако не ме лъже паметта, вашият хотел не е толкова далече...

Американецът избухна във вежлив смях, а Дездемона усети кръвта да нахлува в главата ѝ. Толкова безсрамна жена! Как е могъл Хари...

— Да вървим, госпожице Карлисъл — изтръгна я от мислите ѝ Блейк, улови я за лакътя и я поведе по алеята.

До портата, извеждаща на улицата, той спря и се огледа за карета. Правеше всичко, което би трябвало да прави един герой. А освен това бавно бе започнал да се влюбва в Дездемона.

Беше чудесно. Или може би не?

— Може би трябва да почакаме малко, Дездемона. — Сега Блейк бе толкова близо до нея, че тя можеше да помирише парфюма му и да види наболата му брада. Той се приближи още повече, взе ръката ѝ и я стисна.

— Може да походим — предложи тя.

— Да. — Гласът му бе странно дълбок. Тъмната му глава се склони към нея и Дездемона усети дъхът ѝ да секва от вълнение, което много приличаше на страх.

В този миг вниманието ѝ бе привлечено от внезапен тъп звук. Със странно чувство на облекчение тя отстъпи назад и се огледа, опитвайки се да открие откъде бе дошъл шумът.

— Проклятие — изтръгна се от устните на Блейк.

От сянката на едно дърво изникна нечий тъмен силует, осветен за секунда от светлината на уличните фенери, преди Дездемона да се запрепъва към него.

Макар мракът да скриваше чертите на лицето му, младата жена можа да види, че ризата на мъжа бе разкопчана и висеше на парцали по слабото му тяло. Раздърпаният тюрбан бе увит около врата му като змията на някой заклинател. С всяка крачка походката му ставаше все по-неуверена. Той извика нещо с дрезгав, хриптящ глас, но думите му бяха толкова провлачени и неясни, че тя не можа да разбере нищо. Понечи да се приближи към него, но Блейк я улови и я задържа.

— Мили боже — задъха се Блейк. — Джабар би трябвало да се погрижи да държи просяците настрана от двореца.

Луната неочаквано се освободи от прегръдката на облаците и освети чертите на мъжа, който изглеждаше подпухнал, насинен и някак...

— Боже мой! — възкликна Дездемона. — Хари!

Той се запрепъва към нея, но се олюля и се свлече на колене.

— Диз — с натезжал език промърмори той. — Никой не те е наранил.

— За бога, Хари. Какво се е случило?

На отеكلото му лице се появи разкривена усмивка. На лунната светлина върху устната му можеше да се различи тъмна ивица кръв.

— Е, Диз... — Той се закашля. — Винаги си казвала... че искаш... да ме видиш... на колене. — Той политна напред и Дездемона го улови точно преди да се строполи по лице.

19

— Отвори, Маги! — извика Дездемона.

— Аха! Време бе да се прибереш — чу отвътре сърдитото мърморене на Маги, която вдигаше резето. — Доста се забави. Един английски джентълмен би трябвало по-добре да...

Вратата се отвори и светлината на фенера освети Блейк, който стоеше долу и крепеше на широките си рамене безжизненото тяло на Хари.

— Аллах, смили се... — Дъхът на Маги секна.

Дездемона се шмугна покрай нея и нареди на Блейк да внесе Хари.

Блейк се запрепъва нагоре по стълбите. При всяка негова крачка главата на Хари, който отново бе изпаднал в безсъзнание, се полюшваше насам-натам.

— В някоя от спалните ли? — попита Маги.

— Не — отвърна Дездемона. — Поне не тази вечер. Трябва ми светлина. Ще използваме библиотеката на дядо. Ела! — обърна се тя към Блейк, след което мина по тесния, претъпкан коридор и бутна вратата в дъното. — Дураид — каза тя, видяла момчето да наднича иззад ъгъла, — донеси чисти ленени кърпи, йод, сапун и гореща вода. Ако може, преди Хари да е издъхнал! — добави Дездемона.

Дураид се запъти към кухнята.

— Но къде ще го сложим? — попита Маги.

Дездемона се огледа трескаво. „Библиотеката“ не бе нищо повече от вестибюл, отделящ същинските помещения за живеене на къщичката от малък вътрешен двор, ограден с каменна стена. Този вестибюл бе натъпкан до тавана с всевъзможни антики, които рано или късно щяха да заминат за Англия. Книги, списания и принадлежности за писане бяха пръснати навсякъде, където имаше свободно място. Покрай стената бяха струпани десетки сандъци — някои пълни, други празни. Писалището бе отрупано с гърнета и други керамични съдове.

Отначало Дездемона реши да използват пода, но скоро отхвърли тази мисъл. Освен че бе прашен и студен, щеше да е невъзможно да закачат мрежата срещу комари, така че да държат насекомите настрана от откритите рани на Хари. Тя прехапа устни и се замисли къде би било най-добре да го сложат. Блейк стоеше до вратата, превит под тежестта на тялото му.

— Там, вътре — рече накрая Дездемона, посочвайки един саркофаг. — Достатъчно е високо, за да виждам какво правя, и достатъчно тясно, за да не се изтърколи.

Блейк се възпротиви.

— Но, госпожице Дездемона, не можете...

— Само временно, докато намерим походно легло.

Блейк не изглеждаше особено убеден, но внимателно свали тялото на Хари върху постланата от Маги покривка. Дездемона усили газовите лампи, след което се обърна към леглото. Сърцето ѝ едва не спря.

Светлината от лампите разкриваше обезобразеното лице на Хари с ужасяваща яснота. Изглежда раните му бяха дори по-жестоки, отколкото бе предполагала.

Толкова много кръв. Толкова мръсотия.

Блейк я улови тъкмо навреме, преди да се бе строполила на пода. Той настоя да си почине на стола до писалището, но Дездемона се освободи от прегръдката му, ядосана, че точно сега се бе показала толкова слаба.

— Всичко е наред, наистина — решително каза тя и се наведе над Хари.

Лявото му око бе отекло и насинено, на дясната му буза имаше дълбока порезна рана, а долната му устна бе сцепена. Бедната хубава устна! Дездемона въздъхна дълбоко.

— Ето нещата, *сит* — дочу тя зад себе си.

Без да вдига поглед, Дездемона пое малката димяща купичка с вода и парчетата плат, които ѝ подаваше Дурайд.

— Маги — каза тя, докато опипваше хваналата коричка рана на бузата на Хари, — сипи от подовата тинктура върху раната... в това време аз ще я почистя. Един Аллах знае какво може да има отдолу.

— Да — промърмори Маги.

Тя сипа малко от течността в дълбоката рана и Хари се изправи в леглото. Той отвори очи и се втренчи в Дездемона — диво и настойчиво.

— Всичко ще бъде наред, Хари. Аз съм...

— Маги! — промълви той.

— Да, Маги също е тук. — Нима мислеше, че тя няма да е толкова грижовна, колкото Маги? Нима мислеше, че е толкова безразлична към него? — Обещавам ти да...

— Къде е Маги? — попита той с дрезгав глас.

— Тук съм, Хари. — Маги постави длан на челото му.

Той я сграбчи за китката и процеди през стиснати от болка зъби:

— Ти... трябва... Ти трябва... — Беше затворил очи. Пръстите му, които до преди миг стискаха китката на Маги, сега се разтвориха и ръката му падна безжизнена.

Отново беше изгубил съзнание.

— Господи — извика Блейк.

— Така е по-добре — увери го Дездемона. — По-добре да е в безсъзнание. Ще използвам това, за да го почистя.

Тя внимателно отстрани коричката от раната му, след това я обля с чиста вода и вдигна поглед. Маги вече бе отгатнала следващото й нареждане и й подаваше игла и конец.

— Дръж главата му неподвижна, Дураид.

Момчето мина зад него и взе бледото му лице между дланите си. Стиснала устни, Дездемона събра краищата на раната и заби иглата в плътта. Хари се сгърчи и простена.

— Казах да го държиш неподвижен! — Тя мигаше често заради сълзите, които се бяха появили в очите ѝ от напрежение.

— Мисля, че ми прилошава, *сит*.

Не разполагаха с време за подобни глезотии.

— Може би ще съм в състояние да ви помогна, госпожице Дездемона — тихо рече Блейк.

Тя се огледа изненадано. За миг напълно бе забравила за присъствието му.

— Бихте ли могъл да го държите?

— Да. — Лицето на Блейк бе почти толкова бяло, колкото ризата му, а изражението му бе угрижено, но в очите му гореше недвусмислена решителност и дори нещо като гняв.

Дураид отстъпи, а Блейк зае мястото му.

Той се справи със задачата си и удържа главата на Хари неподвижна, докато Дездемона не направи и последния бод. Сега тя се изправи и изтри потта от челото си.

— Какво друго бих могъл да направя? — попита Блейк.

Какво друго? За бога, Блейк беше прав. Това бе само началото, а Дездемона имаше чувството, че е в тази стая вече цяла вечност. Хари лежеше напълно безжизнено. Дори рефлексивното потръпване на крайниците му бе престанало. Беше неестествено тихо.

— Ах, да. — Тя се покашля, за да овладее гласа си. — Във витрината хей там има малко бренди. Ако Хари се събуди преждевременно, може да има нужда от него.

Когато Блейк се върна с брендито, Дездемона вече приключваше с почистването на лицето на Хари. Тя взе бутилката и чашата и ги остави настрана. Изглежда Хари нямаше да се събуди толкова скоро.

— Лорд Рейвънскрофт, бихте ли вдигнал Хари? Като начало ще съблечем ризата му.

— Ризата? *Като начало?*

Тя кимна.

— Да.

— Вие не възнамерявате сама да се грижите за останалите рани на Хари, нали?

— Напротив — отвърна тя. — Защо?

— Госпожице Дездемона — поде Блейк, — вие сте млада англичанка от добро семейство. Младите жени от вашите кръгове не се грижат за полуголи мъже. По правило те изобщо *не виждат* такива.

Дездемона го погледна напълно недоумяващо. Тя постоянно виждаше голи мъже. Да, тя виждаше дори предимно голи мъже. Трябваше само да мине по пазара, покрай някои разкопки или да слезе до реката, за да види голи мъже, които работеха, къпеха се или играеха.

— Хари ще остане с ризата си, докато повикаме лекар.

Тя си отдъхна. Това беше! Блейк очакваше за Хари да се погрижи някой лекар. Разбира се, че това си мислеше. Той не можеше иначе. Тя дори изпита известно състрадание към него — всичко това трябва да му се струваше много чуждо, ужасно нецивилизовано.

— Как мога да повикам лекар? — попита Блейк.

Погледите на двете жени се срещнаха и Дездемона видя в очите на Маги бездна от презрение.

— Ние сами се грижим за болните си, лорд Рейвънскрофт — отвърна Маги.

— О, нямам предвид някой местен доктор, а английски лекар.

— Няма такъв — отвърна Дездемона.

— Не, просто не вярвам — каза Блейк. — На парахода на Кук все трябва да има някой шарлатанин, който се грижи за болезките на гостите му.

Не разполагаха с достатъчно време за нещо подобно.

— Ще ни коства цялата нощ. Трябва най-напред да се отиде до доковете и да бъде намерен лекаря — при положение, че изобщо има такъв — а след това да бъде придуман да дойде — обясни Дездемона. — В Кайро човек може да си отиде, ако се наложи цяла нощ да лежи с някоя открита недезинфекцирана рана, лорд Рейвънскрофт.

— Разбирам. — Ситуацията съвсем видимо не му харесваше, което доста охлади симпатията на Дездемона към него.

— Ще ми помогнеш ли, Маги?

Блейк изпревари икономката и застана до главата на Хари.

— Изглежда нямам избор — или ще изпълнявам нарежданията ви, или рискувам да изглеждам безсърдечен.

Дездемона го дари с лъчезарна усмивка. Слава на Бога, че той не беше толкова праволинеен, че да рискува живота на Хари. Разбира се, че не беше!

— Но — строго добави Блейк — панталоните му остават.

Дездемона почти не го чу, защото вниманието ѝ бе привлечено от лицето на Хари, което внезапно се бе разкривило в болезнена гримаса. Никога не го бе виждала такъв.

Раним.

За нея Хари винаги бе олицетворявал издръжливостта на пустинно животно. О, да, понякога изглеждала изнурен и съсипан, но никога така, сякаш би могъл да попадне в сериозна опасност. Той владееше до съвършенство изкуството да оцелява. Но сега загорялата му от слънцето кожа лъщеше от пот, дъхът му излизаше на тласъци, а едва доловимият пулс доказваше, че дори и принцът на чакалите е смъртен.

— Побързай — тихо рече тя.

Блейк повдигна Хари, така че Дездемона да може да съблече ризата му. Тялото му бе цялото в кръв и синини. Тя внимателно започна да почиства гърдите и ръцете му от мръсотията, потапяйки парцал след парцал в купата с вода, която Дураид постоянно пълнеше наново. После спря за момент, за да даде почивка на напрегнатите си мускули.

— Наред ли е всичко, Дездемона? — попита Маги.

— Да. Само съм уморена. Мисля, че той прескочи трапа. — Досега не бе открила по тялото му рана, която времето и един силен конски мехлем да не можеха да излекуват.

Ребрата му бяха тежко контузени, а по раменете личаха около дузина кръвави следи от камшик. Кожата на двете му китки бе протрита до кръв като от груби въжета, а драскотините по корема говореха, че е бил влачен по неравна повърхност. За щастие обаче нямаше счупени кости и...

Тя сведе глава и допря ухо до гърдите му. Остана така няколко секунди, съдържайки дъха си, след което с облекчение затвори очи — в дробовете му нямаше течност, а сърцето му биеше ритмично, макар и слабо.

Момичето се изправи и видя Блейк да я наблюдава в очакване. Трябваше да се освободи от него, защото той никога нямаше да разбере, а още по-малко — да ѝ позволи да прегледа тялото на един мъж от кръста надолу.

— Това беше — каза тя и подсуши ръцете си с една кърпа. — Мисля, че ще се оправи.

— Вие сте героиня, госпожице Дездемона — рече Блейк. — Истинска Флоранс Найтингейл. Щеше ми се Хари да заслужаваше тези усилия.

— Моля?

— Изглежда съмнителните му занимания са го довели до това критично състояние. Когато човек си играе с огъня...

— Господин Хари и друг път си е играл с огъня — застъпи се Маги. — И досега никога не се е изгарял. — Забелязала саркастичната гримаса на Дездемона, тя добави: — Е, поне не толкова лошо. Някоя изкълчена кост, две натъртвания, няколко драскотини... е, добре, имаше и насинено око, а веднъж трябваше и да бъде позакърпен, но това е всичко.

— Достатъчно! — неочаквано извика Дездемона и гневно хвърли кърпата на пода.

Блейк беше прав. В каквото и да се бе забъркал Хари, вината навярно е била негова. Независимо към какво се е стремял, цената е била прекалено висока. Не бе очаквала подобно безразсъдство от страна на Хари, но във всеки случай нямаше да го остави да умре, преди да е имала възможност да му каже мнението си за невероятната му глупост. А за да се увери, че той няма да умре, сега трябваше да събуе панталоните му.

— Хари е изключително пред...

Дездемона прекъсна лекцията на Маги.

— Ох, внезапно ми се зави свят. — Тя погледна икономката с многозначителен поглед.

Очите на Маги леко се разшириха — сигурен знак, че бе разбрала какво се опитва да й каже Дездемона.

— Наистина изглеждате много уморена, госпожице Дездемона. — Маги взе дланта ѝ в своята и я потупа окуражително. — Дано Аллах да не позволи това свято задължение да навреди на здравето ви!

Трябваше да отучи Маги от навика ѝ да прави своите религиозни намеци в най-неподходящите моменти.

— Ангел сте вие, определено, но ангел в земен образ. Трябва да се грижите за чупливия съд, който пази възвишения ви дух.

— Ужасно съм... изтощена — призна Дездемона със слаб глас.

— Разбира се, че ще сте, скъпа. — Блейк издърпа дланта ѝ от ръцете на Маги и сам започна да я гали утешително. — Мога ли да ви посъветвам да си дадете малко почивка? Напълно сте я заслужили.

— Ще се вслушам в съвета ви, лорд Рейвънскрофт. — Тя освободи дланта си и се отправи към вратата на библиотеката. На прага спря и учудено погледна Блейк, който се канеше да я последва. — Лорд Рейвънскрофт...?

— Не се безпокойте. — Той взе някаква кутия от един стол. — Ще остана при Хари.

— В никакъв случай! — намеси се Маги. — Учудена съм, че точно вие, лорд Рейвънскрофт, правите подобно предложение. Госпожица Дездемона е невинна млада дама, още почти момиче, а дядо ѝ отсъства от къщи.

— Не се безпокойте! — саркастично отвърна Блейк. — Уверявам ви, че нямам никакви непочтени намерения и че ще бъда олицетворение на самата дискретност.

— Не се и съмнявам — каза Дездемона, — но ще ми бъде неприятно... — тя трескаво се опиташе да измисли нещо, което ще ѝ е неприятно, — но би ми било неприятно да бъда заварена в деликатно положение само защото вие държите да останете при братовчед си.

— Нима? — Блейк посочи Хари. — Ами той?

— О, Хари, никой не би си помислил... Всеки тук познава Хари. Аз също. Освен това той не може... да направи много.

Сега тя се изчерви. *Проклятие.*

— Ще се погрижа всичко да бъде както се полага — рече Маги. — Ще оставя Дураид да спи пред вратата на Дездемона.

— Какво? — подскочи Дураид. — Не искам да спя на пода. Никога не се е налагало да спя на пода, когато Хари... — Срещнал гневния поглед на Маги, Дураид занемя. — Р-р-р-азбира се, *сит*, както винаги.

— Смятам, че така е най-добре, лорд Рейвънскрофт, наистина — рече Дездемона.

Блейк се предаде с раздражение.

— Допускам, че сте права. Трябва да мислим как изглеждат нещата отстрани. Но ако имате нужда от мен, изпратете момчето да ме повика.

— Разбира се — обеща Дездемона и го изпрати до вратата. Изчака го да слезе по стъпалата и още веднъж каза: — Много благодаря!

От къщата се чу приглушен стон. До няколко часа можеше да пламне инфекция, а един господ знаеше колко часа бе обикалял в това състояние из улиците на Кайро, докато те бяха яли кърви и фурми.

— На вашите услуги! — тържествено рече Блейк и се облегна на парапета долу.

Сега тя нямаше време за тържествени словоизлияния... колкото и да копнееше да чуе нещо подобно.

— Много мило от ваша страна.

— Говоря сериозно.

— Зная и го оценявам — Още един стон, този път по-силен.

— Бих искал да знаете...

— Зная. Лека нощ, Блейк. — Преди той да успее да отвърне, Дездемона бе затръшна вратата и се бе втурнала към библиотеката. — Чух го.

— Той е добре, просто е на път да се събуди — обясни Маги.

— Тогава да се залавяме за работа и да му свалим панталоните, преди отново да ни се е наложило да си имаме работа с мъжката чувствителност.

Без повече обяснения Дездемона се наведе и започна да разкопчава колана на Хари.

— Изглеждаш ми доста плаха — рече Маги.

— Всички тези разправии само за да бъдат събути панталоните на един мъж — измърмори Дездемона и извади колана от гайките.

— Обикновено не е толкова трудно — увери я Маги видимо развеселена.

— Виждам, че си буден.

Хари се обърна и удари носа си в нещо. Той отвори очи и пред себе си видя... дърво.

Беше го напъхала в някакъв сандък.

Той се извъртя обратно по гръб и зяпна тавана.

— Надявам се, че си е струвало.

Дизи. Той запремига срещу болезнено силната светлина, а от гърдите му се отрони въздишка на облекчение. Несъзнателната сила, подтиквала го през изминалата нощ да я търси, се бе изпарила в мига, в който я бе открил. Това обаче бе само временна отсрочка. Проблемът с Морис Шапе си оставаше. Хари нямаше да намери мира, преди да е отстранил надвисналата не само над него, но и над Дездемона опасност.

— Е? — попита тя. — Струваше ли си?

— Какво да си е струвало? — промърмори той и се опита да прецени състоянието си.

Лявото му око бе толкова отекло, че почти не виждаше с него. Внимателно опипа зъбите си, за да установи дали някой от тях не липсва или не се клати. Когато установи, че всичко е наред, въздъхна с облекчение.

— Просто не мога да повярвам, че си бил толкова безразсъден, толкова невероятно глупав. И толкова непредпазлив.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Хари.

Лицето на Дездемона изчезна от погледа му. Тя се подпря с две ръце на ръба на сандъка, наведе се по-ниско и внимателно се взря в Хари. Слънчевата светлина, която я осветяваше в гръб, правеше косата ѝ да изглежда като разтопено злато, което се стичаше по раменете ѝ и нежно докосваше голите му гърди.

— Надявам се, че си си взел поука, Хари — тъкмо казваше тя. — Дори гробът на Ехнатон не си струва подобна жертва.

— Можеш да го кажеш високо.

— Можеше да умреш. — На лицето ѝ бе изписан гняв.

— Зная.

— Какво си направил? Измамил си някой от съмнителните си приятели?

Горчивината в гласа ѝ му причиняваше болка. Каква ирония. Очевидно Дизи смяташе, че състоянието му е резултат от някоя не особено почтена сделка. Не можеше да ѝ се сърди, защото сам я бе научил да мисли за него по този начин.

Не разполагаше с отговор за разочарованието ѝ. Вместо това каза:

— Напъхала си ме в някакъв сандък.

— Не — отвърна тя, — това е саркофаг. В момента притежателят му няма нужда от него.

Няколко мига той безмълвно се визира в нея.

— Не можа ли да намериш поне едно походно легло?

Най-сетне устните ѝ се разтеглиха в обичайната усмивка.

— Обикновена предвидливост — сухо рече тя. — Нали това казваш винаги. Просто последвах съвета ти.

— Как така?

— Така щяхме да си спестим доста ядове, в случай че не беше оживял. Тогава просто щяхме да затворим капака и да те изпратим за Англия.

Хари прихна смутено.

— Такава прозорливост. Трябва да призная, че съм горд с теб, Диз. — Смахът му бе заглушен от пристъп на кашлица.

Дездемона веднага се наведе по-близо.

— Дездемона — унесено го поправи тя и погали устните, страните и отеколото му око с нежност, от която му секна дъхът. — Трябваше да му сложим лед.

— Как изобщо се оказах тук?

— Братовчед ти те донесе.

По дяволите Блейк. Изглежда братовчед му не се задоволяваше с това да пръска около себе си романтичния си чар, а бе решил да се прави на благороден рицар.

— Поне веднъж широките му рамене да послужат за нещо.

— Как можеш да бъдеш толкова неблагодарен. Блейк...

— Блейк? — Хари подскочи.

Дездемона се изчерви, а той изпита желание да я вземе в обятията си и с устни и език да заличи предателската руменина по страните ѝ.

— От мен да мине: лорд Рейвънскрофт. — Тя отбягваше погледа му. — Той те носи по целия път от двореца на Джабар до тук. Е, добре, не по целия. По-голямата част изминахме с карета. Но той те качи в каретата, а след това те свали и внесе в библиотеката. Това прави около двадесетина метра.

— Напомни ми да му дам бакшиш, когато се видим следващия път — рече Хари и направи опит да се повдигне на лакът. Усети пронизваща болка в хълбока. — Божичко... Да не са пуснали някое магаре да се разхожда върху ми? — промърмори той със стиснати зъби.

— О! — Мълчаливото неодобрение на Дездемона го свари неподготвен.

Тя се изправи неочаквано с пламнали страни, а блясъкът в очите ѝ не бе дяволит, а гневен. Сега Хари бе напълно объркан и я гледаше отчаяно.

— Съжалявам, Дизи — каза той. — Наистина съм благодарен на Блейк. Ще му го кажа при първа възможност.

Тя извърна лице, сякаш не можеше повече да понася вида му. Това пък той не можеше да понесе, както сам с горчив хумор установи.

— Диз, моля... — повтори Хари.

Той протегна ръка и я улови за китката. Нежно поднесе дланта ѝ към устните си и едва доловимо я целуна по кокалчетата. Пръстите ѝ трепереха.

— Моля те, Диз — повтори той. — Не ме гледай така. Ако престанеш да се мръщиш, ще напиша на Блейк един сонет. Никога не си ме гледала с такова презрение. С разочарование и недоверие — да. Но не и така. — Той се усмихна криво. — Това никак не ми харесва.

Тя издърпа дланта си.

— Ти, идиот такъв! — Дездемона закри лице с длани.

Господи, тя плачеше. Пренебрегвайки болката, Хари се изправи с мъка и протегна ръка към нея.

— Диз...

— Идиот! — още веднъж гневно избълва тя и отстъпи назад. — Ако искаш, изпрати стотици благодарствени писма на Блейк, но никога

повече не смей да рискуваш живота си заради някое безполезно парче старо желязо. Можеше да си докараш отравяне на кръвта и да умреш, проклет идиот! — Хари бе зяпнал от изумление. — И преди съм превързвала ръцете ти и съм се грижила за раните ти, а от време на време се е налагало и да позакърпя клетата ти кожа. Но подобно нещо не е имало никога. И не мисли, че ще го направя за теб още веднъж. Разбра ли ме добре? — попита тя с висок, режещ глас. — Раз-бра-ли-ме-доб-ре?

— Мили боже, да. Мисля, че... Надявам се.

— Уплаши ме — проплака тя. След това се отпусна в едно кресло, сви се в него и отново зарови лице в шепите си.

— Диззи, не съм мамил никого. Наистина! — Той спусна единия си крак от ръба на сандъка и... замръзна. Веднага го прибра обратно и слисано огледа тялото си. Беше напълно гол, с изключение на един прикриващ слабините му чаршаф. — Кой ми е събул панталона?

Тя игнорира въпроса му.

— Все едно как ще го наречеш — измама, укривателство, кражба, сделка... всичко свършва по един и същ начин.

— Не съм откраднал нищо и никого не съм измамил.

— И искаш да ти повярвам? Може би трябва да вярвам на всичко, което ми разказваш? Имам чувството, че изобщо не те познавам. — Тя изпуфтя шумно. — И тази странна враждебност между теб и Блейк, внезапните намеци за твоето тайнствено, привидно нормално детство, в което обаче нищо не е както трябва... а сега тази лудост!

— Какви намеци? Нищо не било както трябва...? — Хари занемя. — Не е вярно, че съм се забърквал в някаква непочтена сделка. — Поне това можеше да се опита да й обясни. — Спомняш ли си за един тип на име Морис, който навремето работеше като надзирател на Жорж Паже?

— Един такъв висок, с малко женски черти? — попита тя, сякаш се предаваше.

— Същият. Е, миналата година, по време на едни разкопки, двамата с него се спречкахме.

— Да, спомням си. Казват, че си му хвърлил добър пердах. — Тя разкриви устни. — Не знаех за какво е било всичко, затова и не

проявих интерес към произшествието. — Тя го погледна. — Трябваше ли?

— Сбихме се — лаконично отвърна Хари — и той го отнесе.

— Значи сега те е пребил, за да си отмъсти? — Тя повдигна вежди. Очевидно все още гледаше доста скептично на обяснението. — Хайде, не ми ги разправяй, Хари. Зная, че отмъщението зрее дълго, но... оттогава е минала цяла една година.

Хари се ухили. Тя беше просто неустоима.

— Отмъщението само привнесе вдъхновение в начина, по който си свърши работата. Някой му беше платил да ме убие.

Тъмните ѝ очи се разшириха.

— Защо?

— Не зная. Но имам едно предчувствие...

— Какво? Само не ми казвай, че подозираш Блейк. — Тонът ѝ го накара да потръпне. — Явно е, че се конкурираш с него и би искал да му навредиш. Какъв по-лесен начин от това, да го обвиниш, че стои в дъното на тази история?

— Не мисля, че Блейк има нещо общо с това — отвърна Хари. Беше разтърсен от ледения ѝ тон и пропастта, която неочаквано бе зейнала помежду им. Той отчаяно се опита да я преодолее. — Морис не ми каза кой му е платил — беше прекалено зает със задачата си, която очевидно му доставяше огромно удоволствие. — Той сви рамене. — За щастие не нося много на бой и доста бързо губех съзнание.

— Ах, Хари. Щеше ми се да знаех какво да мисля за всичко това. — За миг в погледа ѝ се появи сянка на състрадание, която обаче изчезна веднага щом Хари се засмя. — О, не. Няма да се хвана на този поглед на настъпено по опашката кученце. Прекалено много време съм прекарала в грижи по теб. По-добре ми кажи как успя да избягаш?

— Подкуп. — Тя смръщи въпросително чело. — Честна дума.

— Не се ли боиш, че може да ти пораснат магарешки уши... както с лека ръка си играеш с думите?

Той се ухили.

— Наистина, Морис не е човек, който предразполага към лоялност. Просто обещах на един от хората му двадесет лири и... ето ме тук.

Нямаше нужда тя да узнава, че почти целия път бе изминал пълзешком, нито колко дълго Морис му бе „вгорчавал живота“, преди

да отиде да хапне нещо.

— Двадесет лири? И той ти повярва? — смаяно попита Дездемона.

— Каквото и да си мислиш за мен, Дизи, аз съм успял да си спечеля славата на човек, който държи на думата си.

Дездемона бавно се приближи до писалището и унесено взе в ръка парче от една погребална урна.

Хари я проследи с поглед. Приличаше на съвършена кехлибарена богиня, но бе много по-крехка и ранима. Морис можеше да ѝ причини болка, без изобщо да трябва да се напруга.

— Бих искал да се пазиш, Дизи.

Тя престана да си играе с парчето от урната.

— Моля?

— Бих искал да бъдеш много предпазлива, Дизи. Не излизай сама. *Остани при мен.*

— За какво говориш, Хари?

— Морис знае, че... — Не знаеше как да ѝ обясни. Нямах да повярва, ако ѝ кажеше, че я грози опасност, защото той я обичаше. Щеше да се ядоса и да реши, че ѝ се присмива. — Възможно е Морис да дойде тук, за да ме търси.

Дездемона се върна при него и потупа ръката му.

— Нищо не може да ми се случи, Хари. — Звучеше така, сякаш успокояваше някоя истерична стара мома. — Сам си ми казвал, че никой египтянин, който е с всичкия си, няма да посегне на една англичанка.

— Първо, никой не е казал, че Морис е с всичкия си, и второ, той не е египтянин.

— Отново тази дребнавост. Не се безпокой за мен — рече Дездемона с глас като мехлем, който сякаш казваше: *Да не се безпокои пациентът.* Тя дори и за миг не си бе помислила да вземе на сериозно предупреждението на Хари.

— Добре — каза Хари, без ни най-малко да се е успокоил, и отново легна в саркофага си. Той трескаво започна да крои планове за гарантиране сигурността на Дизи. Трябваше да действа бързо, преди Морис отново да изчезне в подземния свят.

— Хари... — Каквото и да бе искала да каже, Дездемона замълча, прекъсната от тихо почукване на вратата. — Влез! — извика

тя.

На прага се появи Маги, следвана по петите от Блейк, чието лице грейна при вида на Дездемона. Тя отвърна на усмивката му и Хари усети леко пробождање.

— Лорд Рейвънскрофт, колко мило от ваша страна да наминете.

— Дездемона. — Блейк прекоси тържествено стаята и взе дланите ѝ в своите. — Изглеждаш толкова очарователна и свежа, сякаш току-що си се събудила от хубав сън, а не си прекарала часове в грижи за братовчед ми. Надявам се, пациентът ти... — Той хвърли поглед към Хари. — Кой е събул панталона му?

— А, Блейк. — Хари седна в саркофага, при което чаршафът се смъкна чак до хълбоците, оголвайки гърдите му. Прозявайки се, Хари протегна над главата си най-напред едната, а след това и другата си ръка. След това, въпреки че тялото му се съпротивляваше на всяко движение, се усмихна широко. — Диз казва, че трябвало да ти благодаря. Е, благодаря!

— Върви и му намери една риза — тросна се Блейк на Маги.

Тя го стрелна сърдито с поглед, но все пак изпълни нареждането му.

— Изглежда не зачиташ особено свенливостта на госпожица Дездемона, Хари.

Погледът му срещна този на Дездемона, в който прочете безмълвен укор. Проклятие, отново точка за Блейк.

— Всичко е наред — каза Дездемона и вирна брадичка. — Това си е просто Хари.

Блейк го прониза с триумфиращ поглед.

— Ах, така ли? „Просто Хари“. Е, тогава... — Той огледа с развеселен поглед саркофага на братовчед си и внезапно Хари осъзна колко комично изглеждаше, застанал полугол пред тях. — Наистина поразително, Хари. Не изглеждаш дори и наполовина толкова зле, колкото си мислех. Струва ми се, че вече си в състояние да се върнеш в малкото си гето.

— Мисля, че...

— Не! — Маги се бе върнала с една от ризите на сър Робърт. — Все още е възможна инфекция — многозначително рече тя.

— Маги е права — съгласи се Дездемона. — Хари трябва да остане тук известно време. Той си няма никого.

— Със сигурност има някой прислужник, който да се грижи за него?

Дизи поклати глава.

— Не, никого. Разчита единствено на самия себе си. Секретарите му живеят в собствените си домове и дори икономката идва само три пъти в седмицата.

— Да — решително каза Маги. — Мастър Хари трябва да остане тук на всяка цена. Вижте само колко е червена тази рана. — Тя се наведе над саркофага и светкавично — така че отстрани не можеше да бъде видяно — плесна Хари по бузата.

— Ох!

Дизи също побърза да се приближи.

Докато обличаше ризата, Хари стенеше високо.

— О, това изглежда ужасно. — Пръстът на Дизи докосна челото му. — Целият гори. Маги, донеси малко вода!

— Това навярно са естествени реакции на тялото му — рече Блейк, след като Маги бе излязла. — И не забравяй, че дядо ти го няма. По време на отсъствието на сър Робърт не можеш да му позволиш да остане тук за по-дълго.

— Сър Робърт го няма? — попита Хари.

Ако това бе истина, той в никакъв случай не можеше да остави Дизи сама, само с Маги и Дурайд.

— Високото мнение, което имаш за моята мъжественост, ме ласкае, Блейк — със слаб глас каза той и, докато закопчаваше копчетата на ризата си, се опита да придаде на лицето си будещ състрадание вид, което му се удаде доста по-лесно, отколкото мислеше. — Но мога да те уверя, че последното нещо, което би ми хрумнало, е да се задявам с Дизи.

Обяснението му изглежда не се стори много убедително на Блейк. Той се усмихна подигравателно, показвайки кучешките си зъби.

— Тогава значи сме на едно мнение — каза Дизи. — Но макар и без особено желание, аз трябва да изпълня дълга си към него. Своя християнски дълг. Не мога да залагам на карта здравето му.

Тя се обърна към Блейк, но пръстите ѝ все още нежно галеха бузата и отеكلото око на Хари. Ако не престанеше веднага, той щеше да замърка.

— Вярно — кимна Хари. — Това е твой християнски дълг. Между другото, гърбът също ме боли.

— Нищо чудно. — Ръката ѝ се плъзна от лицето към раменете му. — Още имаш синини. Имаме един крем, с който аз... ъ-ъ... с който Маги ще те намаже.

След като опитът му да прогони Хари от къщата се провали, Блейк придърпа един стол до саркофага и седна.

— Какви си ги надробил? — попита той.

Сега, когато Блейк беше толкова близо, а освен това слънцето огряваше лицето му, Хари забеляза, че братовчед му е бесен. Просто бесен. Въпреки че гласът му имитираше спокойствие, черните му очи бяха пълни с гняв, а смехотворните му аристократични ноздри трепереха. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

— Е? — повтори въпроса си Блейк. — Как, за бога, си успял дотолкова да разгневиш някого, Хари?

— Имам си начини.

— Това ми напомня за времето, когато бяхме ученици — рече Блейк. — Постоянно се появяваше с нови белези. Момчетата доста ти вгорчаваха живота, нали? Прекарваше повече време при лекаря, отколкото в клас. Не че имаше голямо значение.

По дяволите Блейк.

— Ходили сте заедно на училище? — попита Дизи. — Мислех, че ти си бил в християнски колеж, а той в Оксфорд?

— Двамата с Хари бяхме заедно в „Итън“ — отвърна Блейк. — За съжаление Хари бе мишена за жестокостта на останалите ученици.

— Да, така беше — тихо промърмори Хари.

— Причинявали са ти болка? — В гласа на Дизи звучеше потрес.

По дяволите Блейк...

— Да — отвърна Блейк вместо него, а гневът в очите му бе заменен от други чувства — съжаление, състрадание, задоволство — истинска черна клоака. — Най-сетне си намери мястото — с приглушен глас каза той. — Дездемона мисли, че си си създал име на един вид египтолог.

— Дездемона мисли много неща — успя да остане спокоен Хари.

— Престани, Хари. Видях как живееш. Тук тежиш на мястото си. Не мога да си представя, че би пожелал да се върнеш в Англия. Тук си

успял човек. Там... — Блейк сви рамене. — Просто не те виждам да се върнеш в Англия, какъвто и да е залогът.

— Ах, така ли? — отвърна Хари с вежливо и непроницаемо изражение. Много рано се бе научил да не доставя на другите удоволствието да станат свидетели на болката му.

Сега му достави удоволствие да види как състраданието на Блейк се превръща в разочарование.

Бедният Блейк. Нямаше никакъв шанс. Навремето Хари се бе учил от истински майстори на блъфирането. А Блейк бе просто един начинаещ.

— Животът там не би бил лек за теб — каза Блейк с дрезгав глас. — Всички онези спомени за неща, които ти никога... не можеш да имаш.

— Какво не може да има Хари? — попита Дизи и смръщи чело.

— Навярно има пред вид Даркмуур? — иронично попита Хари.

Блейк преглътна гнева си.

Не, той никога нямаше да се върне в Англия. Но нямаше нужда Блейк да знае това. Братовчед му се взираше гневно в него, докато лицето на Дизи бе напрегнато и неподвижно.

— Ти — каза Блейк и направи внезапно движение с глава по посока на Дизи, — ти ще обикнеш Лондон. И Лондон ще обикне теб. Съвсем ясно мога да си представя как ядиш през Хайд Парк, разхождаш се в някоя галерия или седиш в ложата си в „Аскът“ или в театъра.

Дездемона се усмихна, омагьосана от тази картина.

Блейк се облегна назад и спря поглед върху Хари. Още не бе свършил с него.

— Доколкото си спомням, навремето имаше доста смели мечти. Искаше да станеш учен, не съм ли прав? — Гласът на Блейк трепереше от злорадство и изведнъж Хари разбра защо братовчед му реагираше толкова остро.

Блейк, съвършеният джентълмен, бе раздиран от вътрешно противоречие. Той смяташе за свой дълг да опази Дизи от братовчед си, но същевременно съзнаваше, че това би било проява на нелоялност към семейството. Затова за него бе едновременно радост и мъчение да разказва за Хари.

— Искал си да станеш професор? — попита Дизи.

— Нещо такова.

— Защо тогава се отказа? От теб би излязъл превъзходен учен. Ти знаеш повече от девет от всеки десет души, които идват тук.

Хари я прекъсна.

— Просто видях колко смешно е това желание. Каква полза от академичните титли, когато човек не може да си позволи да поправи течация си покрив... да не говорим за това, да плати шампанското, с което празнуват собствения му успех. — Намерението му бе да затвори устата на Блейк. Осъзна грешката си едва когато видя Дизи да се задъхва от гняв. Не бе възнамерявал да ѝ напомни за собствените ѝ материални лишения. — Дизи, извинявай.

— Всичко е наред. — Страните ѝ бяха пламнали.

— Моля, нямах това предвид...

— *Сит* — каза влезлият в стаята Дураид. — Някой си господин Паже иска да говори с вас. Казва, че идвал по работа.

— Така ли? Въведи го в дневната. — Дизи се надигна. — Извинете ме, господа.

Блейк също се изправи.

— Разбира се. Ще позволите ли да правя компания на инвалида?

— Би било мило.

Хари не бе убеден в това.

21

Потънала в мисли, Дездемона се отправи към дневната. Винаги бе смятала, че Хари е бил обожаваният и разглезен галеник на родителите и сестрите си. Поне до такъв извод я бе довела показната му самомнителност.

Но подобна самоувереност не се връзваше с едно толкова нещастно детство, за каквото бе говорил Блейк. Дизи недоумяваше защо Хари е бил тормозен от съучениците си. Той притежаваше такъв чар, че ако си наумеше, можеше да накара някой лешояд да започне да пости. И наистина ли Хари е искал да стане учен? Нима е имало случай, в който той не бе постигнал онова, към което се бе стремил?

Хари бе експерт. Той можеше да датира някое произведение на изкуството само след един-единствен бегъл поглед. Въпреки това е бил изгонен от Оксфорд, трябвало е да бяга от Англия и да се прости с мечтите си. Макар и да твърдеше, че причината за това били парите, Дездемона не му вярваше. Тук се криеше още нещо. Разочарование, напразни усилия, предадени мечти... провали.

Един неуспял Хари й изглеждаше много по-човешки. От друга страна й бе трудно да повярва, че жизнерадостната му невъзмутимост е преструвка, която... прикрива чувствителност и ранимост? Тя се усмихна на собствената си наивност. Отново — за кой ли път — идеализираше Хари. Щом останалите момчета в „Итън“ се бяха отнасяли така с него, то той навярно си го бе заслужил. Тя вирна брадичка. Просто отказваше да повярва в това. Трябва да имаше някакво друго обяснение.

— ... от птицефермата. — Дураид стоеше мрачен пред нея и й подаваше някакво парче хартия.

— Какво казваш, Дураид?

— Миналата нощ няколко кучета са влезли в птицефермата. Половината от кокошките са избягали, а повечето от останалите са мъртви.

Мисълта, че кокошките ръсеха малки скарабей из целия град, накара Дездемона да се подсмихне неволно.

— Повечето от момчетата се били върнали на улицата, защото мислели, че с птицефермата е свършено.

— Глупости. — В гласа ѝ имаше нотка на несигурност.

— Матин казва, че подмяната на птиците и поправката на кокошарниците щяло да струва поне петдесет лири.

— Но аз нямам петдесет лири. — Тя нямаше дори десет.

— Да, *сит*. — Дурайд кимна, но очите му все още я гледаха умоляващо. — Но на *сит* все ще ѝ хрумне нещо, или?

— На *сит* трябваше да ѝ хрумне нещо. Децата имаха нужда от тази ферма. — *Сит* ще измисли нещо, да? — настояваше той.

На времето Дурайд бе живял на улицата. Много от някогашните му другари по съдба живееха от фермата.

— Разбира се, че ще измисля нещо. — Някак бе успяла да придаде на гласа си оптимистична нотка. — А сега върви в кухнята и кажи на Маги да направи чай на господин Паже. — Тя отвори вратата и влезе в дневната.

Жорж се надигна от креслото, в което удобно се бе настанил, и я поздрави.

— А, госпожице Дездемона. Чувам, че имате гостенин.

— Да. Неотдавна Хари имаше неприятности и сега се възстановява.

Дребничкият французин поклати глава.

— Неприятности, казвате? Ах, Хари е непоправим. Нищо сериозно, надявам се?

— Ще се оправи. — Тя му направи знак да седне отново и се настани в креслото срещу него. — Дурайд каза, че сте тук по работа.

— Да. Снощи споменахте за някакъв папирус.

— Папирус? А, имате пред вид стиховете. Но, господин Паже, вече ви казах, че става дума за фалшификат. Нищо, което би представлявало интерес за музея.

— Не говоря за музея, госпожице Дездемона — каза той със заговорническо изражение.

— А, така ли?

— Понякога, когато задълженията ми позволяват, сключвам по някоя и друга сделка като частно лице, нали разбирате. Сигурен съм,

че бих могъл да намеря купувач за подобно нещо.

Макар Дездемона да знаеше за това от години, това бе първият път, в който Жорж признаваше неофициалните си сделки.

— Ще ви платя добра сумичка за фалшивия папирус. Навярно за един колекционер — Жорж повдигна тънките си устни — той притежава известна стойност. Между другото, възможно ли е да го погледна?

„Сделката си е сделка“ — помисли си Дездемона. Точно в този момент имаше крещяща нужда от пари. Беше се надявала да продаде папируса на някой мил издател в Ню Йорк, далеч от Кайро, но при положение, че Жорж ѝ предложеше добра цена, щеше да го получи. Тъкмо се канеше да кимне, когато ѝ хрумна, че свитъкът беше в библиотеката. А там бе Хари. Дездемона нямаше намерение да разкрива тайното си скривалище, така че Жорж трябваше да почака.

— За съжаление в момента това е невъзможно — отвърна тя. — Може би утре? Или вдругиден?

— О! — Разочарованието му бе направо комично. Ласкателският му поглед внезапно се смени от болезнено изражение.

— Съжالياвам, господин Паже — рече тя.

— Аз също — нещастно отвърна Жорж, докато Дураид внасяше чая. — Аз също.

— Как са могли да те настигнат? — попита Блейк, докато наблюдаваше братовчед си с мъка да излиза от своя... ковчег и да прекосява стаята, накуцвайки.

Хари спря до писалището на сър Робърт и започна да рови из пръснатите върху него предмети.

— Да ме настигнат? — унесено промърмори той и изкриви лице от болка при опита да стегне чаршафа около кръста си.

Изглежда бе открил онова, което търсеше, защото стисна в ръка една малка фигурка и повика Дураид.

— Искам да зная как мъжете, които те преследваха, са успели да те настигнат — повтори Блейк. — Винаги си бил дяволски бърз. Как успяха да те спипат?

Хари му хвърли сърдит поглед.

— Откъде да зная, Блейк? Просто ме пипнаха. Не съм гледал часовника. — Говореше с тон, с който един възрастен разговаря с някое хленчещо дете.

Раздразнението на Блейк растеше. Как смееше да говори с него с този пренебрежителен тон? Как смееше да се прави на герой, оставяйки за него ролята на страхливеца?

— Изобщо не си избягал!

Хари държеше малката статуйка в ръка и внимателно я оглеждаше.

— Проклятие. Казах, че изобщо не си избягал!

Стреснат от тона на Блейк, Хари вдигна поглед. Той се втренчи за миг в братовчед си, след което отново насочи вниманието си към фигурката.

— Не — промърмори накрая. — Нямахте и къде да бягам. Другият изход завършваше в задънена улица.

— И ти си знаел това, нали?

— Да. Ако ме извиниш... — Хари с мъка прекоси стаята, подаде глава в коридора и извика: — Маги!

— По никакъв начин не се чувствам задължен да ти благодаря — рече Блейк. — Навярно смяташ, че си се доказал, принуждавайки ме да те изоставя в беда... след като ти разказах колко зле се чувствах след онзи случай навремето в „Итън“... — Той спря, за да събере мислите си, след което продължи: — Нищо не си доказал, нито на мен, нито на Дездемона. Постъпката ти е жалка и с нищо не доказва, че си по-добър от мен.

— Маги! — още веднъж отекна по коридора гласът на Хари, преди той да се извърне. На лицето му бе изписана неприкрита антипатия.

Блейк му отвърна със също толкова враждебен поглед.

— Нямам време да се занимавам с омразата, която очевидно храниш към мен — каза Хари. — А и честно казано, Блейк, дори и да имах, едва ли бих го сторил. Не давам и пет пари за това.

Начинът, по който бяха изречени тези думи, ясно показва на Блейк как гледаше на него Хари, а това направо го вбеси. Хари бе виновен Блейк да изгуби благосклонността на жената, която обичаше. Той бе заплаха за всичко онова, което Блейк ценеше. Хари бе родоотстъпник,

неудачник, жертва, която противно на всеки здрав разум се правеше на победител.

— Хари? — На вратата се появи Маги. — Викал си ме?

Без да удостои Блейк с поглед, Хари изведе икономката в коридора. Блейк остана на мястото си. Не желаше да си тръгне, преди да е отворил дума за онова, заради което бе дошъл в Кайро. Щеше да уведоми Хари за промяната в завещанието. Честта го изискваше.

Докато чакаше, Блейк наблюдаваше как Хари се навежда над слабата, тъмна египтянка. Той чуваше мелодичния поток на арабските думи, който изричаше Хари и едносричните отговори на жената. Хари напъха фигурката в ръката ѝ, жестикулирайки оживено. Тя кимна със сериозно изражение и изчезна по коридора.

Хари се върна в стаята и въздъхна дълбоко, заварвайки Блейк вътре.

— Блейк, защо не си тръгнеш най-сетне?

— Дойдох в Кайро, за да се срещна с теб.

— Нима? — отегчено отвърна Хари. — Майка ти изтъкна друга причина.

— И каква беше тя?

— Каза, че си страдал от разбито сърце.

— Развален годеж — поправи го Блейк.

— Виж ти?

Презрителният тон на Хари извади Блейк от равновесие и провали намерението му да се държи като джентълмен.

— Искаш ли да знаеш защо Ленор Дюкамп развали годежа ни? — гневно избълва той, изненадан от собственото си избухване.

— За какво ми е да зная? — все така невъзмутимо попита Хари.

— Заради теб, скъпи ми братовчедо!

Хари се засмя, при което Блейк пристъпи към него и сви ръце в юмруци.

— Я стига, Блейк — развеселен каза Хари, но с остра нотка в гласа. — Приписвали са ми много неща, при това в повечето случаи с право, но госпожица Дюкамп... Та аз дори не съм я виждал.

— Не е необходимо. Достатъчно бе тя да узнае за твоя недъг, за да развали годежа.

Най-сетне Блейк имаше удоволствието да види как въпреки загорялата си кожа Хари пребледня като платно и сведе поглед.

— Така беше, Хари. — Блейк направи опит да се усмихне. — Разказах ѝ за теб. Нямах право да постъпя иначе. След това тя ме посети от учтивост още един последен път и замина. Изрично ми призна, че не можела да понесе мисълта да роди не съвсем нормално дете. А с това петно... родословното ни дърво, меко казано, е подозрително.

— Божичко.

Още докато изричаше последните думи, Блейк вече съжаляваше. Досега стриктно бе пазил в тайна причината за отказа на Ленор да се омъжи за него. Не бе разказал за това и на дядо си, дори и след като той, научавайки за нейното заминаване, го бе лишил от наследство.

Хари изглеждаше като поразен от гръм. Виждаше се как с мъка овладя болката си, запазвайки известно достойнство. За разлика от Блейк, когото дългите месеци на тихо страдание ни най-малко не бяха направили по-достоеен. Времето само го бе изпълнило с огорчение. И той знаеше това.

За пореден път се почувства по-слаб и недостоеен от Хари. Обзе го заслепяващ гняв, който превърна самопрезрението му в пламтяща решителност.

Достатъчно. Никога повече нямаше да позволи на слабоумния си братовчед да тържествува над него.

Блейк се подпря с побелелите си от напрежение кокалчета върху делящото ги писалище и просъска:

— Няма никакво значение.

— Не ставай глупак. Разбира се, че има значение.

— Не. Вече не.

— Знае ли госпожица Дюкамп, че е възможно двамата с теб да нямаме един и същ дядо?

— Не! Между другото вече съм си намерил по-добра съпруга. — Не бе възнамерявал да го каже, но сега се радваше, че го е сторил.

Хари изглеждаше така, сякаш бе пред сърдечен удар. Той се олюля леко...

— Не.

— Да не си посмял — избухна Блейк. — Бъдещето ми и това на жената, която съм избрал или ще избира за своя съпруга, изобщо не те засягат! Разбра ли? Да не си посмял!

— Ти ще я съсипеш! — изтръгна се от устата на Хари. — Тя е безхитроствна, искрена и наивна. Ти никога няма да ѝ простиш, че е нещо повече от теб, че притежава благородство, което ти е непостижимо. Ще я торМОЗИШ, докато не я съсипеш, докато...

— Затваряй си устата! — Блейк затвори очи.

Не понасяше Хари да говори за Дездемона. Мисълта, че между тях двамата съществува някаква близост, го влудяваше. Мразеше беглите им докосвания и начинът, по който Хари следеше с поглед всяко нейно движение...

— Затваряй си устата! — повторно изкрещя той. — Ти имаш всичко! Всичко!

— Всичко? — беззвучно повтори Хари.

— Всичко! Дядо те обяви за свой единствен наследник. — Блейк изправи рамене и отвори очи. Хари го гледаше невярващо. — Стана заради Ленор — продължи той, решен да доведе нещата докрай. — Дядо си бе изгубил ума по нея и когато тя ме напусна, направо побесня. За наказание те обяви за свой единствен наследник. Той знаеше колко много държа на имението и колко малко означава то за теб.

Хари скептично смръщи чело. Изглежда не му вярваше.

— И защо дойде в Кайро? За да ми предадеш лично вестта за постигналото ме... щастие?

— Копеле!

— Разочарован съм. — Напереният тон на Хари контрастираше с напрегнатото му държание. — Досега винаги си внимавал епитетите, които ми прикачваш, да отговарят на истината. Идиот, глупак, слабоумен... Би трябвало да знаеш, че съм законно дете.

— Не разбираш ли? Ти ще притежаваш Даркмуур!

— Разбирам много добре! — отвърна Хари и замислено стисна очи. — Дядо е избрал мен за свой наследник, за да ти отмъсти, задето си позволил на годеницата си да те напусне въпреки неговото одобрение за този брак. Госпожица Дюкамп навярно е била някое дебелобузо момиче. Дядо винаги е имал слабост към закръглените жени. Онова, което не разбирам, е защо си дошъл тук. Само за да ми разкажеш това? На твое място — продължи Хари — щях да претърся цяла Англия за някоя подходяща заместничка на госпожица Дюкамп, така че да успее да му се подмажа навреме, преди да е пукнал.

За бога, Блейк никога не бе помислял, че дядо му може да умре и да не успее да промени завещанието си... Той вдигна поглед. Хари се хилеше многозначително.

— Върви по дяволите.

— Повтаряш се.

— Ще направя всичко, за да си върна онова, което ми принадлежи по право — каза Блейк. — Но първото ми задължение е да се погрижа за имението Даркмуур. Затова съм тук.

— Е, и? — Интересът на Хари растеше.

— Имението бавно пропада. Ако в най-скоро време не бъде направено нещо, основите ще поддадат и къщата ще се срути в морето. — Блейк се опитваше да прецени реакциите на Хари. — Трябват ми пари, за да започна необходимите ремонтни работи. Много пари.

— Искаш аз да...

— Не — възмутено го прекъсна Блейк. — Не. Опитах се да получа кредит от банката, но те ми отказаха. Средства в подобен размер можели да отпуснат само на някой, който разполага с необходимите гаранции, ще рече — на наследника на Даркмуур. А това си ти. Затова дойдох. Бих искал да подпишеш документите. — Той бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади банковите документи, както и копие от завещанието, определящо Хари за наследник на имението.

Хари пое документите и каза с мрачен хумор:

— Значи очакваш от мен да подпиша нещо, задължаващо ме да върна кредит, който ще бъде използван за привездането в ред на моето наследство. А когато това стане, ще направиш всичко възможно да ми го отнемеш? — Блейк кимна. — Поне си честен. Може би наистина сме роднини. — Хари хвърли документите на писалището.

— Не бих стигнал дотук, ако имах друг избор. Парите ми трябват веднага.

— Откъде всъщност мога да зная, че това са документите, за които говориш. Навярно не си забравил, че не мога да чета. Това може да е признание, че някъде в Англия съм извършил ужасно престъпление. Блейк, да не би случайно да си Джак Изкормвача?

Блейк се взираше в него недоумяващо.

— Давам ти честната си дума, че това са точно документите, за които ти говорих. Ако се съмняваш, можеш да накараш някой да ти ги

прочете. Навярно често ти се налага да го правиш.

— Така си е. И точно това и ще направя. Но дори това, което казваш, да е истина, не виждам какво бих спечелил аз от цялата тази история. Имам пред вид, че поемам целия риск... а за теб остава удоволствието да насъскваш предполагаемия ми дядо срещу мен. Една доста позорна роля — роля, която, ако смея да забележа, много повече би подхождала на мен.

Блейк настръхна.

— Аз, разбира се, ще поема цялата отговорност за връщането на кредита.

— Разбира се. — Хари държеше всички козове... и си даваше сметка за това.

— За теб имението Даркмуур не означава нищо.

— Много вярно. Но аз съм търговец, Блейк. Не е необходимо човек да умее да чете, за да бъде търговец. Трябва само да знае таблицата за умножение и да умее да сравни печалбите и загубите. И аз се питам къде е за мен тук печалбата?

— Какво искаш?

— Изчезни от Кайро — грубо отвърна Хари.

— Копеле!

Този път Хари не се усмихна, а отвърна на гневния поглед на Блейк.

— Това е всичко, което искам.

— Не мога да повярвам, че изобщо таиш някакви надежди във връзка с Дездемона Карлисъл. Не можеш да принудиш момичето да прекара остатъка от живота си тук като някой арабски номад. Госпожица Дездемона е нещо особено.

— *Това е*, което искам — повтори Хари и шумно си пое дъх. — Ще подпиша, когато се качиш на кораба.

Блейк грабна шапката си от масата.

— Няма да позволя да ме изнудваш.

Хари за стотен път кръстосваше, накуцвайки, претъпканата библиотека. Сега погледът му спря върху купчината листа, които Блейк беше оставил. Той ги взе и започна да ги разлиства. Букви, букви, букви — безкрайни редици от букви, всяка от тях със свои загадъчни правила, всяка — няма и предизвикателна същевременно. Хари хвърли книгата обратно на масата.

Вече два дена, откакто Блейк му бе предложил да подпише проклетата ипотека. Два дена от негово предложение да заменят имението Даркмуур за Дизи.

Оттогава Блейк избягваше да се среща с него. Но не и с Дизи. Прекарваше повече време тук, отколкото в хотела си. И тя очевидно нямаше нищо против. Нито пък против ухажването му. За стотен път Хари се прокле, задето бе постъпил по толкова неразумен начин. Всичко, което трябваше да направи, бе да подпише проклетите документи и само след няколко дена Блейк щеше да си замине за Англия. Сега обаче братовчед му щеше да остане до второто пришествие само за да докаже, че мотивите му са били благородни и безкористни. Хари гневно изправи рамене.

Ако Дизи научеше, че се е опитал да изнуди Блейк да напусне Кайро, това щеше да му коства главата. Трябваше да предвиди каква ще бъде реакцията на Блейк.

За щастие можеше да разчита на дискретността му. Той едва ли щеше да разкаже на Дизи за изнудването от страна на Хари. Неговият кодекс на честта не би позволил това. Не че това беше от значение за Хари. Той просто искаше Блейк да изчезне и да му остави Дизи.

Неговата любима.

Докато си мислеше това, Хари чуваше гласовете на Блейк и Дездемона, които долитаха от дневната. Макар и да напрягаше слух, не можеше да разбере за какво говорят. Чуваше само, че е нещо поверително и това направо го влудяваше.

Той се върна в библиотеката и отново взе книгата, която бе разлиствал до преди малко. Имаше много подгънати ъгли на страници, подсказващи за усърдно четене. Хари внимателно разгръщаше страниците, сякаш ставаше дума за някой скъпоценен пергамент, а не за евтин жълт роман. Бе прекарал цялата сутрин в разглеждане илюстрациите на тази и на останалите книги, които бе открил на най-горната лавица.

Хари затвори книгата. Имението Даркмуур не бе някой приказен дворец, но все пак бе господарско имение. А той би могъл да го притежава — Даркмуур, а с него и уважение или поне известно приемане, което можеше да очаква човек като собственик на подобна неприветлива купчина камъни. Би могъл да се върне в Англия и да направи нужните инвестиции, за да увеличи състоянието си. Би могъл да принуди обществото да признае успеха му, ако не и личните му качества.

Съзнаваше, че никога нямаше да успее да си създаде име като египтолог. Но би могъл да си заслужи известна доза уважение — а не бе ли това, към което винаги се бе стремял? Или просто си въобразяваше?

След като осъзна значението на казаното от Блейк, не изпита и следа от триумф, надежда или копнеж, защото имението не означаваше за него нищо, абсолютно нищо, освен възможността да превърне в действителност поне малка част от бляновете на Диззи.

За съжаление, дори и да станеше собственик на Даркмуур, това нямаше да му спести съжалителните погледи от страна на глупавите съпруги на градските първенци, нито съболезнованията, които похотливи коцкари щяха да изказват на Диззи, питайки с блеснали очи: „Защо жена като вас се е омъжила за човек като него?“.

Хари върна книгата на мястото ѝ.

Гласът на Дураид го изтръгна от мрачните му мисли.

— Хари?

— Влез.

Момчето влезе в стаята, видя полупълната чиния и направи гримаса.

— Маги ще ти се разсърди, ако не се храниш добре! — Тъкмо се канеше да натрупа чиниите една върху друга, когато Хари го спря.

— Тръгна ли си лорд Рейвънскрофт?

— Ще погледна. — Момчето заряза чиниите и излезе.

Хари трябваше да намери начин да остане тук, докато се увереше, че Морис не представлява опасност за Дизи. Самият той обаче скоро щеше да бъде напълно здрав и макар да успееше да убеди Дизи — с нейното меко сърце — да го остави в къщата още малко, само щом се завърнеше сър Робърт, Хари щеше да бъде изхвърлен като мръсно коте.

— Тъкмо си тръгва. — Дураид затвори вратата след себе си, което събуди подозрението на Хари, че момчето е получило нареждане да затвори вратата на библиотеката. От кого? От Дизи? И защо?

— Отвори проклетата врата, Дураид — тросна му се той, а след като забеляза мълчаливия укор в очите му, добави: — Тук вътре е ужасно задушно.

— Те са навън в коридора — прошепна момчето.

— Е, и?

— Бяха в коридора и преди четвърт час, когато исках да прибера посудата от обяда. Винаги трае цяла вечност, докато той си тръгне. И то въпреки че през цялото време разговарят. Но изглежда това не им стига, защото всеки път, когато си тръгва, той стои на вратата и продължава да говори.

Карамелените очи на момчето се бяха разширили от удивление.

— За какво толкова си говорят? — Глупавото чувство, че се опитва да изкопчи информация от момчето, изчезна на мига с отговора на Дураид.

— За Англия.

— Проклятие.

Момчето сви рамене и го погледна нерешително.

— Щом така иска *сит*.

Гневът, който бе изместил обичайното от няколко дена за Хари чувство за изоставеност, се изпари на мига. Така иска Дизи.

Трябваше да има някакъв начин да ѝ покаже колко много означаваше тя за него, начин да се противопостави на магическата привлекателна сила на Англия с нейните приказни замъци и грозновати аристократи...

— Дураид, ще те помоля да отидеш до дома ми и да ми донесеш нещо. — Дураид тъкмо бе получил нужните инструкции, когато

вратата се отвори и в стаята се появи Маги. Момчето се шмугна покрай нея в коридора, чувайки я да казва без много предисловия:

— Работата е уредена.

— Кога?

— Тази сутрин статуетката е била скрита в дома на Морис. Мъжът, който го е направил, ще уведоми турските власти веднага щом види Морис да се прибира в къщи. Те веднага ще го арестуват, а при такива неопровержими доказателства направо ще си изгние в затвора.

— Добре — кимна Хари.

— Играеш опасна игра, Хари.

— Няма друг начин. Няма да чакам, докато Морис започне да ми отмъщава за сметка на Диззи. — Той я чу да се смее сърдечно в коридора и макар устните му да се разтегнаха в усмивка, сърцето му се сви от болка.

— Ти си глупак — тихо рече Маги.

— Изглежда такава е всеобщото мнение.

— Говоря сериозно, Хари Бракстън. Никога не съм мислила, че ще се наложи да ти кажа нещо подобно, тъй като винаги си бил разумен и изобретателен мъж. Сега обаче е крайно време да го сторя. Ти си глупак.

— Всички хубави неща са по три.

— Глупак!

— Знаеш ли, че в Англия се говори, че жените в Ориента били скромни и тихи...

— Сега не е време за шеги. Искаш ли Дездемона да се омъжи за лорд Рейвънскрофт?

— Не. — Отговорът дойде направо от сърцето му — ясен и категоричен. — Тя няма да се омъжи за Блейк.

— Ще го направи — мрачно отвърна Маги. — Защото, за разлика от теб, той не се бои.

— Аз не се боя от нищо...

— ... освен от това, че Дездемона може да изпита съжаление към теб, вместо да те обикне.

Той извърна поглед, неспособен да отговори.

Маги го докосна по ръката и го принуди да я погледне в очите.

— От години те гледам как криеш желанието си зад някаква отвратителна маска. Ти привличаш Дездемона, знаеш това и го искаш,

но не смееш да си признаеш. Не искаш тя да се влюби в теб, преди да си й казал истината за себе си, но все не събираш кураж да го сториш. — Маги сниши глас. — И така месец след месец, година след година... й даваш все нови и нови причини да те обича и да се съмнява в теб... и от ден на ден сам все повече се влюбваш в нея. Казваш й, че трябвало да замине, а същевременно се опитваш да я задържиш. Боиш се от онова, което ще се случи, когато тя открие истинския Хари Бракстън, който не е комичен герой от някоя детска книжка, не е принцът на чакалите, както тя обича да те нарича, а просто мъж, който не може да чете.

Хари чуваше ударите на сърцето си и долавяше мириxa на дъвен прах върху предметите из стаята, на мухъл върху дъвната кожа и на разруха.

— Откъде знаеш? — попита той, без да покаже изненада.

— Цяло Кайро го знае — тихо рече Маги.

Той кимна. Какво значение имаше? Кайро знаеше тайната му и въпреки това бе успял да спечели уважение, благосъстояние и признание. Имаше всичко... освен сърцето на Дизи.

Маги вдигна отчаяно ръце, търсейки някакво обяснение.

— Не те разбирам. Защо просто не й го кажеш?

— Тя иска да се махне отгук — лаконично отвърна Хари. — Ден след ден крои планове как ще си тръгне от Египет. Защо да й разказвам кой съм аз. Каква полза да я карам да изпитва състрадание към мен?

Маги поклати глава.

— Тя трябва да остане тук.

Наистина ли трябваше? Хари потърка очи. Не знаеше как да свърже желанието си тя да остане с това, да бъде щастлива.

— Тя заслужава повече от един рушащ се дворец и хор от изгладнели кучета, виещи нощем под прозореца й. Тя иска да замине за Англия.

— Англия. Пфу! — отвърна Маги. — Копнее по един въображаем свят, защото никой никога не й е предлагал късче действителност. Спомням си я каква беше, когато пристигна. Макар да тъгуваше за родителите си, тази страна й предлагаше храна за нейните блянове и безброй нови възможности. Бе открила дори един герой... който обаче й се изсмя.

— Ако не се бе изсмял, трябваше да заплаче от желание. — Той издържа на погледа на Маги. — Тя бе прекалено невинна. Прекалено млада. А той прекалено много се боеше.

— Аха. Отново страх. Какво чудно тогава, че Дездемона е очарована от този безстрашен, страдащ граф? Дори болката е препоръка за нея. Как ще спечелиш мекото сърце на Дездемона, ако не ѝ покажеш, че имаш нужда от нея? Ти, Хари, никога и от нищо не си имал нужда.

О, боже, какви лъжи им бе надрънкал.

— Утре е рожденият ѝ ден — продължи Маги. — Лорд Рейвънскрофт ще ѝ подари много хубави неща, безполезни неща, неща, които ще я зарадват. Той е приятно изключение в нейното обкръжение. Най-сетне един мъж, който не се интересува, че тя знае дванайсет различни езика, умее да разчита йероглифи и да води счетоводните книги. — Показалецът на Маги гневно се насочи към него. — На него му е безразлично какво прави тя. Той не иска преводачката, а симпатичното, замечтано младо момиче, което е свикнало да се задоволява с малко. Съвършената жена за един обеднял граф. Той желае...

— Аз я желая — прекъсна я Хари. — Не се съмнявай в това.

— Тогава ѝ го кажи. Кажи ѝ истината.

Маги и сама не знаеше с какво право искаше това. Той вече не бе малкото момченце, намокрило безчислени страници със сълзите на своето отчаяние, нито пък младият мъж, пристигнал в Египет с твърдото убеждение, че животът му винаги ще бъде белязан от неспособността му да извлича смисъл от написаното слово. Хари не искаше да си спомня за този живот. Искаше да го забрави.

— Наричаш я романтичка и се присмиваш на въображаемите ѝ образи, но сам ѝ предлагаш такива. — Показалецът на Маги подчертаваше всяко нейно изречение. — Ти ѝ се изплъзваш и ѝ се показваш такъв, какъвто ти е угодно. Това не е честно. Това е подло. Всичко, което не отговаря на истината, е въображение. Дездемона има нужда от някой, който да я обича и да не е просто мираж — все едно дали създаден от нея, или от теб самия.

Дездемона спря пред вратата на библиотеката и оправи корсажа си.

Не бе виждала Хари цял ден. Предната вечер, когато Блейк си бе тръгнал, възнамеряваше да влезе при него, но в коридора бе спряна от разгневената Маги, която я бе посъветвала „да остави онзи глупак сам“.

Сега обаче искаше да види лицето му, когато зърнеше преображението ѝ от небрежно облечено момиче в екзотична и тайнствена жена. Иглата на Маги бе направила чудеса от роклята ѝ „с цвят на шампанско“.

Фустата бе снабдена с още един слой тафта, а финият муселин бе разрязан и драпиран така, че да открива блестящите дипли. Излишният плат бе послужил за направата на великолепен шлейф, обсипан с кехлибарени мъниста.

Корсажът също бе преправен, а на муселина върху гърдите на Дездемона имаше още кехлибарени перли.

Толкова голямо деколте, мислеше си Дездемона. *Кураж.*

Тя си пое дълбоко дъх и отвори вратата.

— Току-що дойдоха някакви полицаи.

— Така ли? — Хари се бе излегнал небрежно в едно кресло и, без да вдигне поглед, продължи да бели един портокал. На перваза на прозореца имаше гарафа с бренди. Трябва да бе пращал Дураид до дома си, защото бюджетът на Карлисълви не предвиждаше скъпи напитки.

Сега Дездемона влезе в стаята, пригласяйки развяващите се поли на роклята си.

— Казват, че открили една от статуетките на дядо у този... у този Шапе. Може би затова е било всичко — за да може да ни ограби на спокойствие. Трябва да е някой невероятно умел крадец. Сигурна съм, че дори и дядо не е забелязал липсата.

— Представи си. — Хари пъкна в устата си едно парче портокал и облиза сока от устните си.

„О, боже, той има най-чувствените устни, които човек може да си представи“ — съвсем без връзка си помисли Дездемона.

— Полицията е открила доказателство за криминалната му дейност. Изглежда подозират, че е замесен в цяла поредица престъпления, но това е първият случай, в който успяват да го пипнат. — Кога най-сетне ще я погледне? Докато не ѝ обърнеше внимание, щеше да му спести най-интересната част от историята — че този Шапе е избягал на път за затвора.

— Не бих казал, че съм изненадан. Морис е... — Той вдигна поглед и думите замряха на устните му. Погледът му бавно обходи тялото ѝ. — Излизаш ли?

— Да, защо? — Тя приглади дантелата и рюша на роклята си като някоя екзотична птица, която почиства перата си. — Блейк ще ме води на концерт, а след това ще вечеряме.

Хари внимателно постави портокала на пода до креслото. Тъкмо се бе изкъпал и следобедното слънце блестеше във все още влажната му коса. Хари се приближи, без обаче да каже нито една одобрителна дума. Само любезен интерес. Проклятие.

— Разбирам — каза той. — Празнична вечеря, или?

Сега бе толкова близо, че тя можеше да усети острия мирис на сапуна му.

— Лорд Рейвънскрофт е много мил.

— Какво толкова мило има в това, да прекараш вечерта с една красива жена? — нежно попита той.

Тя се усмихна. Значи все пак роклята му бе харесала.

— Маги я направи.

— Какво е направила?

— Роклята. Е, по-точно казано, я преправи. Не е ли чудесна? — Тя се завъртя.

— Превъзходна. — Хари не се бе приближил нито на крачка повече, но тази единствена тиха забележка я накара да се почувства така, сякаш я бе прегърнал. Пулсът ѝ се ускори, а устните ѝ леко се разтвориха. Той се наведе напред и я погледна изпитателно. След това отново отстъпи крачка назад и се покашля.

— Е, значи — промърмори той, без нито за миг да я изпуска от поглед — и аз мога да ти дам подаръка си сега.

— Подарък?

— Подаръкът за рождения ти ден. — Хари прекоси стаята и се върна с пакет от обикновена опаковъчна хартия, привързана с конец. Той ѝ го подаде, при което ѝ се стори странно неуверен. — Честит рожден ден, Дездемона.

Тя пое напрегнато пакета и го отвори. Вътре имаше огледало, което — ако не бъркаше и ако уроците на дядо ѝ не се бяха оказали напразни — спокойно можеше да бъде на около три хиляди години, формата му бе квадратна, а заоблените ъгли бяха украсени с инкрустирани малки цветни камъчета. Повърхността му неотдавна трябва да е била изтъркана с олио, защото въпреки някои вдлъбнатини и неравности блестеше като нова.

Някоя жена, по-точно някоя знатна египтянка, се бе оглеждала в това огледало. Навярно е било подарък от любимия или от съпруга ѝ.

Възхитена, Дездемона надникна в блестящите дълбини. Отражението ѝ се разлюля размазано върху повърхността.

— Можеш ли да се познаеш? — попита Хари.

— Честно казано, не. — Тя вдигна поглед и се усмихна. — Хари, чудесно е.

— Ето — каза той. — Трябва да се видиш.

Дланите му легнаха на раменете ѝ. Бяха топли и силни и за миг като че ли докосването му подежда. Сега той я обърна така, че лъчите на слънцето да падат върху повърхността на огледалото. Сякаш чрез магическа пръчица образът ѝ изплува от дълбините на метала, екзотичен и пламенен. Зад себе си можеше да усети топлината, която излъчваше Хари, и да вдъхне мъжественото му ухание.

Тя инстинктивно се облегна на тялото му, но веднага наведе глава напред и се престори, че се опитва да разгледа огледалото по-подробно. Взе го в ръка и го обърна. Гърбът му бе украсен с мотив от лотосови цветчета и само тънки, едва видими драскотини между стилизираните цветчета разваляха впечатлението за съвършенство.

Дездемона присви очи и нагласи огледалото така, че върху него да падат възможно най-много слънчеви лъчи. Сега забеляза, че малките линийки не са драскотини, а йератически знаци, нещо като

стенографирани йероглифи. Тя се наведе по-близо, за да успее да разчете знаците.

*„Обичах те през всички тези
сезони, всеки миг — и нощ и ден —
що пропилях без теб.
Лежах в мрака сам...“*

Любовно стихотворение. Лицето ѝ пламна. Погледите им се срещнаха и на Дездемона ѝ се стори, че в неговия имаше следа от самоирония.

— Хар... — успя да се спре тъкмо на време, преди да бе станала за смях. Гравираниите знаци бяха толкова ситни, че щяха да останат незабелязани при по-бегъл поглед. Това бе просто едно огледало. — Благодаря.

— Открих го миналата година на един пазар в Луксор и веднага си помислих за теб. Още щом го видях, реших, че трябва да бъде твое. Мислех си... — Той замълча и поклати глава, сякаш искаше да прогони някаква мисъл. — Радвам се, че ти харесва.

Пръстите му се плъзнаха към основата на врата ѝ. Хари внимателно наклони главата ѝ напред.

— Косите ти са в безпорядък — прошепна на ухото ѝ той. — Ще позволиш ли?

Без да ѝ дадат възможност да възрази, пръстите му бързо започнаха да събират изплъзналите се от кока кичури. Той разкопча шнолата от черупка на костенурка, придържаща тежкия, аранжиран от Маги кок, при което една къдрица се изплъзна от пръстите му и се спусна по бузата на Дездемона. Едната му длан се плъзна по раменете ѝ, а след това докосна гърдите ѝ толкова нежно, че за миг дъхът ѝ секна. Докосването обаче бе случайно и сега пръстите му отново бяха уловили къдрицата.

— Ето.

Начинът, по който прозвуча гласът му, я накара да си помисли, че той също бе затаил дъх.

— Благодаря.

Хари се отдръпна.

Тя потръпна и потърка раменете си с длани.

— Значи ще вечеряш с добрия стар Блейк? — странно дрезгаво попита той.

— Да. Всъщност, вече трябваше да е тук, но някаква новина от Англия го е задържала. Надявам се, че не е нещо лошо.

Хари се усмихна криво.

— Може би няколко чайки са запушили с гнездото си някой от комините на замъка Даркмуур? — хапливо рече той.

Не биваше да се отнася толкова критично към грижите на Блейк за наследственото му имение.

— Братовчед ти много обича родината си — отвърна Дездемона.

— Може да се каже. Всички мъже в семейството гледат на Даркмуур като на един вид свещена собственост, която трябва да бъде предадена във верни ръце — каза той без следа от обичайната си веселост. — Какво би дала за едно честно спечелено английско имение, Диз? — неочаквано попита той.

— О, всичко. Коя жена не би желала да има имение, в която да играе ролята на господарка? — отвърна Дездемона.

— А ако Блейк можеше да ти го предложи...? — Сега той бе съвсем сериозен и спокоен и игнорира приповдигнатото ѝ настроение. — Или ако не можеше...?

— Няма имение — няма Дездемона — шеговито отвърна тя, опитвайки се да го разсмее.

Той не се засмя.

— Защо вие двамата с Блейк не можете да се понасяте? — попита тя. — Та вие сте братовчеди. Защо е това съперничество? Да не би... — тя замълча, разколебана от студения поглед, който неочаквано се бе появил в очите му — ... да е заради онази случка в „Итън“? Или... или заради скандала в Оксфорд, след който са те изхвърлили? Да не би Блейк да е имал пръст в това?

Хари се замисли. Това продължи само част от секундата, но въпреки това тя остана с впечатлението, че в този кратък миг на везните е било поставено много.

— Не — рече накрая той. — Дездемона, дори и през училищните ни години да не бе имало никакви търкания, двамата с Блейк пак нямаше да се понасяме. Той няма нищо общо с провала в Оксфорд. Дори не беше там, когато се случи. Всичко това дължа само на себе си.

Дездемона? Това бе вторият път, в който Хари я наричаше с истинското ѝ име. Обикновено никога не я наричаше Дездемона. Тя сама не бе сигурна дали това ѝ харесваше, или не.

— Нямам право...

— Напротив, имаш. Мога само да те посъветвам да се възползваш от него. — Той се усмихна криво. — Само че не съм сигурен дали ще имам смелост да ти го поверя.

— Не разбирам напълно...

— Оксфорд бе... изключително трудно време за мен, Дездемона. — Тя го гледаше слисано. — Аз... аз бях изхвърлен заради измама. — Последните думи бяха примесени с дълбока въздишка.

— Измама? — Тя добре знаеше, че измамата бе един от най-тежките грехове, които можеше да извърши някой джентълмен. Но в края на краищата ставаше дума за Хари... а той никога не се бе опитвал да мине за джентълмен.

Не, ни най-малко не бе изненадана, че Хари е бил изхвърлен заради измама. Онова, което я учудваше, бе липсата на неодобрение от нейна страна към постъпката... и извършителя.

В интерес на истината повече бе изненадана от това, че Хари се е видял принуден да мами, отколкото от самата измама. Хари бе толкова интелигентен. Някои биха казали, че е направо гений.

Но още по-смуцаващо бе чувството на раздразнение от факта, че Хари, чийто живот малко или много се състоеше от измами, страдеше от угризения на съвестта заради едно толкова отдавнашно прегрешение.

Бе имал достатъчно време да си разчисти сметките с миналото. Сега всичко ѝ изглеждаше повече като проява на самосъжаление, а това не бе в стила на онзи Хари, когото познаваше. Всъщност изобщо не го познаваше. Не знаеше какво искаше той, от какви мотиви бе движен, какви бяха целите, желанията му. Не знаеше нищо. Едно болезнено прозрение, което я караше да се чувства предадена.

Да, мислеше си тя, наблюдавайки го с растящо отчаяние, това не е Хари, когото познавам. Дъхът му е неравномерен, лицето — бледо. А признанието му костваше много от обичайното му самообладание, мрачно мислеше тя.

— Както вече ти казах — продължи Хари, — в Оксфорд не ми беше леко.

— Знаеш ли, Хари — грубо го прекъсна тя, — на Блейк също не му е било леко. При всичките различия между вас, тези трудности е трябвало да ви накарат да постигнете някакво разбирателство, да се сблизите, вместо да се избягвате един друг. — Не искаше да става свидетел на самосъжалението му и така да позволи да рухне представата, която с години си бе градила за него.

— Блейк? Какви трудности може да е имал пък той? Да не би някое стадо овце да е опасло моравата на имението Даркмуур? — с горчивина в гласа попита Хари.

— Не бъди толкова противен! Не би ли могъл поне веднъж да си направиш труда да разбереш, че другите също имат своите грижи, които им изглеждат също толкова важни, колкото на теб твоите. — Хари я гледаше поразен. Дездемона веднага се разкая — все пак той бе неин приятел. Дълго време си бе мислила, че няма никакви грижи и болки. И днес, когато бе отворил дума за това, тя му дължеше по-различно отношение, независимо какво бе нейното лично мнение по въпроса.

— Прости ми дребнавостта — сковано отвърна Хари. — Разкажи ми, моля те, повече за грижите на Блейк.

Някак всичко вървеше наопаки. Никога през всичките тези години на тяхното познанство той не ѝ бе разказвал за „Итън“ или Оксфорд, какво остава за семейството си или за враждата с Блейк. Тя прехапа долната си устна, размишлявайки как да му отговори.

Нима не си струваше да издаде една малка тайна в името на помирението между Блейк и Хари?

— Майката на Блейк... не е... е, тя не е най-добрата майка.

— Майката на Блейк е уличница — вяло рече Хари. — Е, и?

Тя бе шокирана от грубостта му.

— Хари! Как можеш да кажеш нещо подобно? Опитай се да си представиш какво може да означава това за едно дете... това объркване, това разочарование! И, Хари — тя посегна съзаклятнически към дланта му, — дори жената, която е обичал, госпожица Ленор Дюкамп, му е... искам да кажа, мисля, че му е изневерявала.

— Изневерявала? — Хари притегли Дездемона към себе си и се взря в лицето ѝ, за да разбере дали неверността на Ленор Дюкамп бе от значение за нея.

Сега двамата бяха толкова близо един до друг, че почти се докосваха. Тя вдигна поглед, за да надникне в моркосините му очи, а със свободната си ръка се подпря на гърдите му. Имаше чувството, че е поставила ръка на някой стоплен от слънцето камък.

— Да.

— Това думи на Блейк ли са или твои? — настойчиво попита той.

— Мои. Той каза, че я бил заварил в изключително подозрителна ситуация... с друг мъж.

На лицето на Хари се появи широка усмивка. За пръв път, откакто бе влязла в стаята, той изглеждаше спокоен и развеселен. Отново бе господар на ситуацията и на самия себе си. Предишният Хари. Такъв, какъвто го познаваше.

— Значи в тази история е имало нещо повече от онова, което Блейк пожела да ми разкаже — промърмори той.

— Не виждам нищо смешно.

— Значи я е спипал в леглото с друг мъж? — В очите му се отразяваше неприкрита радост. — Е, това може да развали настроението на човек.

— Не! — възрази тя. — Искам да кажа, че не зная това, а и не го попитах!

— Жалко.

— Хари. — Тя погали с умоляващ жест ленивия плат, който скриваше гърдите му. — Хари, бъди мил!

— Това се и опитвам да правя. Бог ми е свидетел, че се опитвам.

Тя реши, че няма да допусне да бъде трогната от настойчивия му поглед, от бледността по лицето му и нараненото му тяло, което го правеше да изглежда крехък и раним. Всичко това бе само маска. Хари бе най-трудно ранимият човек, когото познаваше. Той небрежно погали с палец китката ѝ — едно движение с почти хипнотично въздействие — от което по ръката ѝ полазиха тръпки. Прекалено много тръпки. Тя издърпа ръка от пръстите му.

— Хари — отново поде тя. — Не разбираш ли колко тежко е било всичко това за него?

— Кое? За кого? — попита той с унесен глас и плъзна поглед по лицето ѝ.

— За Блейк. Всички жени, с които някога е бил близък, са го разочаровали и изоставили. Собствената му майка го опропастява и скверни името на семейството.

Той поклати глава, сякаш за да прогони някакви досадни мисли.

— Е, положението не е чак толкова плачевно. По-скоро някое и друго петънце, отколкото оскверняване.

— Как е възможно да си толкова безсърдечен? Блейк се грижи за Даркмуур. Той е обичал Ленор Дюкамп. Опитвал се е да обича и майка си. Как можеш да се присмиваш на болката му? Как е възможно да нямаш капчица състрадание към него?

— Неговата болка — вяло и беззвучно повтори той. — Да!

Той неочаквано се извърна. От рязкото движение усети парене във все още незарасналите рани под снежнобялата риза.

— Хари?

Той бавно се обърна към нея. На лицето му имаше иронична усмивка — усмивката на дявол или на мъж, който бе дяволски объркан.

— Неговата болка? Скъпа моя Диз, позволи ми да ти кажа само три изречения относно Блейк. Родителите му не бяха идеални, той няма да наследи свободен от задължения имот и — най-важното — никога не можа да забрави тези две неща.

— Едно чувствително дете...

— *Всяко дете.* Хиляди деца, какво говоря, милиони деца са имали по-тежко детство от Блейк. Той се радва на здраве, влияние, богатство и уважение. Други не са имали нито родители, нито хляб, нито най-обикновена къщичка, за която да се безпокоят. Погледни на улицата, Дизи! — Той посочи с ръка прозореца. — Мислиш ли, че навън има и едно улично дете, което не би искало да замени живота си за „достойния за съжаление“ живот на Блейк?

Той вдигна ръце, опитвайки се да я накара да разбере, но след това внезапно промени намерението си и вместо това направи пренебрежителен жест.

Дездемона неволно потръпна.

Хари изруга.

— Не — каза той. — Майката на Блейк не заслужава награда за най-примерна майка, любимата му Ленор също е само човек, а в дома му духа. Е, и? — Той бе настръхнал.

Сега за Дездемона не подлежеше на съмнение, че враждата между Блейк и Хари не се коренеше в някое произшествие в „Итън“ или Оксфорд, а много по-дълбоко и това само са били поводи тя да се прояви.

— Още от малък — продължи той — Блейк се държи така, сякаш светът му дължи обяснение защо животът му не е идеален. *Идеален.* — Той избълва последната дума, удари с длан по стената и впери поглед в чезнещата следобедна светлина. — Но ако някой заслужава обяснение, това със сигурност не е Блейк. И ако той трябваше да прекара живота си на опашка, в очакване да получи отговор на тези въпроси, то аз бих сторил всичко възможно да се наредя преди него. — Той се извърна, но Дездемона вече бе забелязала ранимостта и объркването му. — Аз също искам отговор на своите въпроси. Има неща, които... — Той замълча, но това трая само секунда, сякаш гневът му бе прекалено голям, за да може да се овладее. — Защо майката на Блейк не е малко по-добродетелна? *Защо, по дяволите, не мога...* — Той замълча.

Дездемона се вираше в него, а очите ѝ се бяха разширили. Внезапно бе разбрала. Току-що бе надникнала зад гладката и лицеприятна фасада. Огорчение и ранимост, които стигаха по-дълбоко, отколкото някога бе подозирала. Беше се заблудила. Това не бе самосъжаление, а прастара безнадеждност.

— Хари, какво се е случило? — Дездемона посегна към ръката му.

Той потрепери.

— Дездемона? — долетя нечий глас от коридора.

Блейк.

Тя дори не го чу.

— Хари, какво искаше да кажеш току-що?

Той поклати глава. Рязкото му движение издаваше самопрезрение. На лицето му бяха изписани душевно страдание и гордост.

— Моля те — тихо рече той, — направи ми услуга и върви! Преди Блейк да е влязъл.

Още преди Дездемона да успее да реагира, той бе изчезнал във вътрешния двор, затваряйки вратата след себе си.

*„Обичах те през всички тези дълги
сезони, всеки миг — и нощ, и ден —
що пропилях без теб.
Лежах във мрака сам,
а часовете идваха със твоя глас
и твоя лик, докато накрая не бях преизпълнен с теб“*

Хари изучаваше фините знаци, които отразяваха най-интимните му мисли, макар не и външния израз, зад който ги криеше. Той върна огледалото върху писалището и наостри уши, за да чуе дали вече не се връщат.

Вече три часа обикаляше из библиотеката, промъкваше се крадешком в коридора и надничаше през прозореца към улицата. Когато бедният Дураид бе понечил да му донесе вечерята, Хари само бе изръмжал, а на Маги така се бе троснал, че тя, обидена, напусна стаята с трясък.

За стотен път си задаваше въпроса как бе възможно да е такова магаре. Без съмнение самосъжалението му я бе отблъснало и думите му я бяха погнусили.

Истината, това го бе посъветвала Маги. Е, съвсем малка порция истина се бе оказала достатъчна, за да прогони Дизи. Бе прозвучал като малко момче, което се оплаква, че неговите рани са много по-болезнени от чуждите — в случая тези на Блейк.

Проклятие, невъзможно бе да се е влюбила в братовчед му. Независимо от нежеланието си, все някога трябваше да прозре колко идеализира Блейк.

Дочу някакъв шум откъм улицата и се спусна по коридора към вестибюла, където Маги стоеше като статуя пред отворената входна врата. Надникна навън. Пред стълбището стояха половин дузина мъже с огромни букети от рози в ръце. Изглеждаха като ходещи храсти с

тънките си крака, които едва-едва се подаваха иззад зеленината. Устните на Хари трепнаха. Маги стоеше с отворена уста.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Хари. Изненадата му постепенно отстъпваше място на едно подозрение.

Изад един от букетите се подаде мръсна чалма, а под нея — старо, набраздено от бръчки лице, което го гледаше с болезнено изражение.

— Това ли е домът на *сит* Карлисъл?

— Да — отвърна Маги.

— Тогава розите са за нея. Изпраща ги лорд Рейвънскрофт.

Разбира се.

Възрастният мъж успя да извади едната си ръка от букета и да даде знак на останалите пет букета да се приближат.

— Ти там, покажи къде да ги оставим — заповеднически се обърна той към Маги и с неприкрито неодобрение се взря в незабуленото ѝ лице.

Маги хвърли бегъл поглед към претъпкания коридор. Тя им нареди да я последват и ги поведе през тесния коридор.

Мъжете изкачиха стълбището, а след това минаха по коридора и изчезнаха в библиотеката. Хари ги последва и чу Маги да казва:

— Оставете ги навън в градината, където няма да пречат на никого! Там. А сега изчезвайте!

Мъжете я погледнаха с кисели физиономии, които не се промениха дори и след като Маги подхвърли на водача им няколко монети.

Хари ги проследи с повдигнати вежди, докато и последният не изчезна през входната врата.

— Невежа паплач. Благодаря на бога, че съм цивилизована жена и живея в цивилизовано време. — Тя въздъхна и се огледа, клатейки глава. — Трябва да са повече от двеста рози. Какво разточителство само.

Хари не отговори. Можеше само безпомощно да се пули срещу букетите от пурпурни рози, които сега щяха да му правят компания.

Как да се конкурира с такова могъщо клише?

Марта слезе от каретата и погледна към дома на сър Робърт и Дездемона Карлисъл, където Хари се възстановяваше от раните си. Тя унесено бръкна за монета в дамската си чантичка.

— Ще позволите ли, госпожо. — Вдигна поглед и видя Коул Смит, който пхна няколко монети в ръката на кочияша.

— Господин Смит, колко мило от ваша страна!

Марта не бе особено въодушевена от появата на Коул. Грижливо бе подготвила всичко, но той нямаше място в нейните планове. Беше се уверила, че Дездемона ще отсъства цялата вечер. Идеална възможност да довърши разговора, който двамата с Хари бяха започнали преди няколко дена, преди преждевременно да бъдат прекъснати заради Дездемона.

В компанията на Коул едва ли би могла да мисли за прелъстяване на Хари. Тя въздъхна наум. Това означаваше, че за добро или за лошо трябваше да се отърве от пламения си обожател — по възможност, без да наранява чувствата му, тъй като той бе много мил мъж.

Марта тръгна надолу по улицата. Коул — в крак с нея.

Странно. Преди *милите* мъже никога не я бяха привличали особено.

— Искате да посетите приятеля си Хари Бракстън? — попита накрая Коул.

— Ъ-ъ? Да.

— Чух, че преди няколко дена е претърпял доста неприятна злополука. Надявам се, вече е по-добре?

— Хари? Ах, Хари... той има повече животи от някоя котка.

— Наистина ли? — Коул взе дланта ѝ и я постави в сгъвката на ръката си. — Въпреки това мисля, че има нужда от малко сън. За да се възстанови от подобни рани, на човек му трябва спокойствие. Обзалагам се, че дори само седенето му коства усилия.

— Може би. — Не ѝ бе хрумвало, че е възможно Хари *наистина* да спи. А освен това трябваше да изтърпи презрителните погледи на икономката на Карлисълови, Маги. Не особено примамлива перспектива.

— Обзалагам се на сто долара.

— О, наистина ли? — рече Марта и го погледна усмихнато. Коул имаше ъгловато лице и здрав тен.

— Обичате ли да се обзалагате, господин Смит?

— Господин Смит? — Сивите му очи се разшириха. Коул очевидно се забавляваше.

Макар Марта да съзнаваше, че не е особено духовито да се обръща толкова официално към мъж, на когото вече бе позволила известни — всъщност доста приятни — волности, в очите му не забеляза и следа от цинизъм.

— О, да, госпожо Дъглас. А вие?

— О, известна съм с това, че от време на време проигравам всичко, което имам.

Той спря.

— Имам една идея.

Идея. Тя направи усилие да се усмихне, макар повея на разочарование да заплашваше да развали доброто ѝ настроение. Бе дошъл моментът Коул да предложи да отидат в хотелската му стая.

Той взе двете ѝ длани в огромните си лапи.

— Чух, че надолу по реката са открили някакво ново увеселително заведение, „Файтлис“. Игрален салон... но посещаван от уважавани господа — побърза да допълни, забелязал въпросителния ѝ поглед. Той наистина бе загрижен за доброто ѝ име.

— Наистина ли?

— Та значи, ще бъда поласкан, ако се съгласите да ме съпроводите, госпожо. Френският ви е превъзходен, а аз установих, че този салон е посещаван повече от французи, отколкото от британци или янки. Чувствам се малцинство.

— О, сигурна съм, че и сам чудесно можете да удържите позицията.

— Може би. — Той се ухили. — Но от друга страна, ако дойдете с мен, това изобщо няма да ми се наложи. Не искате ли...?

Тя погледна към дома на Карлисълви. Наистина изглеждаше доста тъмен.

— Със сигурност ще бъде весело.

— Само ако спечелим.

— Ако дойдеш, аз вече ще съм спечелил — тихо отвърна той.

Това не бе най-изисканият комплимент, който Марта бе получавала, но със сигурност бе най-милият. Тя с усмивка прие поканата.

— Ти си толкова очарователна... — каза Блейк пред вратата на дома ѝ.

— Какво? — Дездемона направи усилие да насочи вниманието си към Блейк. Цяла вечер мислите ѝ неизменно се въртяха около Хари — около неговите тайни, неговия гняв, около пропастта между него и Блейк. Трябваше да открие причината за болезнения израз в очите му, да разбере накъде го е тласкала завистта му — в случай че това бе завист. Но как иначе да си обясни гнева му и думите „аз съм го заслужил“?

Блейк се приближи. Едната му длан внимателно легна на рамото ѝ, а дъхът му погали ухото ѝ...

— За какво мечтаеш, скъпа? — промърмори Блейк.

Обичах те през всички тези дълги сезони...

— Ах, нищо. — Каквото и да ставаше с Хари, сега тя бе с Блейк.

Той се усмихна и протегна ръка покрай нея, за да почука на вратата.

— За Англия? И с мен е така. Винаги, когато слушам музиката на Хайдн, в мен се пробужда носталгията. Или ти мечтаеше за нещо друго... за някой друг...?

Вратата се отвори и насреща им запремигва сънената Маги. Тя се уви по-плътено в халата си.

— О, вие ли сте. Вече е доста късно.

Блейк се усмихна.

— Ах, несравнимата Маги. Прекрасна вечер. Смя ли да попитам дали е пристигнал моят дар?

— Дар? Ако искате да дарите нещо, идете в църквата!

По дяволите Маги. И без това говореше английски с акцент, а словоредът на изреченията ѝ често бе неправилен. А освен това имаше такъв един кисел израз. Маги не обичаше да бъде вдигана от сън.

Блейк се засмя добронамерено.

— Е, добре, пристигна ли подаръкът ми за госпожица Дездемона?

— Да.

Блейк се обърна към нея.

— Скъпа моя, имаш ли нещо против да присъствам, когато видиш подаръка ми? Наречи го суетност, но много бих искал да видя

изразителното ти лице, когато го зърнеш.

— Не можете да влезете — обясни Маги. — Вече е много късно. Много лошо държание... много непристойно.

Игнорирайки присъдата на Маги, Блейк протегна врат и надникна в коридора.

— Къде са ги оставили?

— Какво? — недоумяваше Дездемона.

— В градината. Още една причина, поради която не можете да влезете. Мастър Хари — бедният, мил, страдащ мастър Хари — има нужда от почивка. Спомняш ли си за мастър Хари? — Маги прониза Дездемона с гневен поглед.

Като че ли можеше да го забрави. Тя трепереше от студ и не желаше да остава сама. Толкова дълго бе сама, че ѝ стигаше за два живота. Погледна Блейк.

— Не можете да минете през библиотеката — рече Маги. — А това е единственият път до градината.

— Можем да заобиколим отвън — предложи Дездемона.

— Разбира се. — В усмивката на Блейк имаше нещо триумфиращо. — Ако ни извините, Маги.

Устните на Маги се разкривиха в гримаса.

— Добре, но не залагайте на карта доброто име на моята Дездемона. Оставете в градината. А аз си лягам. — Без нито дума повече, тя захлопна вратата под носа им.

— Маги е много загрижена за доброто ми име — извинително рече Дездемона, когато Блейк я улови под ръка и — обратно надолу по стълбите — я поведе към задната страна на малката къщичка. — Приветствам бдителността ѝ — все пак трябва да пази скъпоценно съкровище. — Той търпеливо изчака Дездемона да отключи вратичката в каменната стена, след което отстъпи крачка встрани, за да ѝ даде възможност да влезе първа.

Още не влязла в градината, в носа я блъсна тежкият сладникав мирис на рози. Тя запремигва, докато очите ѝ бавно свикваха със светлината на самотния фенер, който Дураид запалваше всяка вечер. Дездемона хвърли поглед към библиотеката и забеляза, че макар вратата към градината да зееше отворена, вътре бе тъмно, което я накара да изпита необяснимо разочарование. Хари изглежда вече спеше.

Дездемона се огледа. Всичко бе отрупано с рози — чугунената масичка, вазите за цветя, каменната пейка и двата градински стола. Рози имаше дори покрай стената на градината. На бледата светлина цветът им не можеше да се различи добре. Изглежда бяха червени.

— Боже мой! — Такова изобилие. Никога не бе виждала толкова много рози на толкова малка площ.

— Надявам се, че ти харесват.

— Всичко това е... изключително впечатляващо. — „И тъжно“ — каза си наум тя. Едва откъснати, те трябваше да умрат. Някои от тях вече бяха клюмнали главици, а каменните плочи бяха поръсени с листенца, които приличаха на капчици тъмна кръв.

— Те не могат да се сравнят с красотата на жената до мен. Тя е един чудно красив и съвършен розов цвят — сладък, благоуханен и чист.

Моя гореща, немилостива пустиня и мой хладен, зелен Нил — безкрайно красив, неизмерим и даряващ живот.

Дездемона прогони думите на Хари.

— Лорд Рейвънскрофт...

— Блейк.

— Блейк... аз не съм съвършена.

— Мисля, че човек като мен, който притежава известен опит с жените, по-добре може да каже това. Но тъкмо в това е чарът ти — не знаеш собствената си цена, а това е просто възхитително. — Той пристъпи към нея и я взе в обятията си. — Това е очарователно.

Тя затвори очи. Това бе, за което винаги бе мечтала. Сега всички онези чудно романтични и възбуждащи усещания, за които само бе чела, щяха да се превърнат в действителност. Един тъмнокос и достолепен аристократ не можеше — пленен от нейната красота — да устои да не я целуне. Не като Хари, който с лека ръка я бе отблъснал. Тя подканящо отметна глава назад.

— Боже мой — въздъхна Блейк.

Тя бе като омагьосана от силната прегръдка на графа. А след това меките ѝ устни се отвориха за страстната му целувка. Тя вече едва успяваше да си поеме дъх. Неочаквано усети, че се отделя от земята и се намери притисната към твърдите му като скала гърди. Краката ѝ се блъснаха в нещо и след миг до слуха ѝ достигна шумът от разбита на парченца ваза.

Още докато се отдаваше на целувката на Блейк, тя смръщи чело. Нещо не бе наред. Сега трябваше да чуе полуделия си пулс. Дездемона обви ръце около врата му.

Силните му длани държаха главата ѝ, за да улеснят необуздания устрем на жадните му устни. Неочаквано се отдръпна от нея. Тя се олюля, направи няколко крачки заднешком и събори още няколко вази в опита си да запази равновесие. В тясната градинска беседка, където...

... постоянно стъпваше върху глупавите цветя, които разваляха всичко! Тя протегна ръце към Блейк, готова да опита още веднъж... но той отстъпи назад.

Целият трепереше от възбуда, а тъмните му очи пламтяха.

— Подлудяваш ме.

— Съжалявам.

Остана за миг неподвижен и се опита да овладее бурните си чувства. Дама, дори в подобна ситуация, тя уплашено кършеше ръце, несигурна какво би трябвало да каже или направи.

— Бог да ми е на помощ, не мога да остана повече — измънка той.

Той мънкаше?

— Мога да те разбера.

— Можеш ли наистина — попита той. — Съмнявам се. Трябва да вървя. Веднага. Преди да съм се забравил.

Избягваше да я погледне в очите. Мина покрай нея с високо вдигната глава и свити в юмруци ръце...

... събаряйки по пътя си още няколко вази.

Тя гледаше невярващо пръснатите из градината рози, счупените вази и локвите с вода, които ѝ намигаха на мъждукащата светлина от фенера. Пред очите ѝ изникна една тъмна улица, замириса ѝ на тютюн и бахар, а върху устните си усети устните на Хари...

Тя гръсна глава. Току-що бе преживяла най-романтичната част от своя романтичен блян. Бе целуната от строгия Блейк с гарвановочерната коса и очи като въглени... а можеше да мисли единствено за Хари. Нейният съвсем прозаичен Хари с кафявите очи, който сега чувстваше чужд.

Тя изтри устни. Сега, като помислеше малко повече за това, онази целувка би могла да се превърне в целувката на нейните мечти.

Само ако устните му я бяха „превзели“, вместо болезнено да се притискат към нейните. Тя облиза с език долната си устна и не бе съвсем сигурна дали не усети вкус на кръв.

— Нищо чудно, че Ленор се е оглеждала за любовници — рече Хари. — Бедната, сигурно толкова много мъжественост ѝ е дошла в повече.

Дездемона подскочи и се огледа с търсец поглед. На вратата на библиотеката небрежно се бе облегал един тъмен, скръстил ръце на гърдите си силует.

— Подслушвал си ме! — гневно отвърна тя. Страните ѝ горяха от възмущение.

— Не — поправи я той. — Просто станах свидетел на сцена, разиграла се под прозорците на спалнята ми. Неволен свидетел, трябва да добавя. Но всичките тези въздишки и стонове биха събудили и мъртвец.

— Нито сме въздишали, нито стенали — възрази тя. „Поне аз не съм въздишала или стенала“ — мълчаливо добави Дездемона. — Освен всичко друго, това изобщо не те извинява. Един истински джентълмен веднага щеше да се опита да привлече вниманието.

Той се отдели от сянката и пристъпи в обсега на бледата светлина от фенера, така че сега можеше да бъде различено строгото изражение на лицето му, което контрастираше с безразличния му глас.

— Ах, наистина ли — каза той с престолено сливане. — В това е бил проблемът винаги, прав ли съм? В това, че не съм джентълмен.

— Не, не си.

— От друга страна обаче не може да се каже, че старият Блейк се държа като джентълмен. Това не бе особено *gentle*^[1]. Какъв мечок само! — В гласа му имаше истински гняв. Все още бе облечен и само разкопчаната му риза издаваше, че тъкмо се е канел да си ляга. Бялата ленена превръзка около ребрата му личеше ясно и контрастираше с тъмната му кожа.

Той пристъпи към нея и погали с палец подутата ѝ долна устна.

— Нарани ли те?

— Не — умърлушено рече тя.

Определено щяха да ѝ останат няколко драскотини, а и със сигурност бе разочарована, но да я е наранил... Не. Човек трябваше да обича някого, за да може бъде наранен от него, а тя просто не обичаше Блейк. Колкото и да ѝ се искаше.

— Знаеш ли, Дездемона, всъщност изобщо не боли. — Палецът му все още галеше устните ѝ. Толкова нежно, че можеше да е само фантазия — успокояващо и възбуждащо едновременно. Тя отдръпна глава, но той пристъпи още по-близо до нея. — Всъщност би трябвало... да е прекрасно.

— Една целувка? Прекрасна? — подигравателно рече тя.

— Да. — Пръстите му се спуснаха от устните ѝ към нежната линия на брадичката, а оттам с неподражаема грация по бузите и слепоочията. Той вдигна и другата си ръка и с нежен натиск задържа главата ѝ между дланите си. Откри опипом основата на врата ѝ и нежно започна да я масажира с върховете на пръстите си.

— Прекрасна.

Погледът му държеше нейния в плен. Дездемона можеше да го чуе как преглъща и да усети треперенето на дланите му, които сега галеха слепоочията ѝ. Той бавно склони глава към нейната. Устните му, красивите му, пленителни устни се отпуснаха, отвори се и тя усети дъха му върху лицето си.

Тогава той я целуна.

Целувката му бе неподозирано сладка и толкова нежна, че замъгли сетивата ѝ. Дездемона се прости с разума си и изцяло се отдаде на насладата.

Той погали устните ѝ със своите и заличи спомена за докосването на Блейк с едно успокояващо докосване, което никак не ѝ поддейства успокояващо. Някак си с това леко като повей от крило на пеперуда докосване бе успял да превърне нежността в пламенно желание. В желание, което пет години бе тляло в очакване на най-малката искрица, за да пламне.

Блейк никога не би успял да пробуди тялото ѝ по този начин, просто защото не бе господар на сърцето ѝ. Сърцето ѝ принадлежеше на Хари и винаги му бе принадлежало. Мъчително ясна, тази истина я връхлетя с болезнена неотвратимост.

Целувката на Дездемона ставаше все по-настойчива от страх, че Хари би могъл да се отдръпне. Той отвърщаше на желанието ѝ по един

овладян, почти небрежен начин.

Почти. Тялото му обаче трепереше, а дъхът му галеше ухото ѝ на неравни интервали. В израза на лицето и напрегнатия му поглед нямаше и следа от небрежност.

Тя обви ръце около врата му и се притисна към тялото му, усещайки как ръцете му се напрегнаха, когато се наведе над нея. Устните му ставаха все по-настойчиви. Тя притисна гърдите си към неговите и потрепери от наслада и копнеж. Топли, твърди и гладки усети голите му гърди с пламналата си кожа.

Без да се колебае, той я вдигна на ръце я отнесе до леглото. Галейки с устни лицето ѝ и ласкаейки с език наранената ѝ устна. Когато най-сетне внимателно я постави върху леглото, тя не свали ръце от раменете му от страх да не я изостави точно сега, когато всяка фибра от тялото ѝ тръпнеше от желание, а сетивата ѝ трескаво го търсеха.

Той обаче нямаше намерение да я изоставя. Най-сетне се бе добрал до истината. До своята истина. Той я обичаше.

Като опитен мъж бе мислел, че ще може да я води, но случващото се сега бе по-различно от всичко, което някога бе преживявал.

Беше като парализиран. Предишният му опит с жените му изглеждаше направо смехотворен.

Ръката ѝ се плъзна под ризата му, свали ленената превръзка, която ѝ пречеше да изследва кожата и проследи линията на мускулите му чак до раменете. Хари затвори очи, за да се отдаде изцяло на усещането.

— Искам да те докосна.

— Докосни ме — прошепна той.

Неспособен да мисли свързано, изрече думите, които тя сама бе вложила в устата му.

Тя разкъса ризата му и я захвърли настрана. Очите ѝ, блестящи загадъчно на бледата светлина от фенера, се разшириха.

— Дизи — промърмори той, взе ръката ѝ и притисна устни към топлата, мека длан. Езикът му се стрелна към тънката ѝ китка. Тя бе толкова малка и съвършена. — Тъмноока робиня на страстта, сандалово дърво и амбра. Вечна любов.

Тя потръпна и след като се бе освободила от прегръдката му, започна неописуемо бавно — сякаш следваше някакъв неустоим порив — да гали гърдите му.

— Ти си толкова красив — каза тя.

— Мили боже — прошепна той, неспособен да помръдне.

— Прекрасен. — Тя докосна устните му, погъделичка ги закачливо, така че те се отвориха и нежно докосна с върха на пръста си вътрешната им страна. Нейните собствени устни също се бяха отворили, а дъхът ѝ излизаше на пресекулки. — Устата ти. Иск...

Хари простена и засмука пръста ѝ. Клепачите ѝ се спуснаха. Тя затаи дъх. Той добре знаеше какво очакваше да чуе от устата му тя.

— Позволи ми да те любя — прошепна той.

— Люби ме — отвърна Дездемона с дрезгав, възбуждащ глас. Ръцете ѝ галеха гърба му. — Още — каза тя полуумолително, полупредизвикателно.

Той предпазливо отстрани златните кичури от зачервеното ѝ лице, преди да свали копринената презрамка от едното ѝ рамо. Сега изпод блестящата рокля се показаха гърдите ѝ — бледозлатисти със зърна с цвят на корал. Възхитен, Хари забеляза как едва доловимо се залюляха, когато тя се подпря на лакът.

— Докосни ме — повтори тя и сякаш думите пропълзяха по гърдите му.

Той потрепери и със страхопочитание прокара пръсти по външната извивка на едната от сладките ѝ гърди, а след това я покри с дланта си. Сведе глава, за да прекоси с устни долината между гърдите ѝ, погали с език едното от набъбналите ѝ зърна, а след това го взе в устата си.

Дездемона си пое дълбоко дъх, зарови пръсти в косата му и притисна главата му към тялото си...

— Боже мой. — Дъхът ѝ излизаше на тласъци в ритъма на движенията му, на които тя страстно отвръщаше. Той ѝ доставяше непозната досега наслада, а, мили боже, имаше още толкова много за откриване...

Той с мъка се откъсна от гърдите и неумело и припряно започна да разкопчава всички онези копчета, кукички и всякакви други приспособления, които му препречваха достъпа до тялото ѝ. Най-сетне фустата се откопча и полата ѝ се разхлаби. Той ги свали с едната си

ръка, докато с другата галеше откриващите се под тях елегантни извивки на ханша, бедрата, коленете и прасците й...

Едва бе освободил от всички дрехи скъпоценното й малко тяло, когато усети ръцете й да се заемат с панталона му. Бедрото й притисна слабините му и му отне и последната останала му частица разум. Той затвори очи и стисна зъби, докато тя се бореше с колана му, който след миг поддаде. Хари се изтърколи по хълбок, изхлузи панталоните си и зачака. Сърцето му блъскаше лудо.

Тя беше девствена и ако дори за миг се поколебаеше, той не би сторил нищо, за да я окуражи, не би изрекъл нито дума, за да я убеди. Играта на прелъстяване свършваше дотук. Всичко от тук нататък тя трябваше да му даде сама и доброволно.

Дездемона отвори очи и почувства студенина там, където само допреди малко бе пламтял огън. Упрекът обаче замря на устните й.

Той беше съвършен.

Излегнат неподвижно по гръб, стиснал зъби с напрегнато изражение, което говореше за някаква вътрешна борба. Красивата му, чувствена уста бе запечатана, всяка линия на тялото му — изящна, гъвкава, грациозна, готова. Всеки мускул — напрегнат и топъл. Онази част, чието описание бе коствало толкова усилия на Маги, изглежда също не правеше изключение — напрегната, горда и мъжествена. Подпряна на лакът, Дездемона се наведе над него, при което дългите й коси го погалиха така, че мускулите на корема му започнаха да играят.

Дездемона срамежливо прокара пръсти през фините кафяви косъмчета, които в долната част на корема му ставаха по-гъсти. Тя предпазливо обхвана с пръсти твърдия му член. Острият стон, отронил се от устните му, я накара да вдигне поглед. Очите му бяха отворени и напрегнато я наблюдаваха през гъстите мигли... напрегнато, но с желание.

Инстинктът й я бе довел дотук. Инстинктът, желанието и петте години, които бе чакала този мъж. Но сега, когато тялото му трепереше под пръстите й, тя бе смутена от собствената си глупост. Почувства да я залива първата вълна на срам. Какво можеше да предложи тя на Хари, който толкова майсторски владееше изкуството на любовта? Не знаеше какво очакваше от нея той, а че очакваше нещо, бе очевидно. Нещо, от което тя с безграничната си наивност нямаше и представа.

— Не зная какво трябва да правя. — Признанието ѝ го извади от равновесие. Той я зяпна с блестящи от слисване очи. — Не зная — тихо повтори тя. — Кажи ми. Направи... Просто ми го покажи. Бих искала да е... прекрасно.

Самообладанието му се изпари. Той взе лицето ѝ между треперещите си длани и я търкулна по гръб. Наведе се ниско над нея, така че сега ги деляха само горещината и твърдостта на възбудата му.

— Желай ме.

— Това и правя. Но какво...

— Всемогъщи боже, просто ме желай, Диззи... така, както аз те желая.

— Да.

Тогава той започна да я целува... сладки, диви, мокри целувки. Чувството, че стъпва на някаква обетована земя бе заменен от друго, по-настойчиво — неистовия копнеж да угаси мъчителния пожар в слабините си.

Той се изправи над нея с отметната назад глава. Чудесните му устни се отвориха, косата лепнеше по слепоочията му, а тялото му блестеше в полумрака. Тогава дланите му се плъзнаха между бедрата ѝ и предпазливо започнаха да галят покритият с къдрици хълм, плъзгаха се между копнинените гънки, ласкаеха...

Задъхвайки се, тя се изви с широко отворени очи и се вкопчи в раменете му. Хари се усмихна — миг на сладко насилие, непомрачен триумф — а ръката му бе заменена от нещо друго, по-твърдо. След това проникна в нея, сплел поглед с нейния. Тя повдигна ханша си и, да... почувства лек натиск, не остра, пронизваща болка, а по-скоро леко опъване, дълбоко, последно желание... и обещанието за екстаз. Остави се на ритъма, нагоди движенията на ханша си към неговите и изтръгна от устата му гърлен стон. Сега той се движеше с нея, подтикваше я, изпълваше я.

Опита се да ѝ даде време да свикне с усещането, което предизвикваше в нея. В нея. Тази мисъл направи на пух и прах всичките му добри намерения. Тялото ѝ го караше ужасяващо ясно да съзнава неудържимата си целеустременост. Можеше да почувства как тя го стиска с бедрата си, да я чуе как се задъхва, да види трескавия ѝ, замъглен поглед иззад полуспуснатите клепачи.

Тя се вкопчи за него, остави се на страстта му и... с него бе свършено. Главата му легна в основата на шията ѝ, където можеше да долови влажния дъх на мускус, идващ от гърдите ѝ, и да почувства върху устните си соления вкус на възбудата ѝ. Той я подтикваше напред. Дизи.

Всичките му копнежи бяха събрани в този единствен миг, всичко, което някога е бил, което бе постигнал и към което се бе стремял, достигаше своя връх. Стиснал зъби, той се бореше да ѝ даде онова, по което тя копнееше, преди собственото му желание неудържимо да го тласне в бездната на екстаза.

Тя извика кратко, а всяка фибра от гъвкавото ѝ тяло потрепери от страст. Викът на нейния екстаз се сля с неговия.

[1] gentle (англ.) — благороден, благ, нежен, умерен, лек. — Б.пр.

↑

— Дизи — прошепна Хари. — Будна ли си?

— Хм.

— Спи спокойно — усмихнато рече той.

Тя кимна сънено и зарови лице във възглавницата.

Дездемона бавно отвори очи и... зяпна. Хари стоеше пред нея, гол като някой гръцки бог, и тъкмо се навеждаше за захвърлените си на пода панталони. Той не забелязваше, че е будна, което ѝ даде възможност да го погледа. Сега obu панталоните — толкова просто действие, а тя можеше с часове, какво ти, с години да гледа как го прави. Беше толкова привлекателен и небрежен в неустоимата си мъжественост.

Кожата му беше безупречна, с фини пори, и Дездемона още чувстваше топлината ѝ по цялото си тяло. Бе неспособна да опише с думи случилото се помежду им. Тя затвори очи и потъна в чувствените спомени на сладката изнемога.

— Ще направя закуска — достигна до слуха ѝ гласът на Хари, а след това устните ѝ бяха погалени от копринена топлина. Бегла целувка, която обаче прогони и последните остатъци от съня. Тя се изтърколи на другата страна, отвори очи и протегна ръце тъкмо в мига, в който той изчезна в коридора и с леко щракване затвори вратата след себе си.

Напълно будна, Дездемона изпудтя разочаровано и спусна босите си нозе на пода, увивайки около тялото си ленения чаршаф. За миг се замисли дали да последва Хари в кухнята, но се отказа. Имаше нужда от няколко минути, за да поразмисли на спокойствие, без да се разсейва от неговите докосвания, от гласа и устните му.

За една нощ връзката им, която и преди бе обърквана и трудно определима, отново се бе превърнала в нещо друго, нещо неизразимо сладко и нежно, диво и страстно, а не в някое от онези чисто духовни сливания, които бяха изобразени в книгите ѝ.

Дездемона стана и бавно се приближи до прозореца. Утринното небе бе обагрено в бледите цветове на шафран и рози. Тя извърна поглед и се усмихна при вида на малкото лични вещи на Хари, пръснати по писалището. Обзе я странно безпокойство. В търсене на нещо, което му принадлежеше и което можеше да докосне, тя взе в ръка четката с дръжка от слонова кост и постави златните му копчета за маншети в малката емайлирана кутийка, в която той ги държеше. Дланта ѝ нежно се плъзна по малобройните лични вещи на Хари, докато не спря до един отворен пакет с документи, поставен до ръба на писалището. Погледът ѝ попадна на името на Хари.

Тя взе най-горния лист и започна да чете. Дълго се визира в листа, без да помръдне. Това беше завещание, което обявяваше Хари за наследник на имението Даркмуур.

По гърба ѝ полази тръпка. Чувството на задоволство бързо бе заменено от страх. Внезапно почувства празнина там, където допреди малко бе преливало от топлина и радост. В душата ѝ като някое отровно черно цвете покълна подозрение, от чийто грозен цвят се хранеха още дузина зловещи мисли и представи.

Враждата между Хари и Блейк, която ѝ бе направила впечатление. Откритото съперничество помежду им, което имаше дълбоки десетилетни корени. Искрената загриженост в гласа на Блейк, когато я предупреждаваше, че Хари не бил човекът, за който се представял. Изхвърлянето му от Оксфорд. Клетвата на Блейк да си възвърне наследствените права. Думите, които бе отправил към Хари, че никога не би се върнал в Англия, защото там всичко щяло да му напомня за неща, които никога няма да има. Подигравателният блясък в очите на Хари, когато го бе попитал дали има предвид имението Даркмуур.

Гърлото ѝ се сви и тя отвори уста, за да си поеме дъх. Това просто не можеше да е истина. Невъзможно бе Хари да се е домогвал до лишаването на Блейк от наследство.

Но какво бе тогава? От самото начало бе ясно, че Блейк не е дошъл в Египет, за да лекува разбитото си сърце, а че присъствието му тук е свързано по някакъв начин с Хари. Тя смачка завещанието. Още една тайна. Още една лъжа.

Чу го секунда преди да влезе. В ръцете си държеше поднос, върху който имаше сладкиш, кана с чай и чаши. Когато я видя, на

лицето му се появи широка усмивка и той постави подноса на пода.

Сърцето на Дездемона се сви.

— Вече си будна — каза Хари, грейнал от радост. Приблужи се към нея и приглади косата ѝ с несигурен жест, който го правеше още по-привлекателен.

Тя искаше да затвори очи, за да не вижда красивото му лице, пленителната усмивка... но не можеше. Той изглеждаше толкова щастлив.

— Дизи...

— Трябва да вървя. — Тя преглътна и придърпа ления чаршаф така, че да скрива гърдите ѝ.

Хари смутено смръщи чело, но продължи да се усмихва.

— Нека първо...

Наведе се към нея и я целуна. Тя не можа да не отвърне на целувката му. Макар страстта ѝ да бе задоволена съвсем неотдавна, при това бегло докосване пламна отново. Разтърсена, Дездемона понечи да се отскубне от него, но Хари задържа лицето ѝ между дланите си.

— Дизи, аз те обичам.

Изглеждаше толкова искрен с умните си, нежни очи и крива усмивка. Никога не бе предполагала, че болката може да се подхранва от радост. Пет години бе чакала да чуе тези думи и никога не бе подозирала, че те биха могли да ѝ причинят такава болка.

— О, Хари — със сълзи в очите прошепна тя. — Искан ми се да можех да ти повярвам.

— Какво искаш да кажеш? — Опита се да изрече тези думи със спокоен глас. Беше ѝ казал истината. Думи, които никоя друга жена нямаше да чуе от устата му. А всичко, което получаваше в отговор, бе съмнение. Съмнението, белязало целия му живот.

„Винаги ще бъдеш неудачник, Хари.“

„Никога няма да завършиш Оксфорд, сине.“

„Защо пилееш всичките си пари, плащайки на свещеника да ти чете всичките тези книги?“

Тя трябваше да каже просто: „Аз също те обичам, Хари“.

От изписаната на лицето му безутешност усети в гърдите му да покълва страх.

— Хари — каза тя. — Обичам те от пет години... — Първата му реакция бе да я вземе в обятията си, но тя му попречи, като опря длан на гърдите му. — Не. Чуй ме. Моля те! Тогава, грубо казано, ти се хвърлих на врата, а ти ми се изсмя...

— Това беше преди три години.

Тя поклати глава.

— Това няма никакво значение.

— Тук съм на друго мнение — каза той. Полагаше огромни усилия да се овладее и да не я разтърси за раменете. — Не съм свикнал да крада кърмачета от люлката.

— Аз бях на седемнадесет.

— Ако ще да беше и на тридесет. Има разлика между изтеклото време и опита, който човек е натрупал.

Тя отново поклати глава по онзи свой объркващо категоричен начин. Нямахте да се остави да бъде дразнена и убеждавана. Щеше да се довери единствено на собствените си заключения. Тази мисъл го ужаси.

— Никога нито с думи, нито на дело си показал, че чувствата ти към мен са чувства на... на... на влюбен.

Значи за това ставало дума през цялото време — за малко романтика?

Той възбудено прекара пръсти през косата си.

— Какво би искала да получиш? — сърдито попита той. — Петстотин проклети рози?

Тя пребледня.

Хари прокле сам себе си и сви ръце в юмруци.

— Значи това било? — попита тя.

— Какво? — попита в отговор той.

— Розите. Блейк. Пет години ти нито веднъж не си послушал сърцето си.

— Не — разгорещено отвърна той. — Не е това. Не ти разкрих чувствата си, защото не вярвах, че имаме бъдеще. Това, че те обичах, нямаше никакво значение, не променяше нищо. Аз не можех да се върна с теб в Англия.

— Защо не?

— *Защото не мога да чета.*

Тя се вкамени. Очите ѝ изпитателно обхождаха лицето му. Изражението ѝ бе смутено, сърдито.

— Не те разбирам.

— Затова напуснах Англия. Затова не се връщам обратно. Изхвърлиха ме от Оксфорд, защото не можех да положа писмените изпити. — Не можа да разпознае собствения си горчив смях.

— Какво се е случило с теб?

Хари затвори очи. Тя все още не разбираше. Мислеше, че някакво нещастие, някаква болест му е отнела способността, която някога е притежавал.

— Нищо. Нищо не се е случило — изтощено промърмори той. — Никога не съм можел да чета или пиша.

— Но аз съм те виждала със собствените си очи! — възрази тя.

— Отделни думи и прости, често употребявани изречения.

На гладкото ѝ лице се появи дълбока бръчка.

— Но ти си бил в „Итън“.

— Да. Две години. След това се предадох и ме изпратиха обратно в къщи.

— Не разбирам — повтори тя.

И как би могла? Никой не разбираше. Най-малкото пък самият той. Но той щеше да потърси начин да ѝ обясни необяснимото.

— Виждам някоя дума, в главата ми тя се превръща на много думи, а след това в коя да е дума. Понякога успявам да я разпозная, но понякога тя скита из паметта ми, така че не мога да стигна до значението ѝ — сякаш ме поднася с някой образ, който би трябвало да разпозная, а не мога. А след време отново съм в състояние да превода отделни части от някоя страница, някой ред или дума. — Той вдигна ръце в израз на отчаяние.

— Ами йероглифите? — попита тя. — Зная, че можеш да ги превеждаш.

Той кимна.

— Мога да чета някои, дори голяма част от тях, защото мога да ги докосвам. Проследявам думата с пръстите си и те ми напомнят каква е на пипане, а окото ми я вижда. А след това в паметта си *усещам* думата. Частите си пасват. — Хари направи пренебрежителен жест с ръка и се отказа от опита си да ѝ обясни. — Затова не можех да ти кажа, че те обичам, Дизи. Тук, в Египет, е без значение, че не мога

да чета и пиша. Въпреки това мога да работя в една област, която ми дава нещо — сега той говореше с плам, — и да върша неща, които си струват. Да откривам, да изследвам. В Англия ще съм просто един човек, който не може да чете. Не можех да се върна и да стана обект на съжаление или презрение от страна на другите. Просто *не можех*. — Той вече не успяваше да скрие горчивината в гласа си.

Хари вдигна поглед и видя, че тя трепереше. На лицето ѝ бяха изписани смущение, угризения на съвестта и резигнация.

— Не можеше — каза тя. — Но сега можеш, така ли?

Той кимна и си пое дълбоко дъх.

— Да, сега мога. Ако пожелаеш. Ако го поискаш от мен. Аз те обичам.

Тя поклати глава. По бузите ѝ се стичаха сълзи.

Той отново понечи да се приближи, но тя го спря.

— Не виждаш ли, Хари?

— Какво трябва да виждам? — Гласът му издаваше целия страх и отчаяние, които бушуваха в гърдите му.

Истината? Моля, ето я! Голата истина. Сега се убеждаваше, че през всичките тези години е бил прав да я крие.

— Появява се Блейк и веднага става ясно, че между вас има някаква прастара вражда.

— Блейк? По дяволите, какво общо има тук Блейк?

— Той има нещо против теб и ти — против него. — Тя взе с два пръста няколко листа от купчината, сякаш пипаше нещо мръсно.

Проклетите книжа, които бе донесъл Блейк.

— Ти наследяваш имението Даркмуур. Някак си си успял да му измъкнеш наследството. Това е причината, поради която сега можеш да се върнеш в Англия. Ти спечели голямата награда, Хари.

— Награда? — *Да бе изгорил проклетите книжа!* — За бога, Дизи, аз плюя на Даркмуур.

Тя преглътна.

— Зная. Точно това е, което толкова ме плаши. Ти плюеш на него и все пак ще го наследиш. Какво означава това за нас? За... мен? — Гласът ѝ секна. Сега той я гледаше гневен и изумен. — Изглежда спечели и мен.

— Не зная какво да кажа, за да те убедя, че не си права — отвърна Хари. Гневът му се бе изпарил. Когато разбра как изглеждаше

всичко през нейните очи, гневът му бе заменен от страх. — Не става дума за състезание, в което ти си наградата, Диз.

И сам не вярваше в онова, което казваше. Миналата нощ бе мислил за нея като за своята награда, а когато му хрумна, че е възможно Дездемона да се влюби в Блейк, бе пожелал да я има за себе си. Заради нея бе готов да заложи на карта живота си. Сърцето си вече бе заложил.

— Винаги съм те обичала, Хари. — Тя се взираше в студените си крака, които се подаваха изпод чаршафа. — Независимо какво си направил или какво съм си мислела, че си направил. Независимо какво можеш или не можеш. Дали си мошеник, или не. Винаги съм те обичала.

— Дизиди... — Той вдигна безпомощно ръце в умолителен жест.

— Просто те обичам прекалено много. Не бих понесла да гледам как толкова повече изстиваш към мен, колкото по-далече оттук е Блейк.

— Исусе! — Той поклати глава и се подпря на ръба на писалището. Краката му бяха омекнали, а в главата си нямаше и една свързана мисъл. — Аз... аз... как изобщо можеш... да си помислиш... нещо подобно за мен?

— Не мисля, че го правиш умишлено, Хари — тихо отвърна тя. — Не зная какво да мисля. Има толкова много неща, които никога не съм знаела за теб... и все още не зная. Толкова много тайни. Толкова много неща, които никога не си ми разказвал. За мен ти си един непознат, Хари. Но аз зная, че никога не би ме наранил умишлено.

— Благодаря, че признаваш поне това — горчиво рече той. О, боже, тя съвсем сериозно мислеше, че е искал да изиграе Блейк, без сам да съзнава това. — Боже мой, Дизиди. — Вдигна глава и всяка частица от съществуването му бе съсредоточена в този безнадеждно тъжен поглед. — Аз те обичам.

Тя си пое дъх, треперейки.

— Ако остана още малко тук, ще ти повярвам, просто защото искам да ти повярвам. — Гласът ѝ бе вял.

— Повярвай ми!

— Не мога да тръгна по пътя на най-малкото съпротивление, Хари. Възможно е по-късно да се окаже, че той не е бил най-лекият. Не би било честно. Нито към теб, нито към мен самата. — Тя погледна

листа в ръката си и го остави да се изплъзне от пръстите ѝ. — Аз не съм пляквата от тази война, която водиш срещу Блейк, срещу Англия и бог знае срещу кого още.

Той сви юмруци, трескаво търсейки довод, който би могъл да я убеди. Мисълта за бъдеще без нея направо го влудяваше.

Когато вдигна поглед, нея вече я нямаше.

Дездемона седеше на ръба на леглото си и се взираше през прозореца в хладната слънчева светлина. Ръката ѝ трепереше и тя започна да кърши пръсти, за да почувства болка... да почувства нещо друго, освен това смазващо объркване и отчаяние.

Беше наранила Хари. Какво ѝ даваше право да го стори? Нима фактът, че е имал тайни от нея, наистина означаваше, че не би могъл да я обича искрено и от цяло сърце? „Искреност“ и „Хари“ ѝ се струваха две несъвместими думи. Дездемона затвори очи. Все едно. Тя искаше да му вярва. Никога не бе искала нещо повече... Може би, ако сега се върнеше при него и още веднъж разнищеха цялата тази история с Даркмуур...?

— *Sit*? — долетя от другата страна на вратата гласът на Дураид.

— Да, Дураид?

Той се вмъкна в стаята.

— Зная, че още е много рано, *sit*, но това тук беше пъхнато под вратата. Намерих го тази сутрин. — Той ѝ подаде сгънат лист хартия.

Дездемона го пое и едва сега забеляза мрачното изражение на лицето на Дураид.

— Случило ли се е нещо, Дураид?

Момчето кимна.

— Става дума за птицефермата, *sit*. Собственикът увеличи наема.

— Защо научавам за това едва сега?

— Матин не искаше да ви безпокои, *sit*. Той знае, че се опитвате да намерите пари за нови кокошки. Но — той сви рамене и разпери ръце — собственикът не иска да чака.

Сега към цялото ѝ нещастие се прибави и чувство за вина. Тя съвсем бе забравила за птицефермата. Дездемона се изправи и се

приблужи към бюфета, за да отвори празното шкафче за сребърните прибори. Тя извади банкнотата от пет лири, която пазеше за краен случай, и я тикна в ръката на Дураид.

— Вземи парите и помоли собственика да почака още една седмица. Кажу му, че ще му платя лихва за онова, което му дължат.

— Да, *сит*. Благодаря, *сит*. Веднага тръгвам. Още сега! Аллах да ви пази, *сит*.

Момчето напусна стаята с дълбок поклон.

Тя изтри с опакото на дланта си една сълза, която се бе търкулнала по бузата ѝ. Забеляза, че все още държи в ръката си листа, който ѝ бе донесъл Дураид. Вяло отвори съобщението, написано с неумел арабски почерк.

„Сит,

Моя папирус вие мен донесе и аз даде вас бика, който търсите. Аз съм при Йосиф Хасам и няма да чакам дълго.

Раби Хахим“

Бика, който търсела... бик на Апис?

Изпита съжаление към собствената си глупост. Изглежда Раби бе изфабрикувал някой лош фалшификат, който искаше да ѝ пробута. Все пак, колкото и малки да бяха шансовете наистина да става дума за бик на Апис, тя бе длъжна да провери. Това бе възможност да направи нещо за птицефермата, за Матин и за дядо си.

Тя хвърли поглед към позлатения часовник върху писалището. Вече беше осем и четвърт. Прибра бележката в джоба си и се приближи към гардероба, където държеше папируса. Извади го и го пъкна в цилиндричния калъф, който дядо ѝ използваше в подобни случаи, за да избегне вероятността свитъкът да бъде повреден при пренасянето.

Тя бързо наметна на главата си един тъмен шал, надникна в коридора и се огледа за Маги. Маги никога нямаше да ѝ позволи да излезе без придружител, а тъй като Дураид бе излязъл, оставаше само Хари. Тя хвърли отчаян поглед към вратата на библиотеката и по пустия коридор се запромъква към входната врата.

Улицата бе безлюдна. Само една покрита карета стоеше на ъгъла, а конете ѝ вяло клюмаха. Вече почти бе свила зад ъгъла, когато чу зад себе си почукването на европейски токчета.

Обърна се и видя Марта Дъглас, която решително се бе насочила към дома ѝ.

— Госпожа Дъглас? — извика Дездемона, учудена да срещне Марта толкова рано сутринта.

Неочаквано една силна ръка я сграбчи изотзад. Дездемона отчаяно се замята в ръцете на невидимия нападател, но още преди да успее да извика в устата ѝ бе натъпкан някакъв мръсен парцал. За миг срещна слисания поглед на Марта, а веднага след това бе натикана в каретата.

Марта трескаво се заоглежда за помощ, но надлъж и шир не се мяркаше жива душа, освен едно опърпано арабско момче, което щом разбра, че го е забелязала, светкавично се скри в сянката на една къща.

В каретата Морис — защото така се казваше мъжът — изрева някаква заповед.

— Ел Агуза? — въпросително извика името на една местност южно от града кочияшът.

— Ла! — изрева Морис арабската дума за „не“. — Ел Бакуи. Ялла!

Побързай. Марта знаеше само отделни арабски думи, но успя да разбере, че мъжът бе наредил на кочияша да кара към един древен път сред пустинята. Тя се завтече към стъпалата на къщата на Карлисълови. Хари щеше да знае какво трябва да се направи. Той със сигурност...

Тя спря, а ръката, която бе протегнала, за да почука на вратата, замръзна във въздуха. Сърцето ѝ се бе качило в гърлото, а в гърдите ѝ се бореха страх и егоизъм. Ако Хари спасеше Дездемона, момичето окончателно щеше да разбере за чувствата му към нея. А това щеше да бъде краят — след това Хари никога повече нямаше да погледне Марта.

Предната нощ... Предната нощ бе чудесна. Коул и тя... Не, никога нямаше да има „Коул и тя“. Тя стисна зъби, ядосана на собствената си глупост. В никакъв случай нямаше да смени една чужда

култура с друга — Египет с Тексас — дори ако Коул ѝ предложеше. Което той досега не бе сторил. Никога повече нямаше да заложил всичко на карта. Нямаше да се влюби в него. Не можеше. Тя искаше Хари.

Но Хари си бе изгубил ума по Дездемона, а Дездемона мечтаеше за английския граф, красивия и арогантен лорд Рейвънскрофт. Марта погледна надолу по улицата. Там, където каретата бе свила зад ъгъла, във въздуха все още висеше облак прах.

Тогава ѝ хрумна една примамлива мисъл.

Защо лорд Рейвънскрофт да не изиграе ролята на храбрива рицар, който спасява любимата си от смъртна опасност?

Тя се обърна и с бързина, на каквато човек никога не би предложил, че е способна, се втурна надолу по улицата.

Раби Хаким изникна от сянката и хукна в обратната посока.

— Бих желал целият ми багаж да замине още преди края на седмицата.

Марта нито за миг не се усъмни, че това е неподражаемият акцент на Гюнтер Конрад. Тя седеше във фоайето на „Шепърдс“ и тъкмо бе надраскала една бележка до лорд Рейвънскрофт. Австриецът профуча край нея, следван от четири пикола. Изглеждаше като голяма акула, наобиколена от орляк дребни рибки. Навън той спря пред една огромна камара с багаж и даде знак на пиколата да се погрижат за денковете.

Изглежда Гюнтер Конрад напускаше Кайро. Това ѝ се стори доста странно, тъй като археологическият сезон едва започваше.

Марта тикна бележката в ръката на едно пиколо и му обясни къде да я занесе, преди отново да се отпусне в креслото си. Погледите на Гюнтер и Марта се срещнаха. Той се изчерви и замаха наоколо с ръце като немирно дете, спипано да краде лакомства.

— Господин Конрад — направи му знак да се приближи тя, доволна от възможността да се поразее малко. С всяка изминала минута, през която Дездемона... Не, не искаше да мисли за това. В края на краищата момичето бе английска гражданка. Никой не би дръзнал да ѝ стори нещо. — Това се казва изненада. Господин Конрад! — Той въздъхна и се запъти към нея. — Напускате ли ни вече? — любезно попита тя. — Да не би да не сте получил разрешение за разкопки?

— Разбира се, че получих. Та аз съм Гюнтер Конрад.

— Разбирам. Някакви семейни неприятности? — Беше шокиращо пряма, но какво от това. „Само онзи идиот, Рейвънскрофт, да се появи по-скоро...!“

— Не, никакви неприятности.

— Тогава...?

Лицето му стана още по-червено.

— Вие сте изключително любопитна, госпожо Дъглас. Но за ваше собствено успокоение ще ви разкажа следното: В Кайро има един човек, който срещу известно възнаграждение може да бъде нает за всякакви услуги. Е, аз го помолих да изпълни за мен едно дребно поръчение, при което... за съжаление той малко се е поувлякъл.

— Е, и? — изненадана, Марта се опита да изкопчи нещо повече.

— Той започна да ми досажда, а аз не съм сигурен дали не е опасен човек. Той идва при мен, големия Гюнтер Конрад, и ме заплашва! Казва ми, че искал повече пари за работата, която бил свършил. Изглежда тук — той почука по челото си с кокалчето на показалеца — нещо му хлопа. Реших, че е най-добре да напусна Кайро.

— О?

Изглежда тонът ѝ не му хареса.

— Не би ми коствало никакви усилия да смачкам това нищожество, но не желая неприятности с властите. Не зная дали е гражданин на някоя от представените тук страни, а аз, Гюнтер Конрад, не желая неприятности. Най-добре да замина. За негово добро.

— Разбира се.

Той удари с юмрук дланта на другата си ръка.

— Едно бясно куче не го е еня колко голям е мъжът, когото хапе, госпожо Дъглас.

— Сигурно сте прав — отвърна тя.

Той стисна устни, обърна се рязко и даде още няколко нареждания на прислужниците, които чакаха край багажа. В това време лорд Рейвънскрофт вече си пробиваше път сред камарата багаж и бегло кимна на Гюнтер.

— Госпожо Дъглас. — Рейвънскрофт направи нещо като поклон.

— Лорд Рейвънскрофт — рече тя. — Идвам при вас по един изключително важен въпрос...

— Несъмнено. Но съм сигурен, че едва ли бихте желала да му се дава гласност — отвърна той, предложи ѝ ръката си и я поведе към терасата. — Е, за какво става дума, госпожо Дъглас? Колкото и да ме ласкае появата ви тук, за съжаление трябва да ви уведомя, че сърцето ми вече принадлежи на друга...

— Вие, самовлюбен глупак! — изфуча тя. — Не проявявам личен интерес към вас! Дойдох, само за да ви съобщя, че Дездемона

Карлисъл бе отвлечена.

Чертите на лицето му замръзнаха. При други обстоятелства би му се изсмяла в лицето и би го оставила с отворена уста. Но вече бе изгубено прекалено много време.

Подтикваха я страх и угризения на съвестта — непознати досега за нея чувства.

— Тази сутрин видях как госпожица Карлисъл бе отвлечена насила от улицата и натъпкана в една карета. Чух как похитителят даде нареждания на кочияша. Мисля, че зная за кого става дума и къде я е откарал.

Очите му се разшириха от ужас.

— Веднага трябва да уведоим властите...

— Кои власти? — грубо попита тя. — Турците? Французите? Англичаните? Има да спорят с дни какво трябва да се направи.

— Започвам да разбирам — със сериозно изражение каза той. — Къде я е откарал този човек?

— В една западна местност в покрайнините на оазиса Бахария. Ел Бакуи.

— Как да стигна дотам? — попита той със сериозно изражение.

— Ще ви трябва водач. И кон. Можете да наредите да ви чакат пред хотела.

Той я погледна с известна антипатия.

— Все още смятам, че трябва да уведоим властите. Те разполагат с необходимите средства и ще знаят кой би спечелил от това... — Лорд Рейвънскрофт замълча внезапно. Бръчките от челото му изчезнаха. — Кажете, госпожо Дъглас, кой всъщност би имал интерес от отвличането на госпожица Карлисъл?

— Аз също бих искала да зная.

— Госпожица Карлисъл, както сама признава, не е особено богата. Що се отнася до издръжката ѝ, тя е зависима от дядо си, а е всеобща тайна, че той има финансови затруднения. Ако това наистина е отвличане, едва ли би се намерил някой, който да плати обичайния при подобни рисковани начинания откуп.

— Не зная — повтори тя, сега по-остро. Вече достатъчно дълго животът на Дездемона бе заложен на карта. Нямаше да понесе, ако на момичето се случеше нещо непоправимо. — Трябва да намеря Хари — промърмори тя.

— Позволете да бъда искрен с вас — високопарно поде лорд Рейвънскрофт. — Египет принадлежи на англичаните. Независимо от брътвежите на жълтата преса, никой не би отвлякъл просто така една англичанка от добро семейство и с известни връзки, за да я отведе в някой харем.

— Моля ви, няма време!

— Госпожица Карлисъл е романтична натура. Не би ли било възможно тя... за да подтикне някого към известни действия... — Той не довърши изречението си. — Миналата нощ... си позволих известна свобода, без да изясня достатъчно намеренията си. Една романтична млада жена като госпожица Карлисъл би могла да реши да предизвика известни обяснения.

Дездемона да е инсценирала отвличането си? Невъзможно.

— Не, лорд Рейвънскрофт. Не виждам никакъв смисъл в това. Нямах свидетели. Самата аз попаднах там случайно. А и честно казано, не вярвам на Дездемона да й минават подобни мисли.

— Независимо дали тя има пръст в цялата тази работа, или не... ние трябва да я спасим — каза той и се усмихна. Каквото и да мислеше Марта, изглежда лорд Рейвънскрофт бе намерил отговор на въпросите, свързани с отвличането на Дездемона. — Мога да си представя в колко неловка ситуация би се оказала тя, ако се обърна към властите, а след това цялата история се окаже инсценирана от самата нея.

Какво его само имаше този човек!

— Всъщност чаках едно съобщение. Но от друга страна... какво толкова. Елате, госпожо Дъглас, да отидем да потърсим този водач.

— Бихятак...

Каретата подскочи и се наклони на една страна, при което Дездемона политна към вратата. Тя се изправи и изруга тихо, борейки се с напиралците в очите й сълзи. Само гневът възпираше паниката й. За втори път в продължения само на седмица бе жертва на отвличане. Проклятие, започваше да й омръзва!

Този човек обаче представляваше много по-голяма опасност от Раби. Той й внушаваше ужасен страх. Тя опита отново.

— Бихятак...

— Говорете на английски! — каза мъжът, Морис. — Не разбирам нито дума от вашия... арабски или каквото е това. — Той ѝ се ухили подигравателно и около устните и очите му се появиха бръчки.

Изглеждаше млад, но Дездемона знаеше, че е прекарал по разкопки повече лета, отколкото тя изобщо бе преживяла. По гладката му, лишена от окосмяване кожа, хермафродитните черти на лицето, тъмните коси и европейския акцент бе трудно да се определи от каква народност е. Точно от това живееше той, ако можеше да се вярва на Хари.

— Настоятелно ви помолих да ме върнете в Кайро.

— „Настоятелно ви помолих...“ Колко хубаво. Днес толкова малко млади хора се отличават с добри маниери. Но се боя — той сви рамене, — че ще се наложи да ви разочаровам. Още не съм свършил с вас.

— Предполагам сте наясно, че с действията си ще предизвикате международни усложнения? — рече тя и се опита да изглежда безразлична. На нейно място Хари навярно би се държал по-нападателно.

„Хари. Мили боже, дано ме открие.“

— Ах, наистина ли? — засмя се Морис. — Това всъщност малко ме интересува. Не държа особено нито на Египет, нито на Франция, да не говорим за Англия. Ако искате ме смятайте за агент на някоя чужда страна.

— И чий агент сте вие?

Той направи жест, сякаш приемаше някаква награда.

— На самия себе си.

— Но...

Мъжът се наведе към нея и внимателно докосна устните ѝ. Тя отдръпна глава назад и изтри устните си с ръкав. Погледът му стана безизразен и заприлича на погледа на влечуго. Дездемона изтръпна при мисълта, че би могъл да я докосне отново.

Ако я насилеше да направи с него онова, което бе направила с Хари... Тази мисъл ѝ се стори непоносима. Споменът за преживяното миналата нощ още бе прекалено свеж и ясен.

„Дано Хари ме открие“ — помисли си тя и още в същия момент осъзна, че нито за миг не се бе усъмнила в това, че той ще тръгне да я търси, а само дали ще я открие.

Хари със сигурност щеше да тръгне да я търси. „Хари винаги ще бъде до теб“ — спомни си тя думите на Маги. Сега знаеше, че това е самата истина. Знаеше го също толкова сигурно, колкото и че слънцето ще изгрее или че в пустинята ще бъде горещо. Както това, че морската вода е солена на вкус. Тази мисъл бе толкова елементарна и неотменима като орбитите на планетите по небосвода.

Сега каретата се клатушкаше по едва различими улици, обвита в облак от водни кончета. Хиляди водни кончета. Прозрачните им крилца блестяха на слънцето, когато се разпръскваха на всички страни, изплашени от минаващата карета. С усилването на горещината въздухът в каретата ставаше все по-задушен и прашен, така че Дездемона вече с мъка си поемаше дъх, а очите ѝ пареха. Внезапно каретата спря.

Морис отвори вратата с ритник и тикна Дездемона навън. Тя вдигна ръце пред очите си, за да ги предпази от ослепителното слънце. Внезапно я връхлетя чувството, че веднъж вече е преживяла това. Половин дузина забулени мъже я наобиколиха. Тя се огледа.

Зад мъжете се виждаха изгорени от слънцето руини — неми свидетели на древно, отдавна изоставено селище. Морис я бе докарал в някакъв мъртъв град. Колибите се намираха в различни стадии на разруха и само една или две изглеждаха така, сякаш все още можеха да предложат някаква защита. Една жена седеше в сянката на полуразрушена стена. В краката ѝ имаше завързана на връв коза. Забелязала, че я наблюдават, жената веднага отвърна поглед.

Внезапно страхът се завърна дори по-силен отпреди. Нямаше никаква представа къде се намира. Не виждаше нищо познато — с изключение на пустинята, която разпростираше огромното си пясъчно покривало във всички посоки.

Морис я сграбчи над лакътя и грубо я дръпна след себе си, което бе посрещнато от мъжете с тихо мърморене.

— Усскут! — просъска Морис.

Това бе една от малкото арабски думи, които Дездемона знаеше — недвусмислена заповед към мъжете да мълчат. Те занемяха.

Дездемона вирна брадичка. Най-голямата грешка, която можеше да направи човек, когато си имаше работа с такова животно, бе да прояви страх.

— Какво значи всичко това? — попита тя. — Аз съм Дездемона Карлисъл. Аз съм поданичка на Нейно Величество...

Жената с козата си пое шумно дъх, когато пръстите на Морис болезнено се впиха в ръката на Дездемона. Морис ѝ хвърли заплашителен поглед, след което се обърна към Дездемона и каза със спокоен глас:

— Затваряй си устата! Ако не мълчиш, ще те убия. Няма да ми коства абсолютно нищо.

Никога преди не я бяха заплашвали така. Очите на Дездемона се напълниха със сълзи на страх.

— Защо ме отвлякохте? — Слава богу, треперенето на гласа ѝ едва се чуваше. — Защо... искам... искам да си отида в къщи! — Въпреки решимостта ѝ да остане горда и храбра, думите се изплъзнаха от устните ѝ. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които капеха от брадичката ѝ.

— Много съжалявам — безразлично рече Морис. — Изглежда Аллах — или който и да е там — е решил иначе. Във всеки случай, аз не искам да се върнете в къщи. А тук е от значение само какво искам аз.

— И какво искате вие?

— Аха — кимна той. — Малката мина по същество. Съвсем по английски. Какво искам ли? Искам вас, госпожице Карлисъл!

— Защо?

Очите му станаха тъмни и безжизнени, а мазният израз на лицето му изчезна.

— Като примамка.

— Примамка за кого?

— За Хари Бракстън. Да гори в пъкъла дано!

Някакъв жесток хумор имаше в това, че във всички сцени, които си бе представял и при всяко признание, което бе разиграл в мислите си, Дизи винаги го бе отблъсквала заради някой недостатък на ума, но не и на сърцето му. Подобно на екзотична птица, която разпръсва навсякъде странните си пера, тя бе преметнала копринения си шал на облегалката на стола, бе захвърлила единия си чорап на леглото, а гривната си бе забравила на пода, върху избелелия ориенталски килим.

Хари я вдигна и остави емайлираното кръгче да се изплъзне между пръстите му.

Сега се наведе и се подпря с две ръце на писалището. Обичаше я толкова много, че я бе оставил да си отиде. Връхлетя го нов пристъп на самопрезрение.

Беше чул аргументите ѝ, без дори да се опита да я опровергае. Просто я бе зяпал, занемял от справедлив гняв задето се съмняваха в искреността му. Напълно бе забравил, че сам той многократно ѝ бе давал поводи за недоверие. Защо трябваше да вярва на обяснението му? От нейна гледна точка навярно и признанието му в любов изглеждаше подозрително. Навярно изглеждаше, сякаш той я ухаква заради Блейк.

Стига суетност. Той я обичаше и щеше да намери начин да ѝ докаже любовта си. Независимо какви усилия щеше да му коства това.

Хари посегна към звънеца зад леглото ѝ и го дръпна. След миг Маги вече бе подала глава в стаята със закачливо повдигната вежда.

— Да, Хари, какво мога да направя за теб? — изглеждаше почти самодоволна.

— Къде е Дизи? Трябва да я видя!

Маги влезе в стаята и се огледа.

— Не е ли при теб? — Тя смръщи чело. — Когато видях непокътнатото ѝ легло, си помислих... така де, надявах се... — На челото на Маги се появиха бръчки. — Какво си направил с нея, Хари? Ако си ѝ причинил болка, ще ти изтръгна сърцето от гърдите...!

— Твърде късно — отвърна той. — То вече не е там, също както и Дездемона. Трябва да я намеря, Маги. — Той се канеше да мине покрай нея, но Маги го сграбчи за ръката.

— Защо е избягала?

— Въобрази си, че е станала обект на съревнование между мен и Блейк. — Говореше с унесен глас, претегляйки всяка дума, като в същото време обмисляше къде би могла да отиде Дизи. Сега се освободи от ръката на Маги.

— Защо ѝ е притрябвало да си въобразява подобни неща? — Стоманената нотка в гласа на Маги постигна онова, което не се бе удало на ръката ѝ.

Хари спря. На лицето му бяха изписани безпокойство и страх.

— Блейк донесе копие от завещанието на дядо ни, което ме обявява за негов единствен наследник. И за бъдещ собственик на имението Даркмуур — добави той, без да се усмихне. — Дизи видя завещанието и реши, че правя всичко напук на Блейк. Също и това с нея.

— О, Дизи — натъжено промърмори Маги.

Хари забърза по коридора към входната врата, навличайки пътлом ризата през главата си.

Маги се втурна след него.

— Къде отиваш?

— В музея — каза той. — Понякога, когато иска да остане насаме и да поразмисли, отива там.

— Музеят още не е отворил.

Той извади часовника си от джоба, хвърли му един поглед и изруга. Напълно бе изгубил представа за време. Струваше му се, че са изминали дни, откакто се бе разделил с Дизи, а оттогава нямаше и два часа.

— Къде другаде може да е отишла?

Маги сви рамене.

— Не зная. Няма да отиде да се разхожда сама в градините, а пазарът днес е затворен.

— Все някъде трябва да е.

Погледите им се срещнаха.

— „Хотел Шепърдс“.

Да. Напълно бе възможно. Навярно бе решила, че непременно трябва да говори с Блейк.

— Изпрати някой да поразпита!

— Не зная какво пишеше в бележката. — В очите на Дураид имаше сълзи. — Не мога да чета.

— Никой ли в тази проклета къща не може да чете? — изръмжа Хари, стоварвайки юмрук върху писалището.

— Няма смисъл да плашиш момчето — смъмри го Маги.

— Съжалявам, Дураид. Моля те, разкажи ни още веднъж какво се случи.

— Рано сутринта намирам тази бележка под вратата. Върху нея е името на *сит*. Дотолкова мога да чета — отвърна Дураид сърдито. — Решавам да ѝ я занеса, но чувам приятелят ми да ме вика от улицата. Излизам, значи, навън и той ми разказва, че мъжът, на когото е птицефермата иска още пари. Още днес. Тогава отивам при *сит*. Защото *сит* винаги помага.

— По-нататък.

— Тя е в стаята си. Мисля, че не се чувства добре, защото е толкова бледа в лице. А тук горе — той посочва очите си — изглежда така, сякаш нещо я боли.

— Дураид, момчето ми, разкажи ни просто какво се случи.

— Аз ѝ давам бележката и ѝ казвам за фермата. А тя ми дава пари, за да ги занеса на собственика. Така и правя, а когато се връщам, нея я няма. — Той вдигна отчаяно ръце. — Кълна се, Хари, щях да кажа, ако знаех нещо.

— Зная. — Хари си наложи да остане спокоен.

Беше изчезнала едва от няколко часа. По думите на Дураид била наранена и нещастна. А що се отнася до опасността... Морис сигурно вече бе в затвора. Освен това Дизи познаваше града по-добре, отколкото подобаваше на една англичанка.

Момчето, което Маги бе изпратила до „Шепърдс“, се вмъкна в стаята и прошепна нещо на ухото на икономката.

Върху лицето на Маги се появи напрегнато изражение.

— Какво има?

Маги отпрати момчето, преди да се обърне към Хари.

— Портиерът казва, че лорд Рейвънскрофт поръчал водач и коне за някакъв излет.

— Е, ако Блейк е отишъл на излет, няма да ни бъде от полза при търсенето — рече Хари. Още една възможност бе отпаднала.

— Лорд Рейвънскрофт обаче поръчал два коня. Освен това портиерът казва, че с него имало и някаква англичанка.

Хари се вцепени.

— Коя?

— Не разбрал името.

По тона на Маги можеше да разбере какво подозираше тя. Според него обаче нямаше причина за безпокойство. С когото и да бе заминал Блейк, това със сигурност не е била Дизи. Може би се е чувствала задължена да каже на Блейк, че не иска да продължава да го насърчава напразно, но нищо повече. „Само преди четири часа Дизи ми каза, че ме обича — мислеше си Хари. — Тя никога няма да измени на сърцето си.“

— Не мога да стоя тук и да чакам — каза той. — Отивам в птицефермата. Ако се върне през това време, я задръж, докато се върна!

— А ако не иска да те види? — попита Маги.

— Човек не може да прави само онова, което иска — сърдито отвърна Хари.

Дездемона подпря глава на коленете си и обви ръце около краката си. Цялата трепереше. През единствения прозорец високо горе над главата ѝ проникваха последните слънчеви лъчи. Скоро щеше да настъпи нощта, а тя нямаше нищо, с което да се пази от студа, освен шала си.

Малко преди това египтянката се бе опитала да ѝ даде един куп завивки, но бе получила от Морис такъв удар в лицето, че се оказа на пода заедно със завивките. Никой друг не се бе приближавал до нея. Никой не ѝ бе дал нещо за ядене или пиене. Тя облиза с език напуканите си устни и усети вкуса на прах.

Когато чу ключа да се превърта в ключалката, Дездемона скочи и застана в най-далечния ъгъл. Вратата се отвори и през нея влезе Морис, който безмълвно хвърли на Дездемона един мях от козя кожа.

Дездемона дълго пи от топлата вода с вкус на луга. Когато угаси пожара в пресъхналото си гърло, тя свали мяха и изтри устни с опакото на дланта си.

— Пуснете ме да си вървя!

— Не се безпокой. Нямам намерение да те държа дълго тук. Само докато се появи Хари Бракстън.

— Каква работа имате с Хари? — отново попита тя, тъй като досега не бе получила отговор на този въпрос.

— Ставате досадна, госпожице Карлисъл. — Говореше без акцент, макар гласът му да приличаше на еднообразно напяване. — Ако има нещо, което мразя, това са жените, които ми ходят по нервите. Има места, където, ако прекалява с употребата на езика си, една жена може да се раздели с него. Добра идея, не намирате ли?

Тя вдигна глава и стисна устни толкова силно, че да не могат да треперят.

— Каква работа имате с Хари?

Той изсумтя одобрително.

— Е?

— Искам да го убия.

— Не. Не можете. — Тя енергично поклати глава.

— О, напротив. — Гладкото му лице кимна с престорена любезност. — Мога.

— Защо?

— Защото той е... моята съдба. — Морис замислено вдигна очи към тавана. — Да. Моята съдба. Макар и да звучи романтично, а аз в никакъв случай не съм романтик. Аз съм делови човек. Изпълнявам поръчения срещу заплащане. Всичко, което някога съм направил, е било от делови съображения. Струва ли ви се неразумно? — Той я погледна така, сякаш отговорът ѝ наистина го интересуваше.

— Не — рече тя.

— Не — повтори той. — Никога не съм правил грешката да намесвам лични чувства в деловите въпроси. И въпреки това Хари на два пъти провали всичките ми усилия.

— Сигурна съм... — Тя търсеше подходящ отговор. — Сигурна съм, че и за него това не е свързано с никакви лични чувства.

— О, не! — рече Морис. — Не. На него му доставяше удоволствие да ме премята, да петни името ми... да ме позори. Знаехте

ли, че някога бях водещият доставчик на антики в Египет? Двамата с Бракстън веднъж дори бяхме делови партньори.

— *Невъзможно.*

— Напротив! — В очите му блестеше гняв. — Аз знаех къде да търся, защото бях главен надзирател на историческия музей в Кайро и отговарях за дузина разкопки. Не можете да си представите до какви съкровища имах достъп. — Очите му се размътиха, а погледът му се обърна навътре.

Дездемона затаи дъх и бавно се запромъква покрай стената.

— Хари печелеше от *моите* познания. Тогава се намеси в нещо, което не бе негова работа. — На лицето на Морис бе изписана изненада, дори обида. — Знаете ли защо го направи?

Тя замръзна на място. Той изглежда не бе забелязал, че е помръднала.

— Прекалено алчен ли стана? Навярно разбирате, че е бил изкушен...

— Не — прекъсна я той насред думата. — Алчността мога да разбера. Алчността е част от бизнеса.

— Бизнеса?

Тя потръпна, когато мъжът удари с юмрук дланта на другата си ръка.

— Понякога делови съображения налагат да се попречи на някой да направи кариера. Но това не бяха делови съображения! Той се намеси заради онези деца.

Дездемона почти се бе добрала до ъгъла на стаята и сега кракът ѝ настъпи нещо твърдо. Тя погледна крадешком и видя, че това е калъфът, в който пренасяше папируса. Когато вдигна поглед, видя Морис да я наблюдава внимателно.

— Деца?

— Да, деца — бавно повтори той. — Онези селянчета, които работеха на разкопките. Едно от тях умря. Някакъв си хленчещ сополанко умира... и Хари Бракстън организира бунт!

— Бунт? Мислех, че ви е набил. — Тя се вцепени, забелязала въздействието, което думите ѝ бяха оказали върху него. Така както приливът изкарва червеите от скривалищата им, върху гладкото лице на Морис се появи налудничаво изражение.

— Права сте — каза той, с мъка запазвайки самообладание. — Той ме наби. Бунтът беше след това. Това беше краят на моята кариера като надзирател. Човек, който не успява да всява достатъчно страх сред тези селяни, не може да постигне нищо на разкопките. — Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Въпреки това досега не съм му потърсил сметка. Това би било... непрофесионално. Имаше други възможности, други области, в които можех да разчитам на изгодни сделки, без да се налага да се изпречвам на пътя на Бракстън.

— Постъпил сте правилно. — Тя беше само на няколко крачки от отворената врата.

— Ах, не си въобразявайте нищо. — Развеселеното му мъркане й даде да разбере, че опитът й да го умилостиви се е провалил. — Това не значи, че съм простил на Бракстън, задето вдигна толкова шум около една най-обикновена злополука.

Едно дете беше умряло, а той наричаше това „най-обикновена злополука“. Този човек наистина не бе с всичкия си.

— Бях решен да се подготвя добре за следващата си среща с Хари — продължи Морис. — Започнах да се ослушвам, да събирам информация и да се опитвам да открия скритите му слабости. Но не намирах такива. Тогава... — Погледът му се плъзна по нея. Беше като накачан от мухи мед — сладък, но противен. — ... Аллах, съдбата или каквото и да е там пожела да получи поръчение, което даде воля на желанията ми. Беше ми платено — при това доста добре — да хвърля на Бракстън един добър пердах. А той сам ми подсказа ахилесовата си пета. Вие. — Дездемона прехапа устни, тъй като не желаше да му достави удоволствието да стане свидетел на болката й. — О, той не беше твърде словоохотлив — рече Морис. — Но изразът на лицето му, когато споменавах името ви, ми подсказа колко много държи на вас. — Той се засмя, при което стомахът на Дездемона се сви. — Мяташе се като бясно куче, когато го измъчвах с името ви. Никога не бях виждал нещо подобно. Дори докато го налагах, той правеше опити да се освободи, за да ви защити.

Дездемона усети да я обзема студен, заслепяващ гняв, който измести всеки страх. Този мъж бе причинил болка на Хари. И някой му бе платил за това.

— Кой ви плати?

— Австриецът — отвърна Морис, свивайки рамене. — Той изглежда не обича особено Хари.

Ако можеше, би поискала на тепсия главата на Гюнтер Конрад... При мисълта за окаяното положение, в което се намираше, току-що зародилият се гняв отново отстъпи място на страха.

— Но сега сте наравно, не е ли така? Той ви е пребил, а след това вие сте го пребил.

Чертите на Морис се разкривиха в отвратителна гримаса.

— Не е ли така? — повтори Морис. — Но нещата не свършиха дотук. Бракстън се погрижи за това. Той ме натопи! — Гласът му трепереше от възбуда. — Подхвърли в жилището ми една открадната от колекцията на дядо ви статуетка. След това ми изпрати турските заптиета, за да ме арестуват и тикнат в затвора. Знаехте ли за това? — Той се приближи към нея, заставайки така, че вратата остана неохранявана. Дъхът му я блъсна в лицето — горещ и зловонен. — Можете ли изобщо да си представите какво е арабски затвор? — Тя поклати глава, хипнотизирана от злобата в неподвижните очи на Морис. — Двамата с Бракстън не сме просто врагове. Хари Бракстън е моята съдба. Той иска да ме погуби. Така че е по-разумно да го изпреваря. Това и ще направя — добави той, — защото имам нещо, на което Бракстън не може да устои — вас!

Тя се хвърли към вратата.

Морис обаче бе по-бърз. Той успя да я сграбчи за косата и да я дръпне обратно. Обърна я към себе си и толкова силно я зашлеви в лицето с опакото на ръката си, че тя се свлече на колене, а устната ѝ се сцепи.

— Още въпроси... *уважаема сит?*

Хари се взираше в огледалото и за малко да не познае образа, който го гледаше оттам. Изглеждаше ужасно. Около очите му се бяха образували тъмни кръгове, а скулите му бяха по-изпъкнали от обикновено.

Дизи не се бе прибрала.

— Все някой трябва да я е видял! — повтаряше си той за стотен път.

— Наредих на хората си да претърсят околността и изпратих съобщение на сър Робърт в Луксор. Сигурно е заминала при него — каза Саймън Честъртън.

Той извади от устата си изгасналата пура, която бе дъвкал досега, и започна да мачка влажния ѝ край с палеца и показалеца си. Дори полковникът изглеждаше състарен — розовото му лице бе набръчкано като древен папирус, а брадата му изглеждаше по-рядка от обикновено.

— Без дрехи и пари и без да се обади на Маги? — невярващо поклати глава Хари.

— Ще я открием. — Думите на Саймън не го окуражиха ни най-малко.

След като всичките му усилия да открие Дизи се бяха оказали напразни, предната вечер Хари бе изпратил да повикат полковника.

— Кафе?

— Благодаря, Маги. — Саймън остави Маги да напълни чашата му с горещата течност.

— Момчето от птицефермата — отново попита Хари. — Сигурен ли си, че то не е видяло никаква англичанка? Абсолютно никаква?

— Не.

— А някоя светлокожа арабка? Понякога Дизи се облича...

Саймън поклати глава.

Не бяха открили нищо. Нищо, за което да се захванат.

Млада жена без придружител. Отвлечена от улицата.

Хари силно притисна пръсти към слепоочията си и си пое дълбоко дъх през носа, за да се успокои. Малко повече от седмица, откакто Раби бе отвлякъл Дизи от пазара. Тогава Хари бе прекарал същата такава кошмарна, безсънна нощ. Също както вчера до ранни зори бе бродил по улиците и пазарите, докато накрая не получи съобщението от Абдул.

Напълно бе възможно сега да се случи същото и всичко да завърши добре. Сигурно щеше да стане така.

Той потърка очите си с ръка и забеляза, че пръстите му са се навлажнили.

— Какво се е случило, Марта, любов моя? — попита Коул. Той даде знак на стоящия наблизо келнер да ги остави сами и с две ръце се облегна на масата. — Много се зарадвах, когато получих поканата ти да закусим заедно. Но постепенно започвам да подозирам, че има нещо, което те тревожи.

Марта се срамуваше да го погледне в очите и не откъсваше поглед от улицата под терасата.

Коул посегна през масата, улови брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Най-добре да ми кажеш... за да мога да ти помогна.

— Виждал ли си лорд Рейвънскрофт?

— Не. Защо? — Крайчетата на устните му увиснаха. — Да не би да имаш някакъв нов план за събуждане ревността на Хари Бракстън — този път с помощта на Блейк Рейвънскрофт?

Тя се втренчи в него.

Коул въздъхна, облегна се назад и извади часовника от джоба на жилетката си. След това небрежно го откачи от златната верижка и започна да го върти из ръцете си. Тези привидно безгрижни движения контрастираха с напрегнатото изражение на лицето му.

— Чуй ме, Марта — рече накрая той. — Не мога да продължавам така. Винаги съм бил добър блъфьор, но досега никога залогът не е бил толкова голям.

— Не разбирам накъде биеш.

— Добре. Тогава ще ти го кажа, кратко и ясно. Смятам, че е крайно време да се събудиш и да видиш, че Хари Бракстън не те обича.

Той обича госпожица Карлисъл и ти го знаеш.

Реакцията ѝ бе почти механична. Тя поклати презрително глава и рече:

— Пфу. Защо мъж като Хари ще обича момиче като Дездемона Карлисъл?

— Ти си умна жена, Марта. Защо не искаш да видиш неща, които са току пред носа ти. — Той подхвърли часовника високо във въздуха. Големият аленочервен рубин на капака му проблесна. Коул улови часовника и повторно го хвърли във въздуха. След това отново и отново. Движенията му ставаха все по-бързи и по-резки.

— Не зная за какво говориш — изфуча Марта.

— Очите на госпожица Карлисъл изглеждат доста по-мъдри, отколкото човек би предположил за момиче като нея, не намираш ли? А тя полага толкова много усилия да прилича на теб.

Без да престава да си играе с джобния си часовник, Коул се наведе назад и сега столът му се крепеше само на двата си задни крака.

Марта ококори очи изненадано.

— На мен?

— В живота на това момиче има нещо, което го е накарало да иска да бъде различно от онова, което е. Много жалко, защото не намирам нищо лошо в истинската госпожица Карлисъл. Подозирам, че причината за това е Хари.

— Удивително е, че само след няколко срещи си разбрал неща, които не съм забелязала, макар да познавам тези хора от години.

Столът му с трясък стъпи на предните си крака. Коул се наведе напред. Часовникът му падна върху масата, а след това на пода.

Пулсът на Марта се ускори. Тя можеше да усети напрежението в погледа на мъжа срещу себе си, търсещото думи разочарование.

— Не си мисли, че познаваш Хари Бракстън по-добре от мен — процеди през стиснатите си зъби той. — Използваш го само като извинение, нищо повече.

— Извинение... — Тя неспокойно скръсти в скута си внезапно изстиналите си длани. Имаше чувството, че стои на ръба на някаква тъмна пропаст и макар да се боеше от непознатите дълбини, лъхащата оттам топлина я изкушаваше.

— Точно така — каза той, улови я за китката и нежно придърпа дланта ѝ към себе си. — Марта, ти преследваш мъж, чието сърце

принадлежи на друга... и ти го знаеш! А аз знам причината за това.

— Нямам търпение да я чуя. — Тези думи трябваше да прозвучат саркастично, но гласът ѝ бе по-скоро жален и умоляващ.

— Добре, защото сега ще я научиш — отвърна той. — Ти тичаш след Хари Бракстън, защото знаеш, че той никога няма да бъде твой. А това значи, че няма опасност да те нарани. — Марта го гледаше, без да помръдне, дори без да диша. — Мъжът ти е починал млад. Познавам те и зная, че си го обичала с цялото си сърце. Ужасно съжалявам, че е трябвало да понесеш толкова много болка. Но една храбра жена не прекарва остатъка от живота си в страх да не бъде наранена отново. — Тя затвори очи. Това беше самата истина. — Ти си храбра жена, Марта.

— Не — едва чуто отвърна тя. — Не съм.

— Обичам те, Марта.

Още веднъж бе чула истината и знаеше това. Сърцето ѝ, което се бе свило от страх да не бъде наранено отново, бавно започваше да се отърсва от страха си. Тя усети първите признаци на пробуждащата се любов. Какво значение имаше, че Коул бе по-млад от нея и идваше от дива страна на авантюристи или че маниерите му не бяха безупречни. Той я познаваше... и обичаше.

Крехкото ѝ щастие помръкна съвсем скоро. Коул щеше да престане да я обича, като узнаеше към какво я бе подтикнала ревността.

— Марта, обичам те от първия миг, в който те видях. — Той бавно поднесе дланта ѝ към устните си и ги притисна в пламенна целувка. — Ти също ме обичаш.

Тя осъзна, че наистина го обича, но не намираше думи да му го каже.

Коул все мълчанието ѝ за колебание.

— Марта, един камък за пет хиляди долара пада на пода, а ти дори не го поглеждаш. Ако това не е любов, то не зная кое тогава е.

Тя би се усмихнала, ако не бе страхът, че прекалено късно е разпознала любовта, че от нехайство бе заложила на карта нещо, което изобщо не бе подозирала, че притежава.

— Достатъчно сме говорили за Хари Бракстън и Блейк Рейвънскрофт — каза Коул. — Омъжи се за мен, Марта. Аз ще се грижа за теб.

— Видях как Дездемона Карлисъл бе отвлечена. — Думите сами се бяха изплъзнали от устата ѝ. — И... мисля... мисля, че изложих живота ѝ на опасност.

Той я погледна замислено, но без упрек.

— Какво се е случило?

— Вчера сутринта видях как един мъж натика насила госпожица Карлисъл в една карета. Чух нарежданията, които даде на кочияша. Зная, че трябваше да кажа на Хари, но вместо това отидох при лорд Рейвънскрофт. Той имаше достатъчно време, за да я намери. Отдавна трябваше да са тук. — Тя се запъна. — Не исках да навредя!

— Защо не си казала на Брактън? Той познава страната и хората тук.

— Помислих си, че ако лорд Рейвънскрофт успее да я освободи, тогава Дездемона... — Марта остави изречението си недовършено и го погледна умоляващо.

— Тогава Дездемона ще види в него своя храбър рицар?

Тя кимна.

— О, Марта. — Коул въздъхна. Той ѝ подаде ръка и ѝ помогна да стане от стола си. — Ела. Имаме да свършим нещо.

— Не мога да разкажа на Хари какво съм направила. Просто не мога — бранеше се тя, опитвайки се да се отскубне от него.

Той обви ръка около кръста ѝ и нежно, но неумолимо я привлече към себе си.

— Напротив, скъпа, можеш — твърдо рече той. — Можеш. Аз ще бъда до теб. Завинаги, ако пожелаеш.

Марта с благодарност отвърна на погледа му. Нищо — и никого — не желаше повече. Тя си пое дълбоко дъх и кимна.

— Да — каза, — би било добре.

Марта видя Хари да пребледнява като платно, сякаш току-що бе получил силен и неочакван удар.

— ... а след това чух как Морис каза на кочияша да кара към Ел Бакуи.

— Морис? Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Морис Франклин Шапе. Боже! — Саймън ожесточено дърпаше брадата си. — Той е издирван за различни престъпления от поне още две правителства. Преди време бе убит един съдия-изпълнител...

— Морис е убиец? — едва чуто попита Марта и можа да отгатне отговора по мрачното мълчание на Саймън. — О, боже, не знаех.

— Ел Бакуи ли каза? — прекъсна я Хари. Той вече се бе свързал от удара — всъщност доста по-бързо, отколкото бе предполагала. — Сигурна ли си?

— Стори ми се, че...

— Сигурна ли си? — остро повтори Хари.

— Да — прошепна Марта. Трудно ѝ бе да разпознае в този намръщен и дори малко зловещ непознат някогашния си сърдечен любовник.

Той ѝ обърна гръб и направи знак на икономката да се приближи.

— Изпрати Дураид да доведе коня ми. И му кажи да го доведе в дома ми — оседлан и готов за път.

Марта схвана, че вече напълно я бе забравил. Вече не можеше да му бъде от полза, така че в мислите му нямаше място за нея. Съмняваше се, че Хари изобщо я забелязваше.

— Добре, Хари — рече Саймън Честъртън. — До един час ще съм събрал хората си...

Хари бръкна в джоба на панталоните си и извади няколко измачкани банкноти, които натика в ръката на Маги.

— Няма да чакам. Елате, когато можете — рече той и бързо излезе от стаята.

Саймън се втурна след него.

Марта остана да седи мълчаливо, дори след като Маги бе напуснала стаята. Останаха само двамата с Коул, който през цялото време бе стоял до нея, без да помръдне. Присъствието му се бе оказало напълно излишно. Марта разбра, че не е трябвало да се безпокои за реакцията на Хари, когато узна за двойната ѝ игра — такава нямаше.

Бе проявил интерес единствено към информацията, която можеше да получи от нея. Цялото му същество, всичките му мисли се въртяха около Дездемона. Какво ли бе да си център на такова внимание и безусловна отдаденост?

Коул прегърна раменете ѝ и тя постави ръка върху голямата му, груба длан. Навярно скоро щеше да го изпита и сама.

— Слава богу — прошепна Дездемона, когато през една малка пролука в зида видя в далечината сред дюнните силуета на самотен конник. Знаеше, че ще дойде. Цялото ѝ тяло бе обляно от топло чувство на любов. Дездемона потрепери от облекчение. Сега трябваше да изчака само няколко часа до падането на нощта, когато той щеше да ѝ помогне да избяга или докато пристигнеше подкрепление. Тя се усмихна.

Огромният черен жребец се изправи на задните си крака и внушителният мъжки силует...

Дездемона смръщи чело. Изглежда Хари не възнамеряваше да дочака падането на нощта. Напротив, той се насочваше право към лагера. Посред бял ден.

Тя потърка очи. Невъзможно бе нейният Хари да постъпи толкова лекомислено. Обаче не. Тя виждаше все същото — мъж на гърба на черен жребец, който яздеше право към лагера.

На черен жребец? Дездемона едва не падна от ведрото, върху което бе стъпила. С мъка успя да запази равновесие. Конят на Хари не бе черен и не бе жребец, а бяла кобила.

Тя се вкопчи в перваза на прозореца и се повдигна на пръсти, за да вижда по-добре. Не беше конят на Хари, защото конникът не бе Хари. Беше Блейк Рейвънскрофт.

Без да крие главата си от палещото слънце на пустинята, той галопираше с развяващи се пешове на самото право към изоставения град.

Мили боже, помисли си момичето, това е самоубийство.

Дездемона се спусна към вратата и плътно притисна лице към грубите дъски, за да наблюдава през една пролука онова, което се разиграваше навън. Видя един от мъжете на Морис да дебне иззад една стена. Друг изпъзля върху полуразрушен покрив. След това видя Блейк да минава с коня си покрай него.

— Изчезвай! — изрева тя. — Това е клопка!

Той скочи от коня си и се огледа на всички страни, опитвайки се да установи откъде бе дошъл гласът ѝ.

— Изчезвай!

— О, вече е малко късно, скъпа — чу от другата страна на вратата гласа на Морис, който след миг се появи в зрителното ѝ поле и се устреми към Блейк.

Дездемона видя как — англичанин до мозъка на костите си — Блейк гордо вирна глава и пренебрежително изправи рамене.

— Уважаеми господине — рече Морис. — На какво дължим тази чест?

— Вие сте задържал против волята ѝ една английска дама — рече Блейк. — Настоявам веднага да я освободите.

— Ужасно съжалявам, но се боя, че не мога да го сторя.

— Аз, уважаеми господине, съм поданик на Нейно Кралско Величество, кралица Виктория, и като такъв настоявам...

Морис го зашлеви с длан в лицето. Блейк политна назад.

— Дръжте си устата и ме слушайте. Тогава може и да се измъкнете жив отгук. — В гласа му се бе появила нотка на възбуда. Изглежда му доставяше удоволствие да удря Блейк. — Ще отнесете следното съобщение на някой си Хари Бракстън. Кажете му, че държа жена му и че ако не се появи до изгрев-слънце, ще направя с нея неща, които...

— Негодник! — Блейк се нахвърли върху него, но Морис елегантно отстъпи и го удари по тила с такава сила, че лордът се строполи на земята.

Дездемона трябваше безпомощно да гледа как Блейк с мъка се съвзема и вдига свитите си в юмруци ръце така, сякаш се готви за боксов мач.

Морис незабавно се възползва от ситуацията и с два добре премерени удара в корема го накара да се запревива от болка.

— Не се правете на по-голям глупак, отколкото е необходимо — извика Морис. — Просто предайте това съобщение на Хари. Ще го намерите...

— Добре зная къде да го намеря — задъхано каза Блейк. — Той ми е братовчед.

Дездемона видя реакцията на Морис и избухна в хлипания. Блейк току-що бе подписал собствената си присъда.

— Е, това, разбира се, променя нещата — замислено рече Морис.
— Искам да кажа, че сега вече имам две примамки.

Блейк се изправи. Това изглежда му костваше доста усилия, защото бе пребледнял като платно и се обливаше в пот.

— Господине — рече Морис. — Наистина съм впечатлен. Вие притежавате внушително телосложение. За съжаление общуването с един толкова внушителен мъж като вас изисква повече внимание от онова, което мога да ви обърна в момента. — Той впери поглед в една точка зад Блейк.

Мъжът, който дебнеше на покрива, се спусна като паяк и се запромъкна зад гърба на англичанина. В ръцете му проблесна къс, дебел прът, с който той удари през краката Блейк, който се свлече на земята с вик.

— Сега няма да ми създавате повече неприятности, нали? — любезно попита Морис и хвърли поглед към Блейк, който лежеше в пръстта стиснал зъби. — Ялла!

Появиха се двама мъже, които сграбчиха Блейк и го повлякоха към колибата. Дездемона гледаше със сълзи в очите — сълзи на гняв и мъка. Театралниченето на Блейк излагаше на опасност не само неговия собствен живот, но и този на Хари. И за какво? Заради един жест. Толкова просто би било да се промъкне нощем, когато Морис не го очакваше. Можеше да я освободи и да избягат. Тя удари с юмрук по стената.

Вратата се отвори и двамата мъже грубо хвърлиха Блейк в краката ѝ. Той простена, а Дездемона усети как гневът ѝ се изпарява и коленичи до него.

— Наред ли е всичко?

— Мисля, че десният ми крак е счупен.

Тя погледна към Морис, който стоеше на вратата и ги наблюдаваше.

— Той има нужда от лекар.

— Може би Хари ще доведе някой със себе си — лаконично отвърна Морис.

Дездемона се приближи до Блейк, внимавайки да не докосва крака му. Бе настъпила нощта и смазващата дневна жега бе сменена от

пронизващ студ. Малкото помещение бе осветявано само от мъждукащата светлина на луната.

Дездемона се бе опитала да прегледа крака на Блейк, но това му причиняваше непоносима болка и тя се отказа. Единственото, което можеше да му даде — като не се имат предвид няколкото глътки вода — бе утехата на присъствието си.

Блейк изглежда страдаше ужасно. Лицето му бе напрегнато и бледо като платно, а челото му лъщеше от пот.

— Не биваше да постъпвам толкова глупаво — промърмори за стотен път той и — в интерес на истината — започваше да ѝ лази по нервите.

— Искаше да помогнеш.

— И все пак бе глупаво от моя страна. Но когато те чух да викаш като полудяла, реших, че...

— Виках ти да си вървиш — отвърна тя, усетила как състраданието ѝ се превръща в раздражение.

— Когато човек е по следите на отвличена жена и я чуе да вика, естествено е да допусне, че тя е в смъртна опасност и...

— Това допуска човек само ако не запази самообладание и не обърне внимание какво всъщност вика тя — хапливо отвърна Дездемона.

— Вече казах, че беше глупаво от моя страна — примирено рече той. — Поне би могла да си направиш труда да чуеш признанието ми.

— А ти навярно би могъл да престанеш постоянно да дрънкаш за *твоите* заблуждения, *твоите* грехове, *твоите* грешки. Не знаех, че човек може да извлече толкова наслада от ролята си на каещ се грешник.

Той я стрелна с непроницаем поглед, подпря се на лакът и се опита да седне, но простена от болка и се отказа.

Дездемона съжали за резкия си тон.

— Съжалявам, наистина — с горчивина в гласа рече тя. — Моля те, прости ми избухването! Аз...

— Може би си права. — Той внимателно намести ранения си крак, преди отново да я погледне със строг поглед. — Преди няколко дена Хари ми каза нещо подобно. Винаги съм смятал, че си заслужава човек да се замисли над нещо, до което двама души са достигнали

независимо един от друг. — Дездемона му се усмихна, но той не отвърна на усмивката ѝ.

Тя се премести по-близо до него и каза:

— Разкажи ми за Хари. Защо той не може да чете? Разкажи ми за Оксфорд и Даркмуур.

Блейк с въздишка — не можеше да се каже дали на облекчение, или раздражение — се облегна на стената.

— Хари не е особено... — Той дълго търси някоя подходяща дума. — ... умен. Той не може да чете. Не може да пише. Но това не е причината, поради която с гръм и трясък бе изхвърлен от Оксфорд. Беше изхвърлен за измама. Беше платил на един свой съученик да му напише изпитната работа. Момчето се закле, че Хари му продиктувал всяка думичка, но това не променяше нищо. Измамата си е измама. Така се оказа тук. За щастие Хари притежава една папагалска способност за подражание, която му е помогнала да намери мястото си.

Дездемона се взираше в Блейк слисана. Думите му ѝ бяха отнели дар слово. Папагалска способност за подражание? Способността да се овладеят тънкостите и особеностите на половин дузина диалекти?

— Съжалявам — каза Блейк, който бе изтълкувал погрешно слисаното ѝ изражение. — Сигурно за теб е голям удар да научиш за слабоумието на Хари.

„Слабоумие!“ — кисело си помисли Дездемона. Да се каже, че Хари е „слабоумен“, бе все едно да се каже, че соколът не може да лети бързо.

— Очевидно е, че двамата с Хари сте свързани по някакъв начин. Не се съмнявам, че това ще промени чувствата ти към братовчед ми и съжалявам, че толкова дълго е трябвало да живееш с тази погрешна представа за него, но се боя, че рано или късно щеше да узнаеш истината. Повярвай ми — продължи Блейк, без да забележи стиснатите ѝ устни и смръщени вежди, — всички ние пострадахме от недъга на Хари.

— С какво ти е навредила неспособността на Хари да чете? — с тих глас попита тя.

— Не виждам защо да не ти разкажа за това. — На лицето му бе изписано напрежение и болка от разровена стара рана, което за миг смекчи гнева ѝ. — Когато узна за недъга на братовчед ми, Ленор

Дюкамп ме помоли да разтрогнем годежа си. Тя не можеше да понесе мисълта, че е възможно децата ѝ да не бъдат... съвсем нормални. Когато дядо ми научи, че годеницата ми ме е напуснала, навярно е предположил, че вината за това е моя и ме лиши от наследство. Той много харесваше Ленор.

— Значи Хари не се е опитвал да се домогне до наследството на дядо ти? — беззвучно попита тя. О, боже, а тя го бе обвинила, че станал причина за лишаването на Блейк от наследство!

— Не, как би могъл? — смутено попита Блейк.

— Не разказа ли на дядо си защо Ленор се е отметнала?

— Не, това би било непочтено. В края на краищата Хари не е виновен за жалкото си състояние. Един джентълмен никога не прехвърля вината другиму.

— Не ме разбра — студено рече тя. — Имах предвид защо не си казал на дядо си какво бездуховно, превзето същество е тази Ленор? И... да върви по дяволите!

Дори на тази светлина Дездемона можа да види руменината, която покри лицето на Блейк.

— Ленор направи онова, което би сторила всяка почтена млада жена, която иска да създаде семейство. Тя не желаше на бял свят да се появи още някое нещастно слабоумно създание.

— Още някое нещастно *слабоумно създание*? Боже мой — прошепна Дездемона и с пламнало лице се наведе над него. — Ако Хари е слабоумен, тогава светът би трябвало да е щастлив с подобен недъг! — Тя говореше със страст и вдъхновение. — Ако ти си пример за онова, което Хари е трябвало да понесе в училище, то за мен е загадка как изобщо е успял да запази не само великодушието и чувството си за хумор, но и гордостта и самоуважението си! Той е пример за широко скроен човек, с когото ти никога няма да можеш да се сравниш, скъпи ми Блейк Рейвънскрофт! Ти напълно си си заслужил Ленор Дюкамп!

— А ти си една странна и напълно лишена от женственост личност и си си заслужила Хари Брактън! — отвърна той разпалено.

Свръхчовешкото му самообладание се бе пропукало и на бял свят се бе появило едно ревниво, несигурно момче.

Дездемона вирна брадичка. За пръв път тези думи я изпълваха с чувство на гордост и задоволство.

— Мислиш ли, че човек с проблемите на братовчед ми е в състояние да обича някого? — попита Блейк. — Хари казвал ли ти е някога, че те обича?

— Години наред — тихо отвърна тя, — аз просто никога не съм имала уши да го чуя.

— *Cum!* — Дездемона бе събудена от тих шепот, идващ от другата страна на вратата. — *Cum!* — прозвуча отново. Можеше да се обзаложи, че гласът е на жена. — Усскут!^[1]

Cum! Дездемона бе чувала това обръщение достатъчно често, за да е свикнала с него. Тя хвърли поглед към Блейк, който полагаше усилия да се изправи.

Вратата се отвори и в колибата нахлу студеният нощен въздух. На бледата лунна светлина се очерта силуетът на египтянката. Беше същата жена, опитала се да ѝ даде завивки. Тя направи знак на Дездемона да я последва, надниквайки през рамо.

— Вие наистина ли сте *cum* Карлисъл?

Дездемона кимна предпазливо.

— Ялла! — прошепна жената и тикна в ръката ѝ един вързоп. — Кон оседлан отзад. Всички спи. Върви сега!

— Защо ни помагате? — попита Дездемона, която подозираше, че това е клопка, но не разбираше каква полза би имал от това Морис.

Жената извади изпод дрехата си един опасен на вид кинжал и някакво мазно пакетче, подаде ѝ ги и още веднъж посочи вратата.

— Тук. Светлина. Храна. Идва сега!

— Защо? — настоя Дездемона.

— Птицеферма. — Жената търсеше думи. — Мои малки братя, няма майка. Няма помощ. *Cum* правят птицеферма. Храна. Легло. *Cum* помага мои братя. Аз помага *cum*. — Тя дръпна Дездемона за ръката. — Сега идва!

Дездемона я последва, за да спре неочаквано, сякаш задържана от невидими окови. Със счупения си крак Блейк не би могъл да язди.

— Върви — простена Блейк, който бе изоставил опитите да се изправи. Той затвори очи, борейки се с болката. — Намери Хари и го предупреди!

— Но ти... — От друга страна, ако не предупредеше Хари, Морис щеше да го пипне в клопката си и да го убие. А за какво му бе да убива Блейк.

Сякаш прочел мислите ѝ, Блейк рече:

— Морис няма да ме убие просто така, за собствено удоволствие. Не е добре за бизнеса. — Той се усмихна храбро.

— Моля — прошепна египтянката. — Ялла. Кхамсин идва. Вие отива сега. Аз търси мой мъж. Трябва дойде тук. Вие отива, преди кхамсин дойде.

Кхамсин. Ужасяващите пясъчни бури, които бушуваха из пустинята през пролетта.

— Кога идва бурята? — попита Дездемона.

Ако не успееш да се измъкне от пустинята, преди да започне бурята, Хари никога нямаше да узнае колко много го е обичала.

— Скоро — каза жената.

Блейк бе намерил калъфа с папируса и след като извади свитъка, ѝ хвърли празния калъф.

— Вземи това за храната и водата.

Дездемона го зяпна. Тя знаеше какво да прави. Бързо натъпка пакетчето и мехчето с вода в калъфа и коленичи до захвърления настрана папирус. Тя откъсна едно тъгълче от него и изглади пергамента с ръка. След това извади една игла от кока си и, без да се колебае, убоде с нея пръста си. Потопи иглата в светлата капка кръв и надраска набързо върху обратната страна на папируса няколко йероглифа, без да обръща внимание на ужасеното възклицание на Блейк.

Когато свърши, размаха късчето пергамент, за да изсъхне побързо и го подаде на Блейк.

— Ако... ако не открива Хари навреме, за да му попречи да дойде тук, дай му, моля те, това. — Блейк мълчаливо пое късчето пергамент.

— Моля, *sit!* — настойчиво прошепна жената.

— Ще доведе помощ — обеща Дездемона на Блейк и хвърли кинжала на мръсния под до него.

Преди той да успее да каже нещо, тя вече бе изчезнала.

[1] Тихо! (араб.). — Б.пр. ↑

— Ялла! — Внезапно секналият вик на някакъв мъж напълно разбуди Блейк, който трескаво се огледа около себе си. През тясното прозорче високо над него проникваха първите слънчеви лъчи.

Отвън долитаха приглушени шумове.

Хванали са Дездемона!

Обзет от паника, той пропълзя до вратата, което му се удаде с мъка и му костваше големи болки. Той стисна зъби и натисна все още незаключената врата, която се откряна няколко сантиметра. Блейк надникна навън.

Насред улицата, на не повече от петнадесет крачки от колибата той видя Хари. Срещу него озъбен дебнеше Морис.

Блейк потърси с поглед хората на мъчителя си. Единият от тях лежеше до ъгъла на някаква сграда с неестествено изкривени крака. Друг един клечеше до вратата. Ако жената бе избягала с мъжа си, оставаха още двама, които той не виждаше. И Морис.

— За последен път те питам: къде е тя? — Блейк никога не бе чувал толкова неговорчив тон.

Морис направи няколко стъпки напред — дебнешком и с наведена глава. В движенията му имаше нещо от излязъл на лов хищник.

— Сам си си виновен, Хари! — извика Морис. — Всичко можеше да свърши по-иначе... но сега нямам друг избор, освен да те убия!

Хари не отвърна. Той следеше движенията на Морис и мускулите на стройното му тяло реагираха на всяко помръдване на противника му.

Кожата на Блейк настръхна. За пръв път разбираше какво значи да се изправиш срещу Хари в борба на живот и смърт.

На лицето на Морис бе изписан див страх.

— Ти пръв намеси лични чувства в цялата тази работа. Защо? Защо ме натопи? — попита той... и за миг възмущението му взе връх

над страха. — Защото те пребих?

— Не — отвърна Хари. Той не изпускаше от поглед движещия се в полукръг около него Морис. — Докато си на свобода, самото ти съществуване е заплаха за Дездемона. Сам го каза.

— Накарал си да ме тикнат в затвора само заради онова, което бих могъл да направя? — Морис спря и се ухили налудничаво. — Не мислиш ли, че това е малко пресилено?

— Не — тихо отвърна Хари. — Когато става дума за Дездемона, всяка опасност е прекалено голяма — все едно дали е само възможна, вероятна, въображаема или реална.

Блейк разбра това.

Никога нямаше да има шанс да спечели сърцето на Дездемона, защото Хари се бореше с оръжия, срещу които Блейк никога не би могъл да излезе. Братовчед му никога не се бе боял за самия себе си. Той не би се поколебал пред нищо, за да я защити от всичко, което заплашваше щастието, здравето или бъдещето ѝ.

Внезапно болката, така позната и мразена, се надигна в гърдите на Блейк. Завист тровеше мислите му. Думите на Дездемона бяха постигнали целта си — той се бе почувствал като малко момче, което използваше Хари като претекст да се отдаде на склонността си към ревност и завист.

Той извади кинжала, решен да се притече на помощ на братовчед си... докато Морис дебнешком описваше кръг около Хари, изтиквайки го все по-близо до разрушения покрив, където...

— Хари! Внимавай! — извика Блейк.

Твърде късно. С ужасяващото чувство, че веднъж вече е преживял всичко това, той видя как мъжът скочи от покрива и размаха късия, тежък прът. Предупреден от вика на Блейк, Хари се извърна и успя да се наведе в последния момент. Той сграбчи нападателя за дрехата, дръпна го към себе си и заби коляно в лицето му. Арабинът издаде хриптящ звук и политна към Хари, който се олюля под тежестта му. Краката на Хари се оплетоха в дрехата на мъжа. Той изгуби равновесие и след миг бе на земята, затиснат под тялото на изгубилия съзнание арабин.

Морис нададе кратък, див възглас на триумф и се спусна към двете преплетени тела. Той грабна дебелия тояга и я размаха над главата си. В този миг Блейк стисна ножа толкова силно, че

кокалчетата на ръцете му побеляха. Петнадесет крачки... но със същия успех можеха да бъдат и петдесет. Нямахше да успее...

— Можехме да бъдем толкова добър тандем, Хари! Двамата с теб сме замесени от едно тесто! — изкряска Морис и вдигна тоягата.

Хари се отказа от опитите си да се освободи и мълчаливо погледна противника си. Дори от толкова голямо разстояние Блейк можеше да види презрението в светлите очи на Хари. Той не се боеше, ни най-малко.

— Но ти ме предаде! И затова...

С чувство на безпомощност Блейк запокити кинжала към Морис, който се вцепени, когато острието срещна хълбока му. На лицето му се изписа слисване. Хари отхвърли тялото на арабина, скочи и заби два юмрука в лицето на Морис, който се преви и най-напред падна на колене, а след това се строполи по лице в пясъка.

Погледът на Блейк, който се бе изправил в рамката на отворената врата, срещна този на Хари.

— Не избягах.

— Не, не избяга — сериозно отвърна Хари. — Благодаря ти. — Той се наведе, откъсна ивица плат от дрехата на Морис и завърза с нея ръцете и краката му. — Там отзад има още един завързан и със запушени уста. — Той се изправи. — Та, значи, къде е тя? Търсих я навсякъде наоколо, но не я открих.

— Избяга през нощта — обясни Блейк, смутен от припряността на братовчед си. — Една арабка ѝ помогна да избяга.

Хари побърза да завърже по същия начин и третия арабин. Лицето му бе плашещо бледо и изпито, а очите му изглеждаха неестествено големи и пронизващи.

Блейк потърси в джоба на ризата си парчето папирус, което Дездемона му бе дала.

— Помоли ме, ако те видя пръв, да ти дам това.

Хари прокара пръсти през косата си.

— Прочети ми го. Знаеш, че не мога.

Блейк се наведе над папируса и го разгъна. След миг вдигна глава и каза:

— Боя се, че и аз не мога.

— Какво? — Веждите на Хари опасно се събраха над носа му, сякаш бе решил, че Блейк му се подиграва.

— На египетски е. — Той подаде парчето папирус на Хари.

Хари го пое малко несигурно. След това сведе поглед и преди да обърне папируса, на лицето му се появи израз на удивление.

Блейк би заложил имението Даркмуур, че каквото и да бе изписано на парчето папирус, то накара дъха на Хари да секне за миг.

На лицето му се появи израз на учудване и радост — не, нещо много по-силно и необузвано от радост. Очите му пламнаха триумфиращо, а чертите на лицето му издаваха мрачна решителност.

— Кога тръгна тя... и в каква посока? — попита Хари.

— Преди няколко часа. — Блейк посочи на изток. — Натам.

— Гръм и мълния! Оттам се задава кхамсин.

— *Кхамсин*. Какво означава това?

— Пясъчна буря. Когато е достатъчно силна, може да одере кожата на носорог — промърмори Хари. Той огледа Блейк от главата до петите и едва сега забеляза счупения му крак. — Ти си ранен.

— Какво остро око. — За в бъдеще Блейк щеше да се опита да превъзмогне ревността си към Хари, но никога нямаше да го харесва.

Хари игнорира сарказма му. Той се обърна и изчезна в най-запазената постройка.

— Какво правиш? — извика след него Блейк.

Хари се появи отново. В ръката си държеше някакъв чувал. Без да дава обяснения, той го замъкна в колибата на Блейк.

— Трябва да открия Дизи, преди да е дошла бурята — каза той. — Честъртън тръгна малко след мен. Ако не успея да изпреваря бурята, най-добре е да останеш в колибата: Тук вътре има вода и храна. Докато трае бурята, дръж очите си затворени и постави влажна кърпа върху носа и устата си.

— И колко време ще продължи това? — попита Блейк.

За пръв път откакто се бе появил, Хари се усмихна.

— *Кхамсин* е арабската дума за петдесет. Не вярвам да става дума за часове.

Дездемона свали оглавника на коня, потупа го по врата и го пусна на воля. Нямаше избор. Не можеше да го вземе със себе си сред скалите, а да го завърже, би значело да го осъди на смърт. Тя го проследи с поглед, докато не се изгуби зад една дюна, взе в ръка

кожения калъф и покривалото за коня и започна да се спуска в тясната клисура.

Това бе входът към някаква урва. Забелязваха се наченките на каньон, който извеждаше в широката равнина на Нил. Тя хвърли поглед към сярножълтото небе на запад.

Някъде там в пустинята бе кхамсин и събираше сили, вдигайки планини от пясък на стотици, дори хиляди метри от земята. Нямаше представа след колко време щеше да дойде или колко време щеше да трае. Също както нямаше представа къде се намира — окончателно се бе изгубила.

Бе тръгнала в показаната ѝ от египтянката посока, но след няколко километра пътят просто се бе изгубил в пясъчните дюни. Тъй като нямаше слънце, по което да определи поне накъде е изток и накъде запад, тя язди цяла нощ в търсене на някакъв ориентир. Не откри такъв, но на зазоряване видя пред себе си лека мъгла. Знаеше, че само скали могат да осигурят влагата, необходима за образуването на утринна мъгла. А скалите можеха да означават оазис... или както бе в случая — скалист овраг.

Тя започна да се спуска, търсейки някоя пещера, в която би могла да се приюти, докато отмине бурята. Скалите надвисваха все по-застрашително над пътеката, която с навлизането в клисурата ставаше все по-трудно проходима. Дездемона достигна до едно скалисто плато, прорязано от тесен процеп. Би могла да заобиколи, но един поглед на запад ѝ даде да разбере, че бурята скоро ще я застигне. За добро или за лошо се налагаше да скача.

Тя повдигна полите на роклята си и скочи. Приземи се на крака, но не успя да се задържи, падна и отчаяно се опита да се вкопчи в ронещия се чакъл, за да не се свлече в процепа. Накрая ѝ се удаде да се изтърколи на ребро. Коленете я боляха ужасно. Хлипайки, успя да седне и с ужас огледа кървящите си, протрити колене. Сега обви ръце около краката си и започна да се полюлява напред-назад, за да се успокои.

Хари би бил ужасен от това, колко тя не умее да се владее. Тя запремигва с очи, за да си възвърне способността да вижда ясно и... съзря дълбок, черен отвор, скрит под скалата, от която бе скочила. Събра сили и се наведе предпазливо, за да надникне вътре. Беше малък и сух, застлан с чакъл тунел. За щастие наоколо не се мяркаха змии.

Дездемона хвърли покривалото вътре и от пода се вдиган малък облак фин прах. Тя се закашля и помахаша с ръка пред лицето си. Нямаше смисъл да продължава да върви. Изпълзя до входа на тунела. Тук бе в безопасност.

Бурята бушуваше все по-свирепо. Изглежда от часове не бе правила нищо друго, освен да събира сили.

Лорд Блейк Рейвънскрофт направи гримаса. Очевидно му бе писано да умре в тази дяволска страна, погребан под пясъците. Даркмуур щеше да принадлежи на Хари... в случай че той оцелееше. Което бе твърде съмнително. Хари навярно също щеше да намери смъртта си в този ад, в търсене на своята „Дизи“.

— Има ли някой? — надвика рева на вятъра нечий глас. — *Cum*, тук ли сте?

Блейк се изправи. Това не бе Честъртън. Някой от хората на Морис? Какво значение имаше, когато и без това щеше да умре, ако останеше да лежи тук?

— Тук, вътре! — изрева той.

След миг вратата се отвори и Блейк видя пред себе си група забулени като мумии мъже.

— Къде е *cum*? — попита един от тях. — Аз съм Абдул Хахим и съм приятел на *cum* Карлисъл. Къде е тя?

— *Wie* сте приятел на госпожица Карлисъл? — Не биваше да се учудва. Дездемона изглежда нямаше особено развито съзнание за класова принадлежност. — Трябва да помогнете да я намерим.

Абдул кимна, при което булото се свлече за миг от лицето му. Той го оправи с нетърпелив жест.

— Това и правя — търся я. Този нехранимайко, най-малкият ми син — той хвърли поглед през рамо — каза, че била докарана тук.

— Вярно, но тя успя да избяга. Сега е в пустинята. — Иззад булото на Абдул се разнесе дълбока, болезнена въздишка. — Струва ми се, че не разбирате. Незабавно трябва да тръгнете да я търсите. Задава се кхамсин...

— Не, не. — Мъжът поклати глава. — Може би някъде на север. Тук е само малко ветровито. Мислите ли, че щяхме да се мотаем наоколо, ако се задаваше кхамсин? — Мъжете зад него се засмяха. —

Не се безпокойте, ще я потърсим. Може да ни отнеме известно време, но тя навярно има вода, прав ли съм?

Блейк кимна.

— Да, взе със себе си всичко необходимо.

— Тогава значи е добре зап... — Погледът на Абдул спря върху свитъка, който Дездемона бе изоставила. Очите му се разшириха. — *Cit* ли остави това?

— Да.

Мъжът вдигна папируса и предпазливо го разгърна.

— Липсва парче.

— Дез... *cit* написа на него бележка на Хари. Хари Бракстън.

Мъжете притихнаха. Единственият шум сега бе безмилостният вой на пясъчната буря навън.

— Липсващото парче е у Хари?

— Да, той го взе със себе си и тръгна да я търси.

Абдул рязко се обърна към все още безмълвната групичка мъже зад себе си и припряно им каза нещо. След това отново се обърна към Блейк. На лицето му все още бе изписано сливане.

— Повторете отново, правилно ли разбрах — каза той и клекна до Блейк, за да го погледне в очите. — Хари е бил тук. Видял е свитъка, държал го е в ръцете си.

— Да. — Мъжът изглежда не бе от най-схватливите.

— И е оставил свитъка при вас, вземайки само парчето, върху което е писала *cit*?

— Да.

— А след това тръгна след *cit*? — Смущението бавно отстъпваше място на нещо, което на Блейк му изглеждаше почти като ликуване. Този туземец изглеждаше доста развеселен.

— Да, но...

— Ах, любовта... — Иззад булото му Блейк дочу мелодраматична въздишка. Сега мъжът отново се обърна към останалите и им каза нещо. Мъжете избухнаха в оглушителен смях.

— Трябва...

— Чуйте — рече мъжът. — Чуйте ме добре. Дойдох тук, за даключа една сделка със *cit*. Това... — Той даде знак на един от мъжете, който постави пред краката на Блейк някакъв голям колкото лимон, увит в коприна предмет. — ... срещу това. Папирусът е бил

даден на *сит* от сина ми. Без мое съгласие. Така че, виждате, правя повече, отколкото съм длъжен!

В колибата се втурна някакъв мъж, който извика нещо на арабски, съпровождайки думите си с енергични жестове. Останалите зашушукаха възбудено.

— Какво казва? — попита Блейк.

— Казва, че видял двадесетина мъже — припряно обясни Абдул. — Английски войници. На пет километра отук. Яздат бързо. — Абдул напъха пакета в ръцете на Блейк. Беше тежък, много тежък. И твърд.

— Ето. Сключихме сделка. — Абдул внимателно нави папируса и го пъхна в калъф от колосана коприна. След това даде някаква заповед на хората си и те изчезнаха. Остана само Абдул.

— Хари и госпожица Карлисъл имат нужда от помощта ви — проплака Блейк.

— Колко далече могат да стигнат пеша? — попита Абдул. Усмивката му изчезна под булото.

— И двамата имат коне.

Абдул, който вече се бе запътил към вратата, спря и изруга на арабски — или поне така предположи Блейк.

— Тогава наистина са в опасност. При такъв вятър местността се променя бързо. Въпреки това... ние сме туареги, а Хари е един от нас. Ще го открием. И неговата Дездемона. — След тези думи мъжът се обърна и изчезна.

Блейк облегна глава на стената. Изпита облекчение. Честъртън щеше да пристигне всеки момент. Погледът му спря върху увития в коприна предмет. Блейк замислено разви опаковката. Отвътре го гледаше един златен бик.

— Дизи!

Тя се пробуждаше бавно. Викът му я изтръгна от унеса ѝ. В гласа му имаше нещо трагично. Тя потърка очи и облиза сухите си, напукани устни. Бяха изминали часове... дни... откакто за последен път бе пила вода и бе положила глава на коленете си, за да си почине...

— Дизи!

Тя се наведе напред. Схванатите ѝ рамене и гърбът ѝ веднага запротестираха. Замаяна, Дездемона подаде глава от скривалището си.

Не можеше да го различи съвсем ясно. Стройният му силует отново и отново бе забулван от пясъчните вихрушки. Вятърът заглушаваше гласа му и го носеше навътре в клисурата.

Изнемощяла, тя се облегна на скалата. Болеше я глава, а клепачите ѝ тежаха като олово. Чувстваше смъртна умора. Все пак успя да се усмихне слабо. Нейният герой, блестящият рицар най-сетне бе дошъл.

Така поне я утешаваше въображението ѝ. Всъщност, нямаше никакъв шанс. Дори и най-непоколебимият рицар не би я открил тук.

Беше отпуснала глава на гърдите си, а клепачите ѝ бяха почти напълно склопени, когато го видя отново. Този път изникна малко по-близо, така че тя можа да го види по-ясно.

Беше облечен в изцапана бяла риза, а на главата си носеше тюрбан, единият край на който се развяваше на вятъра и шибаше врата и раменете му. Висок и добре сложен, той се движеше самоуверено и с грация. Капризният вятър го забулваше от време на време в облак прах, но дори и през тях тя долавяше трагичното и все пак строго и решително изражение на лицето му.

Бедният тъжен рицар!

— За бога, Дизи, отговори!

Тя събра всички сили и изпълзя на четири крака от пещерата.

— Господарю мой? — с дрезгав глас извика тя... но от устните ѝ се отрони само едва доловим шепот.

Той вече я бе отминал. Всичко, което все още можеше да види от него, бе ризата, полепнала по гърба му от силния вятър.

— Господарю мой!

Той се извърна рязко. Някъде дълбоко от очите му струеше странен блясък.

— Дездемона!

Тя преглътна и протегна ръце към мъжа, който сега се спусна към нея със сълзи в очите. Не бе рицар. Беше Хари. А това бе всичко, за което копнееше тя.

ЕПИЛОГ

Лорд Блейк Рейвънскрофт вървеше, накуцвайки, по палубата на най-новия луксозен параход на Томас Кук. Той откри един свободен шезлонг и се настани в него. След това замислено впери поглед в брега. След малко махна на един келнер и си поръча скоч и чаша вода. Едноседмичната рана на крака му пулсираше, а проклетата шина му бе втръснала.

Едва няколко часа бяха минали от сватбената церемония. Бе дошъл на кораба направо от църквата, без да си направи труда да се преоблече. Макар нищо повече да не го задържаше тук, имаше неприятното чувство, че е избягал.

Булката бе очарователна, Блейк трябваше да признае това. Макар сватбената рокля да се бе оказала странна смесица от източни и английски елементи, а булото — някакъв невъзможен ориенталски парцал. Над дълбоко изрязаното ѝ деколте бе зърнал огърлица — поточно кръст на висш духовник, както Марта със страхопочитание му бе доверила. Имаше формата на... е, на инкрустиран със скъпоценни камъни лешояд. Въздействието му бе по-скоро смуцаващо. Трябваше да признае, че и видът на самата булка му бе подействал смуцаващо. Очарователна и толкова привлекателна, че на човек му секваше дъхът, но определено смуцаваща. Можеше да се каже, направо причудлива. Като Египет, който изглежда не принадлежеше никому, макар толкова много страни да претендираха за това.

Погледът на Блейк лениво се плъзна по мътната вода на Нил. В далечината можеше да различи началото на пустинята, която с тъмните си цветове контрастираше със златистозеленото на речната долина.

Никой нямаше власт над всичко това и никога нямаше да има.

Може би Египет все пак принадлежеше на пустинята.

Кой би могъл да каже? Блейк знаеше само, че тази земя не притежаваше за него никакво очарование, не криеше нищо, което той би намерил за привлекателно, чаровно или романтично. За него тя завинаги щеше да си остане бойното поле, на което бе принуден да се

изправи срещу собствената си природа. Бе се държал храбро, поглеждайки истината в очите. Като истински джентълмен. Не, Египет не бе за него. Също както и Дездемона. Два ребуса, към чието разгадаване той не проявяваше никакъв интерес.

„Е — помисли си Блейк, поемайки ледения скок, който му подаваше келнерът, — поне не си тръгвам с празни ръце.“ Той пъхна ръка във вътрешния джоб на самото си, за да се увери, че американските банкноти все още са там. Десет хиляди долара за един златен бик. Парите щяха да му помогнат да си върне благоволенieto на дядо си. Старият беше практичен човек. Да, Хари бе получил Дездемона, но той, Блейк, щеше да притежава имението Даркмуур.

Усмивката му стана несигурна и той се взря в чашата си. Най-глупавото бе, че постепенно започваше да се съмнява дали на Хари не се бе паднал по-добрият жребий.

Абдул наблюдаваше най-малкия си син, който събираше съдовете за готвене. През следващите шест месеца Раби щеше да извършва главно домакинска работа, но момчето приемаше наказанието си, без да мърмори. Абдул поклати глава. Не стига, че си бе изгубил ума и бе отвлякъл жената на Хари, сякаш за капак на всичко най-малкият му син й бе дал и папируса. „Е — помисли си Абдул и посочи тенджерата, която Раби не бе забелязал, — когато изтече наказанието му, момчето ще има изострено чувство за дълг. В интерес на истината, вината не е само негова“ — мислеше си Абдул, който сега нетърпеливо сочеше на сина си завивките за легло, които също трябваше да бъдат опаковани.

Абдул изобщо не трябваше да взема свитъка от гробницата. Понякога през годините се бе налагало да продаде това-онова от необикновената находка, за да обезпечи добруването на семейството. Но това винаги бяха дреболии, за които човек никога не би могъл да каже със сигурност от кой гроб произхождат. Едва след като преведе част от свитъка, бе осъзнал, че той можеше да отведе някой учен или археолог до точното място на гробницата. В края на краищата ставаше дума не за нещо друго, а за любовни стихове, които красивата Нефертити бе писала за съпруга си Ехнатон. Сега именно Хари, един от малкото мъже, за които Абдул бе сигурен, че са в състояние да

оценят истинската стойност на тази находка, притежаваше част от папируса.

Абдул бе отворил дума за това по обратния път към Кайро, докато Хари нежно държеше все още спящата сит в обятията си. Абдул настояваше да получи обратно парчето папирус като благодарност за помощта, която туарегите бяха оказали в търсенето на сит.

В продължение на цяла една минута, която на Абдул се стори цяла вечност, двамата мъже бяха мълчали, без да откъсват поглед един от друг. Абдул знаеше — може би по-добре от всеки друг — какво би могло да означава за Хари това откритие. То би му спечелило много почести и слава в общността на учените и би му донесло онова признание, което заради неспособността му да чете винаги е било отказвано на Хари. Абдул бе затаил дъх. И макар Хари да бе човек на честта и да бе много задължен на Хасам, в онзи миг Абдул не бе в състояние да предвиди какъв ще е отговорът му.

Накрая Хари бе извърнал поглед, за да погледне спящата на гърдите му жена. На лицето му се бе изписала неподправена радост.

— Аз притежавам само малко късче хартия. При това става дума — той вдигна очи и погледна Абдул колкото страстно, толкова и искрено — за частно послание. За мен то е безценно. Никога няма да се разделя с това парче папирус. Никой няма да го види и аз никога няма да го продам. Нито на теб, нито на когото и да било.

Това бе последната му дума, а Хари винаги удържаше на думата си.

Абдул въздъхна и вдигна навитите на руло завивки, които лежаха в краката му. Той хвърли поглед към уплашения си син, преди да изпита жал към него и да му се усмихне. В интерес на истината трябваше да признае, че в крайна сметка Раби бе открил жената заедно с папируса, преди да се бе случило най-лошото.

Може би скоро момчето щеше да бъде в състояние да изпълни една много по-отговорна задача — да пази гроба на Нефертити до деня, в който Египет щеше да принадлежи на египтяните.

Хари взе в ръка малката висулка, окачена на златна верижка на врата му. Висулката беше топла, защото той винаги я носеше до

сърцето си. В малкото стъклено шишенце имаше навито на руло парче папирус, на което бяха надраскани няколко йероглифа.

„Ти си моята единствена, вечна любов.“

Дори и сега това простичко послание бе в състояние да накара ръката му да се разтрепери. Той вдигна поглед, изгарян от нетърпение да види жена си, която чуваше да трополи в съседната стая.

Неговата жена.

Преди пет дена двамата — напълно изтощени — се бяха завърнали от пустинята, съпроводжани от Абдул и хората му. Хари я бе върнал на дядо й, който не бе на себе си от притеснение, и се бе заклел — или както твърдеше сър Робърт по-късно, заплашил — че ще се върне, за да се ожени за нея.

Следващите няколко дена бе прекарал в подготовка за сватбата. Най-напред бе преодолял резервираността на сър Робърт, обещавайки му преференциални права за покупка на всички съкровища, намиращи се в негово притежание. Ужасно бе да се да се гледа как бащинските чувства на сър Робърт се бореха със страстта му към археологията. Решителният подтик бе дошъл от страна на Дездемона, която с недвусмислен тон бе обяснила, че не искала да се връща в Англия и че твърдяла обратното само заради дядо си.

Облекчението, изпитано от сър Робърт при тези думи бе толкова голямо, че видът на стария господин бе почти комичен. Единствените думи, отронили се от устните му, бяха:

— Мразя туида!

След преодоляването на тази пречка с помощта на Саймън Честъртън Хари бе пришпорил египетските и английски служители, за да получи разрешението за женитба по възможно най-бързия начин. Докато чакаше, се бе опитал да намери начини да убеди Дизи в искреността на чувствата си.

Ако тя искаше да живее в Англия — моля, тогава щяха да заминат за Англия. Той би приел да живее на всяко едно кътче от тази проклетата планета, стига Дизи да бе с него. Тя не искаше Англия... тя искаше него. Когато предната вечер се бе появил в спалнята й, за да й каже, че я обича и че тя ще е най-голямата глупачка, ако не схване това и не даде шанс на двама им да заживеят щастливо — все едно в кое кътче на Земята — тя му бе отвърнала, че вече е намерила онова, което търсела: него.

От спомена за думите ѝ Хари едва не се разтопи от щастие. Той се огледа нетърпеливо. Чу я да идва и в следващия миг тя се появи на вратата — кожата ѝ, косата, роклята — един омагьосващ сън от коприна. Тя се приближи към прозореца и отвори капациите, за да пусне следобедното слънце в стаята. Внезапно нахлула светлина се разля по кожата ѝ като разтопено злато и превърна косата и в блестящо було, спускащо се по раменете и гърба ѝ.

— Срещу цената, която искат тук, в „Шепърдс“, човек би си помислил, че поне ще си направят труда да проветряват добре стаите — промърмори тя.

Хари се засмя.

— Обичам те, Дездемона. За бога, обичам те.

Тя се извърна и на лицето ѝ трепна лъчезарна усмивка.

Само преди няколко дена при тези думи би се изчервила и срамежливо би отвърнала поглед. Сега обаче лицето ѝ блестеше от задоволство.

— Обичаш ме просто защото не можеш да четеш и се надяваш да се сдобиеш с безплатна секретарка за цял живот.

Дъхът му секна. Още едно прозрение — цял живот бе гледал на неспособността си да чете като на нещо, което трябва да бъде скривано, като на източник на безкрайни страдания. Но тя... тя се шегуваше с това по един внимателен и остроумен начин. Караше го да се чувства силен, толкова силен, че не би се спрял пред нищо. Може би дори щеше да напише онази монография, за която от години го врънкахе сър Робърт. Може би по начина, по който се бе научил да чете йероглифи, щеше да сполучи и с английския. Всичко бе възможно.

Дизи го обичаше.

— Не се опитвай да отричаш — рече тя, повдигайки вежди.

— Как разбра? — попита той така, сякаш бе спипан на местопрестъплението.

— Ти си ужасен негодник, Хари Бракстън. Всеки го знае. Само защото те оби... — Тя замълча и го погледна дръзко. — Това все още не означава, че съм се разделила със здравия си разум.

— Каза: „защото те оби...“. Защото какво? — Макар и да му доставяше удоволствие да ѝ казва, че я обича, той не по-малко копнееше да го чува от устата ѝ.

Хари се приближи. Тя се засмя. Тези прекрасни сочни устни.

— Защото обичам да те целувам по устата.

Той я дръпна към себе си, взе я в обятията си и заедно се завъртяха в кръг. Усещането бе опияняващо, главозамайващо, възхитително. Споменът за първата им любовна нощ се върна с настойчива яснота.

— Всемогъщи боже, дяволски се радвам, че харесваш устата ми. — И сам не чуваше онова, което казваше. Думите излизаха от гърлото му като някакъв дрезгав шепот. Вниманието му прекалено много бе ангажирано с начина, по който тя търкаше тялото си в неговото. Топлата, копринена, блестяща кожа... Можеше да я докосва, гали, хапе и... Той преглътна.

Устните ѝ докоснаха основата на врата му и с разгаряща се страст се впуснаха да изследват врата, брадичката и лицето му, така че Хари усети да го заливат горещи и студени вълни. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Тя неочаквано се притисна към него и започна да го тегли към леглото.

— Не — с гърлен глас рече Дездемона и отдръпна главата си. Хари простена от разочарование. — Не съм казала, че харесвам устата ти... казах, че обичам да я целувам. — Тя прокара пръст по долната му устна. Тъмните ѝ очи бяха почти черни от недвусмислено желание. Тя се изправи на пръсти, а езикът ѝ описа пътя, който току-що бе изминал пръстът ѝ. Хари едва не полудя от желание. — Обичам вкуса ѝ. — Той я взе на ръце и я понесе заднешком, докато краката му не опряха в леглото. — Но най я харесвам на допир — каза тя и отвори устни за дълга, страстна целувка.

Хари падна назад и я повлече със себе си, така че тя да легне върху него. Той затвори очи и допря буза до хладната ѝ копринена коса. Неочаквано се изтърколи, без да я пуска, така че сега лежеше върху нея. Погледът му не се откъсваше от нейния и ѝ отнемаше дъха — толкова неприкрито желание имаше в него.

Вратът и лицето ѝ се изчервиха, когато погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ. Уханието ѝ замайваше сетивата му. Той можеше да го усети — влажния солен полъх, идващ от кожата ѝ. Дъхът ѝ се учести, а вялият му, изпитателен поглед я възбуждаше и изнервяше едновременно. Нямахше да може още дълго да понесе напрежението, предизвиквано у нея от мълчаливата му настойчивост.

— Какво правиш? — попита тя, а гласът ѝ прозвуча с една октава по-висок от обикновено. — Не ме гледай така. Караш ме да се чувствам... — Внезапно гласът ѝ секна.

Хари се засмя дяволито.

Той отлично знаеше как да се държи с нея. Сега възбуждащо бавно започна — копче по копче — да разкопчава украсеният ѝ със седеф корсаж.

Пулсът ѝ сякаш бе полудял. В този момент тя — люляна между свян и дързост — се отдаде на главозамайващото желание.

— Чудесно. — Той разтвори първите няколко сантиметъра от корсажа ѝ и погали нежните овали на гърдите ѝ. Дездемона усети да я полазват тръпки. — Разказвал ли съм ти как се научих да чета йероглифи?

— Как?

— С пръстите си — нежно отвърна той. — Така. — Ръката му се плъзна под украсената с дантела блуза над гърдите ѝ и ги погали. — По същия начин мога да чета и тялото ти. — Той откри зърната, нежно ги докосна със средната част на дланите си и започна да ги масажира. — Мога да прочета знаците на твоята възбуда. Това още не е копнеж, но е повече от обикновено желание.

Неочаквано той вдигна полата ѝ, оголвайки стройните ѝ крака, докато не откри украсените ѝ с дантела жартиери, които придържаха копринените чорапи. Мъчително бавно и с безкрайна нежност започна да сваля първо единия, а след това и другия ѝ чорап.

— Мога да почувствам как се отпускат бедрата ти — прошепна той. — Все още са стиснати. Трябва им насърчение, за да се разтворят като венчелистчетата на зюмбюла. — Дланта му погали леко най-чувствителното място между бедрата ѝ. — Отвори се за мен, Дизи.

Тя потръпна. Докосванията му бяха едновременно познати и непознати. Когато се любиха за пръв път, сякаш вълна от дълго потискани инстинкти и чувства се бе стоварила върху тях.

Смущаваше я фактът, че той бе успял да овладее онова, което се случваше, докато на нея това не ѝ се бе удало. Вече не знаеше колко от всичките тези усещания споделяха двамата и какво преживяваше само тя. Всичко, което знаеше, бе, че нямаше друг избор, освен да се остави на потока от възбуда и желание, който Хари толкова лесно събуждаше

в тялото и сърцето ѝ. Искаше да бъде неповторимо, необикновено и...
прекрасно.

— Никога не съм се чувствал така, Дизи. Никога досега. Винаги
съм мечтал физическата връзка да бъде толкова... важна — тихо и
почти със страхопочитание каза той. — Диз, цял живот съм чакал само
теб.

— Мен? — тя не можа да скрие нотката на съмнение в гласа си.

— През цялото време. — Той я погледна в очите. — Помниш ли
огледалото, Диз?

Тя кимна.

— С години се колебах да ти го дам, макар да исках да го сторя
още тогава, когато се целунахме за пръв път. Три години го носих със
себе си. — Гласът му бе тих и хипнотизиращ, а думите му — сладки
като мед.

*„Обичах те през всички тези дълги
сезони, всеки миг — и нощ, и ден —
що пропилях без теб.
Лежах във мрака сам,
а часовете идваха със твоя глас
и твоя лик, докато накрая не бях преизпълнен
със теб.
Днес само споменът за теб събужда мойта
слаба плът и кара немите ми членове
да пеят.
Че немощен без теб съм и викам в мрака:
къде си, мое сърце?
Защо си тръгна от онзи,
който може да учи слънцето
на постоянство и плам?
Не чувам отговор да шепне любимият ми глас
и зная колко съм самотен.“*

От ъгълчето на окото му се търкулна една сълза.

— Самотен ли съм, Дизи? — тихо попита той. За един кратък
миг влажният му поглед се замъгли от стари съмнения.

Тя енергично поклати глава. Нейните очи също бяха влажни от сълзи.

Той докосна устните ѝ, пое си дълбоко въздух и се усмихна — старият и новият Хари, слети в едно.

— Беше ли достатъчно романтично за теб?

Тя не се поколеба с отговора нито за секунда — толкова сродни бяха душите им, че копнежите му се отразяваха в нейните.

— Все е някакво начало.

Така си и беше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.